

DESCOPERIREA JURNALULUI

Un pas înseamnă un absolut. Este dificil să rămâi cu piciorul în aer până la următorul pas, obosești până să te obișnuiești și să accepți tradiția trădătoare. Putem accede la toată știința depășită de epocă atunci când nu știm, confundându-ne cu ea doar în mod formal. Un pas se află între doi pași: unul este deja o amintire, iar altul un viitor proiect.

Toată lumea știe să scrie, dar nimeni nu scrie. Cum am putea oare, altfel decât prin scris, să realizăm ceea ce este de realizat? Simțim replica și răsplata vieții după ce mai înainte am încercat să ne asigurăm toate felurile de insuccese până la cele mai înalte funcții, de nivel de dezamăgire de Stat, -un act patriotic în fața și în forța unor mentalități ce se dezminț și mențin un simulacru de glorie ale erorilor erodate de ale lipsei de originalitate.

Avem în fața noastră două volume despre jurnal, să-i spunem gen și stil în același timp. El există și ne așteaptă pentru ne admite în fața unor descoperiri ale colosalei creații despre propria ființă și în fața selecției continue. Viața este o condiție și o replică la ceea ce reușim să trăim, de fapt a modului în care existăm. Însă trăim numai efecte a unor defecte mentale pe care nimeni nu ni le poate corecta până când nu descoperim noi înșine autocorecția. Epoca ne obligă să renunțăm pas cu pas la cultura multor epoci care nu ne mai recunosc; acest lucru este într-un fel mai bine, mai salvator. Curajul credinței noastre merge până acolo încât nu mai recunoaștem credința -care evoluează mai repede decât progresul nostru. Ne trezim că ne aflăm într-un somn inutil și fără intuiție.

Lucrurile sunt cu mult mai simple atunci când coborâm pe țărmul sincerității; coborâm atunci spre un ținut al păcii și al valurilor posibile ale pacifismului salutar, ce este o soluție a satisfacției și a desăvârșirii depline. În acest context *descoperirea jurnalului* are cel puțin două sensuri: unul al sensului nostru și pe de altă parte descoperirea jurnalului este un act al actualizării și al individualizării prin care descindem în formula forței divine depășind chiar și esteticul-funcțional. Dar mai presus de toate, jurnalul este educația dinamică care ne oferă ordinea și armonia autoeducației.

Elta-Universitate se detașează din start cu multe păreri care zgândăresc bunul-simț al lipsei de bun-simț, care detronează primitivismul, iar acestea sunt considerate un fel de act de lezmajestate, atât în privința în alimentație, a Astrologiei, iar mai nou într-un gen literar care nu este abordat în acest sens; putem spune că lipsa studierii sale adecvate lasă să treacă sub tăcere lășitatea înghețării în fața spatelui vieții. În acest domeniu Elta a depășit orice așteptare, fiind pe un drum mereu mai aproape de un orizont din ce în ce mai abrupt. Magistralul Alvin Toffler admite chiar de la început că educația este singurul parametru ce detașează un Stat care dorește să fie adaptat la cerințele realității, suntem într-un totu de acord cu acest Dragon-Balanță și Săgetător... Numai că el și alții care lucrează în gen spun multe "minunății", nici unul dintre asemenea "responsabili" n-a venit cu ideologia tehnologiei sau a artei necesare unei epoci în care omul să fie propriul său responsabil; sfaturile nu oferă niciodată sfaturi...

Jurnalul vine de la cuvântul francez *jour*, care înseamnă zi; în el am nota ce trăim în fiecare zi. Poate părea o utopie, dar dincolo de ea există realitatea. Cine ne poate ajuta? Iată ideea ajutorului așa cum o concepe Beethoven : "*Ajută-te singur, Omule*"; a-i ajuta pe cei care se pot ajuta este firesc, este un merit al miracolului ce abundă în minunate gesturi ale genezei continue.

În cele două volume ale despre jurnal ne propunem unui vast rechizitoriu adresat lipsei de vastitate, în care ne propunem să deconspirăm pe cei care au reușit să ascundă existența jurnalului, împreună cu insuccesele lor. Răul se poate pierde prin înlocuirea lui, iar binele se depășește prin renunțarea la teamă și așteptare; acumulările sunt pe măsura exactă a vârstelor și a valorilor. Educația este o forță de restabilire a puterii interioare dincolo de spectacolul exteriorului, necesară pentru a mătura printr-o tabula rasa ipocrizia din sfera Credinței. Descoperirea jurnalului -prin cele două sensuri monadice- depășește metodele clasice care duc la calmul paradox al abstracțiilor și al indiferențelor absolute vizavi de absolut. De cel puțin șapte ani, grație facilităților determinate de Elta, mii de ființe scriu ceva, treaba lor ce. Acest lucru a determinat mutații mentale împotriva eșafodajului mentalismului; copiii care se îndreaptă către lumina Christică a lui Isus; o multitudine de luminițe aduc făclia prometeică a refacerii prin recunoaștere. Formele renunță la formalism, materia renunță la materialism. Credința se regăsește numai în Credință nu în aparentele existențe ale unor stufoase teologii și secte; astfel putem spune în fine că putem abandona politeismul în favoarea monoteismului.

Jurnalul e ca o respirație a respirației ce admite inspirația divină, devenind visul verde al vieții. Glorie celor ce n-au fost uitați de frumoasa Glorie! Suntem în fața penitenței desăvârșite și desăvârșită, -un merit celebru pentru celebrarea reificării. Individualizarea Bibliei este posibilă pentru că fiecare este un fascinant faber; împlinim împliniri, rostul și renașterea recunoașterii -sinceritatea. Chiar acest templu al credinței simple și sincere, Sinceritatea, ne va aborda pentru a aborda, pentru a ne destinde în desfășurări.

Suntem în Caim-ul reîntors dintr-o lungă uitare, dintr-un orașel aflat între munți, plin de aerul liniștii epocilor iminente; scriem jurnalul despre jurnal, ne regăsim în descoperirile depline îndepliniri și împlinim doar 39 de ani de când ne însoțim de sosiri și de predări ale acestei sume care trece prin 1 și 2 pentru a rămâne în UNU,

absolutul în diversitate. Pași nenumărați ai numerelor de lumină care trec, putem asculta în liniștea minunatei armonii "Hotel Phyladelphia" ca un răspuns și răsplată a predicțiilor și mai ales a celui care știe să aleagă pentru a fi ales.

Da, suntem și simțim, aducem jurnalului un gest firesc în natura sa normală și a absolutei necesități. Omul își poate concretiza deja vârsta depășită de atâtea așteptări, atom cu atom pentru molecula monumentului modest în masivitate. Omul se întoarce în "casa umană" a sincerității și responsabilității, ce va face, este treaba lui, dar asemenea lucruri lucrătoare vor transgresa de la producție la creație. Jurnalul este un semn al simbolului dintre mantră și yantră, monada desăvârșirii creației.

Să o luăm mai încet, aici nu este jurnalul, ci doar o discuție despre el. Trebuie să-i dedicăm pledoarii, în așa fel încât din partea voastră premeditarea să devină o asigurare. Putem conchide că jurnalul este ceva metafizic pentru aceeași experiență. Din afară pare prea ușor, dar din interior său descoperim personajul care suntem și cântăm căutării noastre, care în multe cazuri s-au dovedit a fi evitări pentru a ne ascunde de noi înșine, iar o încarnare iremediabil pierdută până la următoarea.

Niciodată nu este prea târziu. În domeniu jurnalului nu există un material bibliografic; doar cei din Elta mai pot profita de anumite date cât de cât funcționale, dar încă nepuse cap la cap, prin ceea ce facem acum în cadrul celor două volume ale lui "17F" și "17G"... Am ajuns, -fără să dorim acest lucru, -o excepție în experiența jurnalului, deci trebuie să facem abstracție de această situație total particulară. Îmi voi da silința în continuare ca împreună să descoperim jurnalul. Voi puteți beneficia direct de numeroase avantaje care au fost imposibile pentru mine în cei 39 de ani de solitudine și încredere în jurnal, dar în sfârșit, el m-a adus într-un situație pozitivă. Spuneam mai sus că este o penitență și chiar așa și este, mai ales când nu știm să scriem, ci doar să socotim.

Astăzi asistăm la colapsarea unei literaturi senzoriale și materialiste care tot încearcă să descrie manifestarea, fără să bănuiască cauzele unei multitudini de lucruri ce prin manifestările lor sunt împotriva vieții. Generații de scriitori au depus umăr la umăr o muncă de degradare a cunoașterii și credinței, înșămânțând epoci întregi cu cea mai joasă vibrație prin poezii și romane. Această vibrație demonstrează o educație ridicolă, formală și incredibil de necredincioasă. Acei puțini care au abordat genul-jurnal n-au avut și interese legate de el, el este un joc metafizic și nu o intelectualitate senzorială în care abundă scepticismul și defetismul deplorabile; jurnalul este o capodoperă de optimism și de responsabilitate, de răbdare, de tenacitate, de evadare din evadare.

Ce se întâmplă cu scriitori care în situația determinată de filozofia cartofilor prăjiți nu își pot clarifica cine sunt cei prăjiți: ei sau cartofii, ce să se întâmple oare? Dacă se mai întâmplă ceva, replica faptelor îi va readuce la o realitate pe care nu au dorit-o, au sperat a fi ireală, dar ceea ce au căutat, au găsit din plin și îndesat. Libertatea nu este o piață, dar pieței îi place libertatea. Trăim deja o altă trăire în care se mai păstrează încă performanțele ne-profundelor tradiții și obișnuințe în care suntem condamnați să acceptăm condamnarea. Incriminați de o stare de lucruri în care este implicată instituția învățământului care a reușit performanța ca într-o sută și ceva de ani să reducă orice gust pentru adevăr, trebuie să orbim zidul care ne apără de orizontul de dincolo de el (de zid), nu de noi. Ca religie absolută, materialismul tace acum, satisfăcut că a redus verbul cosmic -A FI- la o simplă formalitate...

Nu. N-a existat niciodată colapsarea sau uitarea. Suntem neafecțați de spectacolul intelectualismului. Putem, în fine, să spunem un NU lui *nu*. Suntem mai liberi decât libertatea, deoarece noi am creat-o. Descoperirea jurnalului alături de cea asupra subconștientului este un reviriment în ce privește metafizica. Jurnalul rămâne un termen ce a fost să nu fie, pur și simplu intelectualilor nu le prea place și suntem să fim... ce? Vom vedea că prin idei merituose și cu modestie, în deplinătatea răbdării dinamice, descoperim soluții desprinse din fapte eliberate de protocoale și de rostogoale. Încet și în liniștea aurei de pace din interiorul divin al restaurării divinei responsabilități ne aducem aminte de amintirile care n-au uitat de noi.

Viața este mai continuă decât ceea ce știm despre continuitate, dar noi murim într-o veselie a tradiției leneviei și mofturilor la bara autoînchiziției sublime. Sub gloria întunecată a anesteziei ne-am meritat prin alimentația denaturată nemeritul, dar totul se poate pentru a se putea, alunecăm tiptil-tiptil spre luminița din privirile meditației în timp ce așteptăm autobuzul care a uitat să mai dea colțul care nu ne lasă văd vedem unde se află, cel puțin știm că noi ne aflăm aici după colț, la colț încolțind ca un fir ariadnic după lumina farurilor stelare. Discreția creației își dispută un arsenal întreg pe panoplia încrederii. Descoperirea jurnalului este necesară pentru a descoperi dimensiunea eternității ziua, pe lumină, în conștiința noastră... Descoperire și desprindere de academii depresive ale tabelor și statisticilor oficiale pentru care se poate muri inutil și fără nici o siguranță că murim. Ne întoarcem înainte; trebuie fiindcă am consumat deja toate scenele tragediilor formale și neavenite, am trecut prin toate religiile am ..., dar prin ce nu am trecut! Gustul libertății devine divină soluție a sincerității prin umor și cu veselia atâtor și atâtor mărturii ce mai murmură în sinea lor "***ce se tot întâmplă pe Terra?***"...

Cu răbdare și cu soluția de cautiune plătită de atâtea ori pentru aceleași gafe, suntem și iar ne privim, întrebându-ne stupefiați *ce se tot întâmplă*, parcă tot murim și cum de n-am nimerit moartea odată? În cele din urmă suntem nevoiți spre surprinderea noastră să renunțăm la ceea ce nu există: la moarte. De la comedia cunoașterii la tragedia trăirii în ideologia materialistă a unei conștiințe care cară materia dintr-un loc în alt loc până la disperarea ecologiștilor care între timp și ei trebuie să se remanieze și poate descoperă între timp că este vorba de **egologie**. Descoperim cât este de simplu jurnalul, fiindcă așteptăm în stația galactică a tăcerii universale, eliberând nefericita lene spre despuieră legământului cu aceasta. Jurnalul rămâne ca să nu mai rămânem în astfel

de situații variate, să ne ridicăm patul (lenea) și să mergem din ajuns în ajuns ca răspuns la descoperirea întrebărilor responsabile.

Pe acest fond inițiem cel de al șaselea volum al *colecției 17* din tezaurul Elta pentru a penetra și aprofunda sinceritatea simplității, a sănătății simple și normale; să ne repliem doar prin dorința datoriei și să ne surprindem în surprize adiacente și mereu spre un stadiu și un studiu răbdător. Avem în față pagini întregi care ne conduc spre a ajunge în fața vieții noastre, pentru a ne putea urma prin fericite urmări ale propriilor fapte. Trebuie ceea ce trebuie, ceea ce noi ne vom divulga la timpul potrivit, în raport de referințe reale și de acreditărilor lor spre o alură simplă și suplă a sincerității. Trebuie să învățăm să ne privim în proprii ochi în lumina slabă a evadării spre acele locuri ale înlocuirii și locuirii mai aproape de Tatăl și de Frații cosmici. Se poate din cauza posibilului, suntem și trebuie să recunoaștem pentru a ne reface facerea genezei continue și surâsul luminii să devină mereu mai luminos față de hâda seriozitate ce se transformă în vârstă a treia, neînțelegând ceva despre sfânta triadă. Este atât de simplu încât putem renunța la orgoliile și ororile sale, depășind doar linia lipsei de imaginație, acolo unde este acum. Meditație și muncă în taina fără taine, zi de zi mai aproape spre descoperirea jurnalului care la rândul său ne va urma pentru a urmări PRIN DIVERSITATE mai simplu armonia și iubirea unică. Astfel sau spus cele ce vor spune mai departe despre dreptatea intuirii dreptului la dreptate.

TRIADA CUVÂNTULUI

Trebuie să descoperim ceea ce am descoperit; realitatea faptelor ne determină să ne admitem. Dacă am ști ceea ce știm în spatele științei, am completa un domeniu al dimensiunilor reale. Despre *triadă* se pot spune multe, care vor determina mărturia mântuirii; ceea ce este necesar derivă constant și continuu spre perceperea proprie a unei soluții în astfel de măsuri ale vieții. Durerea necunoașterii conservă suferința noastră, curajul experienței putând edifica permanenta posibilitate, certitudinea evadării se edifică și se autosusține permanent. Descoperim cu această ocazie suite ce par de necontestat în fața cunoașterii și a determinării credinței la propriu. Ne folosim de triadă pentru (așa cum am mai spus,) a depista clarviziunile naturii complexe a unei realități ce o percepem în mod alambicat și aiurit. Experiență-cercetare-acumulare; răbdarea este necesară pentru a nu fi pescuiți de tradiții prin acceptare. Nu ne putem obișnui oare că fiecare epocă este net detașată de cele anterioare? Că, oricât ar fi fost celelalte de bune și de deosebite, evoluția generează un progres permanent? Pentru unii pare să fie împotriva tradiției... Tradiția determină un respect, dar niciodată nu este și o metodă. Jurnalul este un act continuu ce se detașează net de obișnuințe și nu are finalitate; pentru acest capitol al finalității se pot spune multe, pentru o primă concluzie ea generează un stres al concepției. Jurnalul se confundă, se suprapune cu experiența existenței din toate punctele de vedere, el nu are titlu. Este interesant că ne putem referi la starea sau metoda meditației care nu este posibilă în plan fizic, mai bine zis prin corp-fizic, dar ea este totuși o posibilă metodă prin semimeditație, situație ce o poate suporta jurnalul; ne vom referi la acest aspect într-un capitol din cele două volume de față.

Triada cuvântului va clarifica aspecte aparent neobișnuite și în același timp firești pentru a fi în stare să depășim stări și obișnuințe inutile. Putem spune astfel că sunt trei elemente ce se detașează în posibilitățile noastre de a comunica prin cuvânt: PROZA -METAFORA - AFORISMUL. Proza este constituită din cuvintele curente, bune sau rele, este vorbirea obișnuită și totodată scrisul, în sfârșit metoda este limitată prin faptul că **ea oferă numai afirmații și negații**, deoarece o combinație de asemenea lucruri dă posibilitatea de a transfera un anumit mesaj. În privința folosirii putem spune că majoritatea oamenilor folosesc proza, în procent de aproximativ 90%. Dar despre proză, altădată, deocamdată sunt de ajuns aceste lucruri.

Metafora folosește asocieri de cuvinte prin care facem deja abstracții, aici intervenind imaginația. Posibilitatea aceasta de comunicare este destul de rară, iar cei care o folosesc sunt așa-zisi poeți; putem aproxima că 5-7% dintre oameni îl folosesc, depinde de performanțele educației celorlalți pentru ca poezii să fie de folos și înțeleși. Posibilitatea de comunicare devine cam de o mie de ori mai mare, deoarece metafora este o imagine care poate fi oricât de mare, dar ei îi mai lipsește ceva: conținutul, astfel ea se reduce la un ansamblu hedonistic.

Aforismul -în privința lui lucrurile sunt la fel ca în cazul jurnalului; posibilitățile sale sunt nelimitate. Kant spunea că aforismul este o lege. Pare un paradox, dar este posibil pentru cel care își permite. El folosește, toate genurile respectiv proza și metafora, doar că el vine cu un conținut, cu un mesaj absolut. Cei care ajung totuși să folosească aforismul, sunt atât de puțini, încât excepția confirmă regula. El se obține nu numai în urma a unei educații deosebite, ci și a unei experiențe din viețile anterioare. Elta reabilitează genul aforistic, având la ora actuală trei volume, definite cu o adresă exactă: pentru ridicarea vibrațiilor. Citirea cursivă a unui aforism sau a unei pagini de aforisme face să nu se înțeleagă absolut nimic. Aforismul implică participarea, pare să nu mai existe autor și cititor. Putem adăuga că aforismul se împarte în maxime și aforismul în sine, maxima folosește doar câteva cuvinte, iar aforismul poate folosi de câteva ori mai multe. Maxima este maximă, pe când aforismul trebuie să tindă către ea. Astfel, ridicarea vibrațiilor este implicită și atât de reală, încât cei care folosesc metoda simt după câteva minute o eliberare, o confirmare a realității mentale. Apare bucuria descifrării și dorința de a folosi în proprie experiență ceea ce spune aforismul.

Jurnalul aduce o experiență, o educație, iar educația se transformă în autoeducație, fiind un act de individualizare în procesul social de existență. Educația este determinată la ora actuală de metode materialiste ce amplifică senzorialitatea, aspectele atavice și remanente, acordând doar o identificare superfluă a realității și de aici imposibilitatea angajării și responsabilității, dar decât deloc este bună și ea. Evoluția și progresul societății necesită din capul locului o abordare în domeniul învățământului, deoarece experiența formală l-a adus pe acesta din urmă într-o situație fără nici o soluție, astfel că milioane de tineri sunt debusolați, iar la cei maturi lipsa de comunicare generează tensiuni ce degenerază în conflicte până la inițierea războaielor. Să nu trecem cu vederea aspectele subtile, că lipsa unei posibilități de comunicare sinceră generează dezamăgiri, iar prin ele se ajunge la diferite boli care se mențin indiferent de tratament...

Mă voi repeta și de această dată revenind la un aforism scris cu mulți ani în urmă: educația te face un cetățean, iar autoeducația -om. Pentru situația noastră de astăzi acesta pare o speculație. Totuși să fim îngăduitori, chiar dacă conceptul de cetățean este atât de general încât trebuie să apelăm la mult bun-simț pentru a accepta așa ceva; Omul este aici o noțiune cosmică..., dar pentru noi el este doar o metaforă. Avem forma de oameni, dar conținutul este fără conținut, suntem forme, ceea ce a generat formalismul de care tot încercăm să scăpăm, pentru a ne orienta spre un sens al existenței. Dar să nu disperăm, trebuie să mergem mai departe, mai ales după o astfel de experiență formală.

Dacă educația este limitată de formalism, este firesc fiindcă nimeni nu poate interveni în dimensiunea intimă și complexă a unei entități; **astfel, educația este pentru societate, nu pentru existență.** Totuși ea asigură premisele unei inițieri, unei continuări ale sale în datoria și dorința de a ne edifica la propriu. În ciuda progresului social genul de jurnal nu este tratat, cercetat, dezbătut și nici ales sale ca posibilitate de educație profundă. Materialismul nu are astfel de calități și dacă le-ar avea n-ar mai fi materialism. Fizica este manifestarea metafizicii, dar nici acest termen nu este înțeles la ora actuală (unii cred că este ceva de domeniul medicinei... sau matematicii...).

Putem afirma că în procesele sociale și în speciale în învățământ astfel de lucruri sunt trecute cu vederea pentru a ne asigura orbirea (Oare Elias Canetti n-a spus destule în același roman?). Practic termenii sunt cunoscuți și dacă nu sunt uzuali, înseamnă că sunt ascunși, retrași, menținuți într-o continuă cenzurare. În privința jurnalului, o instituție de notorietate, ca securitatea, ne apără ca dracul de tămâie (răul nu vine niciodată singur, vine securitatea) și putem fi liniștiți, fiindcă securitatea ne apără de liniște. S-a ajuns la o situație dincolo de paradox și de ironie: toată lumea știe să scrie, dar nimeni nu scrie. Scrisul este un instrument divin, accesibil omului doar de o sută și ceva de ani. Moise aduce educația comunicării prin predici; Isus -prin citit sau mai bine zis prin meditație și rugăciune; Mohamed include în Islam necesitatea scrisului și studiului particular, ceea ce este cam puțin cunoscut de creștini, tot din cauza unei securități numită închiziție. Ne ferim de ceea ce ne poate ajuta, de ajutorul pe care ni-l putem acorda în limitele nelimitate ale individualizării. Aceste două volume dedicate jurnalului nu sunt decât o slabă încercare de a reduce din handicapul prin care se menține la ora actuală o situație formală ce va deforma până la colapsare societatea-umană.

După cum spuneam, jurnalul n-are limite și dacă are, nu mai este jurnal; nu este determinat de lipsa unor talente literare, nu se sinchisește de regulile gramaticale care sunt descoperite prin practica lui, iar ceea ce va părea neobișnuit la el, nu se scrie pentru a fi citit. Unii vor întreba de ce este necesară toată această muncă? Consider că se subînțelege, fiindcă jurnalul este un laborator, o bucătărie intimă; pentru lucrări literare în detaliu, pentru posibilitatea de a ne detașa și atașa, este mai indicat un roman care implică alte reguli, trecem la un alt caiet...

Înainte să scriu aceste lucruri scriu câteva pagini de jurnal, unde mă defulez, mă așez și dezvolt posibilitatea de a intra în rezonanță, un alt termen pentru rezonanță este concentrarea, numai că rezonanța are aspecte mai largi; ea ne ajută să evităm interferențele mentale. De câteva ori am folosit ieșiri din definiții și din explicațiile obișnuite. Da, suntem în măsură să atragem atenția, jurnalul aparține medieri între lumea fizică și cea metafizică. Viața intimă are rezonanțe sfinte, subtile și spirituale, el nu se poate deconspira prin elemente materialiste ce ar determina doar laturile cantitative și statistice ale intimității, ceea ce ne face să surâdem.

Dar să mai spunem câte ceva despre triada acestui capitol. Jurnalul este proză, dar nu ne oprește nimeni să facem exerciții sau să scriem și metafore. În cazul meu, pe la volumul 25 mă săturasem să tot fac afirmații și negații și încercam să evaderez prin lumea metaforelor; în cele din urmă și acestea ajunseseră la o saturație și fără să vreau îmi condensam o idee, o stare sau un eveniment în cât mai puține cuvinte. Descoperisem aforismul fără să vreau; de altfel aveam despre el o adevărată admirație sacră, îmi notam câte un aforism pe frontispiciul fiecărei pagini de jurnal și pentru mine erau adevărați zei ce reușeau astfel de performanțe.

Experiența jurnalului la nivel de proză aduce acumulări nebanuite în structurile mentale într-un sens sublim și fascinant. Am descoperit astfel că arta de a vorbi nu este dezvoltată de citit, ci de scris. Jurnalul pragmatizează arta oratorică pentru noi, cum nu se poate mai direct și mai discret. Tot el ne aduce o preocupare pentru mereu mai frumos; este un timp prin care câștigăm timp, ceea ce este fantastic. Dinamica mentală redă o continuă tinerețe care se raportează și asupra corpului-fizic, fiind o reacție secundară la care nu avem cum să ne gândim; experiențele particulare nu sunt determinate de educație, care ar însemna de la comun la comunism; probabil trebuie puțin din amândouă.

Jurnalul este și un laborator la propriu. În cazul meu, neavând bani pentru instrumente și substanțe în domeniul chimiei sau al biologiei eram nevoit să-mi imaginez astfel de experiențe; rezultatele erau surprinzătoare;

nu numai economie de bani și timp, dar și descoperiri totale. Am ajuns astfel ca după zeci de ani de căutare a unui remediu la starea de degenerare, de boală, de suferință a oamenilor ca tot prin jurnal să pun bazele alimentației naturale. Aș dori ca în volumul următor să scriu despre aspectul esoteric al semnificației jurnalului, dar de pe acum atrag atenția că acel caiet în care scriem câteva pagini zilnic și este folosit numai la modul total personal, jurnalul nu numai că nu trebuie citit, dar nu trebuie atins de nimeni. El se încarcă cu o vibrație ce o putem defini ca o prelungire a aurei noastre, devenind un talisman sau un vril, el amplifică formele-mentale până la materializarea lor; trec foarte repede peste amănunte, fiindcă vom dezvolta acest aspect la timpul cuvenit.

Finalizăm acest al doilea capitol fără definiri absolute; rămâne ca voi să meditați (sau să semimeditați) la aceste lucruri ale triadei, lăsându-vă purtați de experiența de pas cu pas al jurnalului. În experiența mea de 39 de ani îmi pot permite să spun aceste lucruri, dar am în vedere cât mai puține referiri la experiența particulară, fiindcă nu-mi doresc să vă orientez spre ele sau să vă forțez să credeți că numai așa stau lucrurile. Jurnalul este singurul mod de a ne detașa și de a ne elibera de criza de comunicare, omul fiind cea mai deosebită ființă care trăiește numai grație posibilității de a-și putea transmite gândurile, sentimentele, experiențele, visurile, proiectele... Marea majoritate a acestora sunt atât de intime încât nu le putem articula, dar prin scris menținem nota discretă și intimă a naturii sacre a existenței sfinte. Universul jurnalului pare vast, dar experiența prin el este eternă și infinită; repercursiunile asupra existenței sunt nebănuite pentru mine; chiar și la volumul 209 mă consider un novice. Totuși reabilitarea lui este în fapt reabilitarea noastră ca ființe cu perspectivă holistică, cosmice, iar prin existența acestui instrument atât de accesibil evoluției suntem deja coptți pentru a cădea în Cer.

JURNALUL: DE LA CURAJ LA CREDINȚĂ

Presupun și intuiesc aici un capitol deosebit. Naivitatea umană generează căderi și complexe care mai de care; putem spune că educația excelează prin anumite tradiții în această direcție. O întreagă literatură de mii și mii de cărți concură până la adevărate apoteoze despre crimă, viol, necredință, insuficiențe... Este bine să știm un fenomen și totodată realitate despre cărți: când citim nu mai putem gândi, deoarece avem senzația că autorul este deosebit de dotat, el este extraordinar, iar noi ordinari. Doar după ce terminăm de citit o carte descoperim gafe și insuficiențe. În altă ordine de idei *scriitor* și *cititor* nu formează o monadă, sunt lucruri total diferite. La fel cum spuneam despre educație, decât de loc cititul este bun la ceva.

Dar acest "ceva" trebuie tratat cu atenție. Cazul nativilor Gemeni, în general al Semnelor de Aer, care sunt victime totale și gratuite ale cititului este o realitate. Atracția pentru citit îi determină să fie condamnați, sunt pur și simplu blocați la nivelul unei epoci de literatură. Semnele de Aer sunt de polaritate masculină, au de aceea o dinamică specifică de arian care mai caută să cucerească o lume în realitate devine un biet prizonier și sclav al ei, încercând și chiar reușind să transmită această experiență și celorlalți. Lucrurile n-ar sta în felul acesta dacă în educație s-ar delimita clar realitățile: tendința acestor nativi de a scrie este extrem de redusă din cauza complexelor, dar mai ales al neastâmpărului lor, pentru că nu pot sta nici o jumătate de oră în același loc. Prin citit Gemenii sunt absorbiți de imaginația unui anumit autor de obicei cât mai la modă, imaginația fiind redusă și educată de alții ei. Ei nu reușesc să descopere adevărații autori, de altfel nici n-au nevoie de ei, odată ce nu sunt la modă, de aceea spunem că educația materialistă concură la formalismul și fațada unei asemenea existențe. Experiența devine o încarnare ratată din punct de vedere mental, la modul insalubru.

După cum vedem, educația formează deja o monadă prin: *educație-autoeducație*. Omul nu poate fi Semn de Aer și nici un fel de atribut, acest fapt trebuie bine definit și clarificat, riscând altfel o situație socială critică în care la nivel de stat să crească cu timpul corupția, iar starea de sănătate să fie într-o situație din ce în ce mai jalnică.

Continuăm cu date absolute despre jurnal. În el se scrie numai la persoana I și timpul prezent... Unora li se pare firesc, dar în realitate nu prea suntem în stare de o astfel de performanță, deoarece nu am fost educați să trăim în prezent. Acesta este numai o impresie, o obișnuință ca atunci când spunem azi sau ne referim la data în care ne aflăm. În realitate mai toți suntem pierduți mental pe undeva prin trecut, dar corpul-fizic trăiește un continuu prezent, trebuind să suporte consecințele unei trăiri aiurea într-un trecut; în mod paradoxal bătrânețea este un corespondent al trecutului. În jurnal nu trebuie judecat exteriorul, fapt pe care cei de la securitate n-aveau de unde să-l știe. Nici cei care scriau jurnal nu știau acest aspect, scriind un fel de proces verbal al situației politice cu imagini jalnice referitoare la starea lor și de ce nu, chiar cu un iz patriotic... Un astfel de jurnal desfășoară, punând pe tapet situații de complexe, de nebunie. Tot referitor la fenomenul de trăire în trecut atragem atenția la una dintre poruncile din decalog, când se spune că nu ai voie să judeci; porunca ar fi sunat așa: "*nu ai voie să judeci în afară, ci numai în interior (pe tine)*". Trecem cu vederea faptul că textul a fost cenzurat, până a devenit incoerent. Legea de acolo este clară. Să dăm câteva exemple: n-ai voie să judeci după fapte, ci numai (mental) înaintea lor; altul: nu este bine să judeci efectele, ci numai cauzele,... și așa mai departe. Este bine să nu absolutizăm nici acest aspect, o analiză a propriilor fapte fiind suficientă, dar analiză, nu judecarea lor. Judecata se referă la verdict și condamnări.

Să reluăm. Am spus mai sus că jurnalul se scrie numai la persoana I, timpul prezent, referindu-ne la momentul când îl scriem. Este derutant, dar așa este la început. În momentul când scriem jurnalul trăim,

continuându-ne astfel existența totală. Nu este dificil să evităm din capul locului să scriem despre trecut sau viitor; în felul acesta ne vom obișnui cu realitatea metafizică că "*nu există timp*". Trecutul aduce nostalgie, iar viitorul - complexe de inferioritate. Scriind sub imperiul acestor legi trăim evident descoperirea clipei care este eternul și eternitatea noastră. Este chestie de obișnuință, dar de aici rezultă lucruri inexprimabile. Curajul este cel care determină realitatea de moment, aflându-ne într-un continuu absolut, tot el înfiripează primele noțiuni ale responsabilității. În aceeași măsură evităm să judecăm în raport de parametri temporali, putând penetra direct clipa, momentul unor trăiri sintetice, realiste pe care este statuat prezentul viu și real.

Deconspirarea este analitică și sintetică, aducând un cortegiu de elemente într-un "el fugitivo" al vieții de zi cu zi care nu numai că ne scapă, dar chiar noi înșine dorim să o facem scăpată. Momentul în sine nu se poate obține de la început și nici nu este de dorit, fiindcă am forța astfel nota, care ar avea astfel o notă de scenariu, de ipocrizie dinamică. Meritul vine cu timpul. Problema este ca la început abordăm formal legile, iar prin autenticitatea experienței ele capătă un sens propriu. Din experiența în Elta, pe parcursul celor deja șapte ani, reiese că mulți au preluat metoda jurnalului dar tot așa mulți l-au abandonat. Aceasta se datorează preluării formale a regulamentelor de scriere a jurnalului, la fel de formale ca și educația prin acceptare anterioară. Trebuie să recunosc că îmi asum într-o anumită măsură câteva aspecte pedagogice, încercând chiar și acum să evidențiez câteva norme în această direcție; altfel jurnalul devine o experiență tragică și este de ajuns pe lângă celelalte.

Jurnalul te transformă încetul cu încetul, descoperind calitatea de a avea răbdare, de care vom avea multă nevoie în diverse situații ale vieții sociale. Putem să-l scriem chiar de la început ca și cum am fi scriitori, povestind despre copilăria și școala noastră, iar desigur pentru cei deja maturi -diferite aventuri, așa cum le-am trăit, chiar cu tenta de a face pe judecătorii... Toate acestea trebuiesc aprofundate în așa fel încât să intuim cum ar fi dacă am renunța la ele, apropiindu-ne de momentul prezent. Judecându-ne, o continuă morală în sensul autocriticii din care trebuie să eliminăm verdicte serioase și mature, precum complexele de inferioritate sau, de ce nu, complexele de superioritate care înseamnă același lucru la nivel de iresponsabilitate.

Nu găsesc nici acum rostul de a critica vremea -de exemplu o zi ploioasă și rece sau cam așa ceva. Prin extensie trebuie să ne obișnuim să tindem spre o impersonalitate, o continuă derivă pozitivă pentru a descoperi poziții cât mai mediatoare, cât mai umane. Nu sunt necesare exprimările în jargon, în cuvinte vulgare sau grosolane... Vom vedea că în vorbirea noastră curentă vor dispărea acești termeni, apărând alții noi, intacti și într-o deschidere permanentă ce o oferă un dialog civilizat și constructiv. Autocritica trebuie realizată în termeni neutri, fără răzbunare și înversunări; de altfel, când scriem jurnalul, calmul și relaxarea determinate de actul scrisului aduc o notă de blândețe și de ocrotire de care avem atâta nevoie. Nu trebuie să scoatem în evidență, în mod particular, un personaj rău, (sau negativ) deoarece de aceste aspecte se va ocupa karma lui și justiția.

Să încercăm o incursiune în aspectele metafizice ale realității gândirii, ale judecății, ale criticii... Am mai tangentat legea rezonanței, prin care ne explicăm multe și mărunte. Este imposibil să spunem ceva, fără să facă parte din lumea noastră; când criticăm un film, un personaj sau un eveniment nu bănuim că, la nivel mental, ele nu există, ci numai noi. Toate aspectele negative vor fi însă percepute mental tot la adresa noastră (se vor întoarce); este puțin cam ciudat, neașteptat, dar înseamnă obișnuință percepției despre noi înșine... La adresa noastră, cum vine oare acest lucru? Foarte simplu: mentalul funcționează numai la nivel de afirmații, iar tot ce spunem, tot ce dispunem percepe ca realitate absolută, iar mai devreme sau mai târziu va aplica elementele în cauză. Ne vine tare greu să percepem că acest act ar fi determinat tot de activitatea noastră; când am spus *mai târziu* mă refeream la faptul că un astfel de gest se poate reflecta într-o încarnare viitoare, deoarece pentru mental nu există timp; nu-l deranjează că au trecut trei ore sau trei sute de ani...

Pentru a înțelege astfel de lucruri subtile este nevoie de o experiență studiată cât mai atent, astfel ieșim din labirintul formal al existenței. Când spunem că nimic nu este întâmplător și că niciodată nu este prea târziu, scoatem deja în evidență arta jurnalului. Scrisul este formal, dar conținutul este esențial, -ne referim la jurnal, nu la profesiunea de scriitor. N-ar strica să aplice astfel de măsuri la atâtea cărți care la ora actuală au devenit anti-cărți. Un alt aspect impresionant al momentului când scriem: apar două dimensiuni contradictorii pentru existență, pe de o parte gândirea sau mai bine-zis meditația, iar pe de altă parte mentalul care funcționează la o viteză destul de mare. Când scriem nu facem decât să traducem, transcriind imaginile, sentimentele...

Trebuie să recunoaștem că scrisul are loc la o viteză mult mai redusă decât vizualizarea mentală, de aici derivă un aspect interesant. Imaginați-vă un film în care viteza de mișcare este destul de mare pentru a nu vedea sau a înțelege mare lucru atunci când se va termina, dar în același film, derulat la o viteză normală pentru noi, suntem mai atenți, fiindcă înțelegem ce se întâmplă. În situația în care filmul este la o viteză mai mică decât cea normală, ne enervăm la început, dar încetul cu încetul suntem surprinși că distingem amănunte pe care nu le-am surprins în mișcarea așa-zis normală; cum s-ar spune vedem un copac, dar nu vedem frunzele sau mai ales o singură frunză.

Cam aceasta este situația când scriem: luăm filmul vieții fotogramă cu fotogramă. Acest aspect mă face să-mi amintesc că în Islam există o lege ca la cinci ore credinciosul să-și scoată covorașul și Coranul și să se roage un timp, să mediteze. Imaginați-vă un asemenea credincios pe un aeroport, în vâltoarea vieții moderne. El reușește să oprească filmul într-un stop-cadru și astfel să se detașeze, să se adune, să-și administreze o doză de relaxare, de revenire și astfel de recunoaștere a ispitelor și probelor (mai mult ca probabil că în viețile anterioare a trăit ca musulman). Da, scrierea jurnalului aduce o notă dinamică despre semi-dinamică și poate defini dinamicul la

propriu, astfel că viața devine mereu mai rapidă, fiindcă de această suntem deja în stare să decelăm, să ne acordăm situației și să ne orientăm dintr-o singură privire. Întradevăr unde dai și unde crapă.

Jurnalul inițiază prin curaj ieșirea din complexe, (determinate în viețile anterioare) și cizelarea până la arabescuri originale și particulare. Acesta la rândul-i provoacă o dominantă a credinței, prin stabilirea clară a modului cum funcționează mentalul, aducându-i o evoluție deosebită. Autoeducația nu poate fi determinată prin alte metode decât prin jurnal, iar dacă ar exista m-ar interesa. De ce nu trebuie să citim jurnalul? Este o întrebare firească pentru cei care au complexul laudei și beneficiilor particulare. Ne reîntoarcem la mental. Spuneam că pentru el nu există timp, fiind astfel permanent original și prezent. În primul rând citind jurnalul, automat ne raportăm la trecut, deci ne întoarcem. În al doilea rând să nu uităm că cititul se face într-un prezent de care nu putem scăpa; suprapunând cele două timpuri realizăm o interferență de vibrații din care rezultă starea de complex, de amintire, de nostalgie, de dramatice reveniri. Refacerile sau retrăirile de care am crezut c-am scăpat se amestecă cu trăirea prezentului. Ce să mai adăugăm: haos, derută, neîncredere, suspiciune, ...? Se subînțelege de ce ar fi bine să nu cădem în această ispită; același lucru se petrece atunci când vizionăm un album de fotografii; normal este să nici nu folosim asemenea albume, chiar dacă există o astfel de modă și un prilej pentru profesiunea de fotograf pentru a-și asigura o bază materială. De aceea spuneam că fiecare suntem pierduți pe undeva prin trecut când putem foarte bine să trăim în prezentul în care se consumă autenticul, realitatea și viața la propriu... Cu ajutorul jurnalului ne putem aduna și regăsi într-un prezent autentic și totodată fiind noi înșine.

Curajul fiind prezent, îi aparține acestuia, iar prin lecția curajului suntem în stare să aprofundăm credința și să fim mai încrezători în propria viață, în noi la modul real și de ce nu, chiar ideal. Trebuie doar să ne lăsăm purtați de ceea ce este funcțional și estetic. Jurnalul ne lasă, -pas cu pas,- fără metehne, preluări, preconcepții sau obișnuințe comune, vocabularul devenind de la o zi la alta mai cizelat și mai bogat... El ne acordă o notă prin care ne dominăm, astfel nu mai suntem dominați. Cercetarea ne deprinde să nu mai considerăm că lucrurile ar fi gata, fiindcă numai fapta sau faptele sunt cele ce pot să ne aducă certitudini și deopotrivă curajul de a face afirmații, fiindcă ele sunt deja argumentate tot de fapte; astfel adevărul este format din triada: **afirmație-argument-faptă**; acum este mai simplu și mai sincer. Calitatea de a fi sincer va determina acordarea la situații și astfel să ni se acorde cele mai bune acorduri în relațiile sociale de care avem atâta nevoie pentru a trăi la adevărata valoare a realității, și a vieții ce devine astfel mai dinamică și mai sănătoasă.

Fiind încheiat al treilea capitol, ne putem imagina mai ușor universul jurnalului care este un permanent început, fiindcă prezentul nu se repetă niciodată decât la nivele formale, iar de acesta scăpăm ca și cum n-ar fi existat. Dincolo de forme și formalitate este taina sincerității care ne deschide lumea așa-ziselor taine pentru a percepe meritul măsurilor exacte într-o lume aparentă.

MÂNTUIREA PRIN EDUCAȚIE

Fiind un proces intim, ea este posibilă prin autoeducație; mântuirea se raportează la educația care reprezintă implicit dimensiunea epocii, posibilitățile materiale, și tehnologice, dar și acumulările tuturor acestor epoci, prin care societatea umană se poate prezenta acum deja pregătită. Sunt numeroase referiri la această epocă care indică o stare de lucruri din care rezultă că omul și-a perfectat simetrizarea corpului-fizic în raport de cel astral. Sunt necesare ambele *mântuirea* în dimensiunea spirituală, iar *educația* -în cea socială. Mântuirea și educația apar astfel într-o monadă cosmică, una fără cealaltă devine doar un aspect formal, de care suntem atât de bine definiți la ora actuală. Între educație și mântuire nu există nici un raport de realitate, așa că se poate admite că nu există nici educație nici mântuire. Omul își verifică pur și simplu în așa-zisul exterior propriile manifestări mentale. O viață spirituală fără cea materială sau o viață materială fără cea spirituală nu există.

Jurnalul este un instrument accesibil deja prin actul învățat al scrisului prin care se pot face legături mereu mai strânse între cele aparent două dimensiuni. De azi înainte trebuie să aplicăm metoda holistică prin tactică și strategie sau așa-zisa logică. Aceste lucruri trebuiesc cunoscute încă de pe băncile școlii. Nu trebuiesc prea multe schimbări, dar sunt necesare cele ale unei viziuni de ansamblu asupra sistemului de care ne plângem cu toții și în privința căruia nu ne spune nimeni cum putem scăpa de un sistem ce a devenit împotriva noastră.

Mereu mai mulți învățători și profesori care sunt *eltiști* aplică în propriile clase tentative de a preda copiilor date simple și pragmatice despre viață. Aceste lecții sunt absorbite total de către copii, entități ce intuiesc meritul și necesitatea pragmatismului. Nu vrem să declanșăm o mișcare aiurită de schimbări, ci de a prelua în mod coerent aceste lucruri și a le conștientiza, pentru a le duce în suita lor spre un sens mai sincer, într-o colaborare deplină. Nu considerăm acest lucru o satisfacție personală sau scop acela de a reduce sau a distruge tradiții; este atât de simplu de a face pur și simplu abstracție de ele, pentru că practica, faptele, implicarea noastră sunt cele care determină, -spre surprinderea noastră,- abandonarea unor replici și moduri de existență neviabile. Pentru astfel de lucruri este necesară reconcilierea față de sine și mai ales renunțarea aparentă la modul de percepție materialist vizavi de alimentație, ieșind din anonim și implicându-ne în propria educație prin autoeducație.

Vom vedea în celelalte volume că viața sexuală sau intimă este continuă relativ la cunoașterea unor lucruri, confirmând ceea ce știm, dar nu aprofundăm și nici nu folosim. Dar, acum să continuăm pe marginea temei noastre. Nu este locul și momentul să aprofundăm mântuirea sau educația religioasă, acestea sunt total depășite și

suntem implicați sentimental într-o imagine asupra a ceea ce înseamnă religia, teologia, ce este Dumnezeu... Tematica în această direcție este atât de stufoasă tocmai pentru a nu vedea pădurea din cauza copacilor. Dar să ieșim la câmpie, la spațiul absolut și infinit, nu să rămânem la cel limitat de materie.

A fi pregătiți înseamnă pe de o parte că ne-am săturat de astfel de reprezentări puerile la nivele științifice, nu de alta, dar vedem consecințele -prin fapte- care contestă mereu mai vehement o astfel de religie, de filozofie sau de știință; pe de altă parte începem să bănuim simplitatea și armonia lor. Ici-colo cei care au abordat aceste elemente absolute s-au convins prin fapte care au atestat astfel de merite, chiar dacă pentru moment nu înțelegem cum este posibil să nu mănânci carne și să nu mori, cum este posibil să nu mănânci atâtea zile și glicemia să aibă aceiași parametri. Tot așa cum este posibil ca prin datele de naștere să reușim definițiile atât de perfecte. Și acum vom vedea că a scrie nu înseamnă numai să știi să scrii, ci determină o expansiune spre lumea interioară și exterioară dincolo de orice imaginație...

Dacă sunt inițiatorul acestor aspecte n-am făcut în realitate decât o corespondență simplă descoperind așa-zise taine pe parcursul celor 209 volume de jurnal, pe parcursul a 39 de ani... La acea dată de 30 iunie 1958, când aveam doar 13 ani și mă plictiseau repetițiile, comoditățile inutile, maturitățile care nu se confirmau în realitate m-am detașat și m-am obligat singur să fac un lucru pentru care nu aveam nici un fel de experiență: jurnalul. De la o zi la alta mă descopeream mai gol și mai formal, dar totodată jurnalul îmi umplea aceste goluri cu substanța proprie unei experiențe inedite. Tot el mă încuraja spre preocupări mai coerente și mai palpabile (răspunsul din viețile anterioare continua la propriu viața, să amintesc că am Nodul Sud Lunar în Capricorn...). Da, de la acea dată au trecut 39 de ani, am doar impresia unui vis real, nu-mi dau seama, dar nici nu fac efortul de a înțelege mai mult, faptele și numai faptele trebuie să fie răspunzătoare de ele și de cel care le-a determinat.

Când suntem tineri ne dorim să înțelegem cauza tuturor relelor vieții și ale societății... după care survine integrarea, meseria, viața de familie, copiii care ne conving într-un fel sau altul să renunțăm la aceste gânduri ca un fel de abandon ce crează dezamăgiri și frustrări iar în restul vieții ne răzbunăm fără să vrem pe servicii, pe partener, pe copii..., în realitate tot pe noi înșine, dar tot nu înțelegem cine este răul. În cazul meu jurnalul a determinat conjuncturi cu viața anterioară determinând o experiență care m-a ajutat să trec peste multe etape; era astfel firesc să nu mai merg la școală (de câte ori?), ci pur și simplu să-mi continui viața ca și cum între timp n-a existat așa-zisa moarte și iar naștere.

Jurnalul are capacitatea, ca după fiecare 7-14-21-28... de volume, să apară un moment sau un prag care sunt deopotrivă acumulări materiale și mentale... Capacitatea devine cu timpul o calitate de care nu te mai poți despărți, procesul este ireversibil, sunt experiențe reale, chiar și religioase adevărate și realiste. Orice urmă de îndoială înfiripă primele note ale dezamăgirii. În cele 209 volume ale jurnalului -care a fost și este punctul de referință unde reduceam toate experiențele- se află o infinitate de amănunte. Ajuns aici, este doar o banală continuitate. Vreau să scot în evidență un raport de manifestare al unei legi biblice care se referă la zecială. În cazul experienței de conștientizare prin de jurnal descoperim aici o amplificare de zece ori a proceselor și mai ales celor temporale, un an de scris 10 ani aduce acumulări și mărimi ale capacității intelectuale; pentru noi cei 39 de ani de jurnal devin simplu 390 de ani. Este firesc ca un om la o astfel de vârstă să aibă posibilități deosebite față de cel de 39 de ani. Sunt parametri pe care nu încercăm pe moment să ni-i explicăm, dar nota realității dată de fapte ne determină să încuviințăm astfel de replici ale existenței. Viața materială și cea spirituală nu trebuiesc luate la propriu, atât una cât și cealaltă sunt atât de formale, încât la scurt timp deformează orice tentativă de a elucida situațiile și lucrurile.

Avem atâtea exemple în care preoții sunt pur și simplu împotriva Astrologiei, a reîncarnării, cu toate că faptele îi contestă la modul prea ironic pentru a mai discuta astfel de mofturi religioase. Este de ajuns doar să menționăm câte crime și războaie au declanșat, fără să aducă pacea și terminând cu crucificarea lui Isus... Prin experiența materială, culturală și științifică a vieții consider că situația actuală ne spune că este prea târziu pentru a le mai justifica.

Totuși realitatea este atât de ironică, cele două trebuiau luate împreună, nu să statuăm un meci aberant între știință și religie; încerc să fiu diplomat când spun că această luptă este doar pentru a crea un mobil prin care și spiritul și materia să fie reduse la primitivism... Dar, în fine, putem spune că o astfel de situație s-a terminat la propriu. Nu există religie și știință luate separat, ci conștiință fără atribute care mai de care mai pompoase și spectaculoase. Desigur sunt afirmații care pe unii îi sperie, iar pe alții îi determină să ia măsuri să declare că suntem o sectă... Dar, toate acestea sunt atât de formale, încât nu este nici timpul, nici momentul de a ne ocupa de un patriotism al necredinței și al ignoranței.

Mântuirea prin educație devine și vine ca un sens și nu scop, fiind tot ce putem determina pentru moment. Subliniem că educația, așa cum rezultă, nu este în stare de aceste lucruri, ci doar amplificarea ei la normele autoeducației... Despre aceasta nu există nimic la ora actuală, în afară de sfaturile unor moralști. Nici acestea nu fac decât să mai adauge alte forme, amplificând până la haos totul despre educație. Nu este de ajuns să spunem autoeducație. Bun, dar cum să folosim autoeducația? Această dimensiune o relevăm și revelăm aici: Jurnalul.

Pe de altă parte jurnalul este cunoscut și chiar folosit de mulți, dar nu s-a prea întâmplat vreo minune. De ce? Simplu. Fiindcă nu se spune nimic despre acest instrument, gen, metodă, cu toate că posibilități și timp existau. Revenim iar la aspectul de sănătate, de auto-descoperire din cantitatea socială și la alte câteva amănunte care lipsesc, rezultând un nivel formal pentru asemenea entități ce scriu sau cunosc jurnalul deja. Lipsa de simbioză între cele două aparente realități: spirituală și științifică au redus la absurd și la aberație asemenea

posibilități absolute (însăși publicarea unor jurnale denotă un aspect total ipocrit, nerespectându-se natura total intimă a jurnalului).

Prin jurnal autoeducația trece de la formal la informație cu rezultate extraordinare. Aceste două volume din colecția 17 vor defini și scoate într-o evidență sinceră și simplă tocmai astfel de capacități și calități. Văzut din exterior jurnalul pare anost, o umplere de timp, un hobby... dar, după cum putem citi aici lucrurile sunt deosebit de complexe, în nici un caz complicate. Citind astfel de rânduri mulți se bucură deja, și ar dori rezultatul -deja scop. Dar acest lucru trebuie evitat cu atenție. Jurnalul și viața au aceeași dimensiune, se confundă și se completează. Venind dintr-o lume divizată și dispersată de astfel de scopuri un așa-zis jurnal nu va face decât să le amplifice. Chiar în Elta, printre elțiști, am avut ocazia de a vedea destule exemple în acest sens, jurnalul n-a făcut decât să amplifice egoismul, prostia, auto-calificarea și chiar impresia că este un trimis mesianic pentru aceste realități. Ridicolul evidențiază natura denaturată a unor entități frustrate de chiar lipsa lor de responsabilitate. Cu toate că pe parcursul predării atâtor cursuri am subliniat natura și elementele jurnalului, toate acestea n-au diminuat asemenea pasiuni ridicole... Firesc că asemenea entități au fost expulzate din Elta prin însăși determinarea unor curenți centrifugi; cuvântul scris este mult mai puternic decât cel articulat, aceste entități s-au jucat până au devenit banale jucării...

Mântuirea nu este un scop sau o limită, ci conștientizarea unei realități absolute în raport cu relațiile spirituale și materiale; ea este un act continuu. Adevărata mântuire include o educație extrem de responsabilă; dar până acolo mai avem. Jurnalul rămâne pentru moment un instrument accesibil și firesc; dar cu aceste note să nu cădem în situații și mai critice decât cele în care ne aflăm. El nu poate fi aplicat pe fondul unei existențe obișnuite; de altfel vedem ordinea în care am scris aceste aspecte: alimentația, Astrologia și doar acum jurnalul care are un fond cât de cât mai plauzibil; la trecerea în revistă a inițierii, Elta mai are o etapă pe care vom edifica după deconspirarea jurnalului. Văzut din interior, jurnalul aduce o notă de responsabilitate, de răbdare, de modestie, de reținere, de colaborare, de sociabilitate.

Ceea ce fac aici, mulți vor spune că numai modestie nu este, dar să nu uităm că am ajuns într-o situație particulară în care trebuie să implic argumente, prin afirmații total necunoscute și neașteptate. Se spune că de ceea ce te ferești, nu vei scăpa (niciodată). Trebuie să lăsăm adevărul să fie cunoscut, el nu este obligatoriu, dar trebuie într-un fel ca oameni să știe pentru a avea imaginea posibilităților la modul normal și firesc; restrângerea justificărilor va determina o mai bună consolidare a vieții. A spune că viața este grea devine firesc deoarece în realitate amplificăm aceste greutăți; necunoscând alternative și perspective ne vedem constrânși să apelăm la metoda justificării, dar niciodată o justificare n-a avut un fond real. Educația formală este lipsa de educație, această afirmație este susținută prin argumente variate, ele la rândul lor -prin fapte, ce contestă o astfel de educație. În realitate noi nu vrem mult, ci totul; falsa modestie scoate și mai uimitor în relief o asemenea situație.

În fine și acest capitol și-a spus ce avea de spus fiind încă un pas prin rutina și experiența jurnalului; prin descoperirile sale rămâne să adăugăm alte și atâtea merite măsurilor exacte. Informațiile acestea vor îndeplini îndepliniri ale atâtor oameni ce caută până când vor avea astfel de confirmări, altfel vor rămâne cu nostalgia că n-au știut, nu că n-au vrut. Viața este simplă în general, iar în particular fabuloasă, nelimitată, aflându-se într-o permanentă descoperire și realizare; trebuie să avem un instrument pentru a ne admite, pentru a simți cu adevărat natura adevărului prin natura normalității.

RĂBDAREA ÎMPOTRIVA RĂTĂCIRII

Răbdarea se referă la activitatea corpului-fizic. Să ne obișnuim că acesta este în realitate, prin simbolistică, Fiul; care este una cu Tatăl, corpul-astral legat de cele subtile. Cei doi protagoniști au aceleași posibilități, prioritare sunt cele ale Tatălui secundare cele ale Fiului... dar dacă Fiul se consideră singurul, când în realitate este doar o prelungire a calităților Tatălui, lucrurile o vor lua razna, de fapt așa cum le vedem în realitatea de toate zilele. Dacă Fiul acesta este mai liniștit, mai realist și atent, va lăsa multe lucruri în seama Tatălui; chiar dacă Fiul consideră că el este în stare de atâtea, în realitate tot mâna Tatălui său este. Când ne referim la răbdare, vrem să atragem atenția asupra sportivității, a neastâmpărului, a fâțâielii de colo-colo a corpului-fizic. Aparatura sa senzorială nu-i poate oferi posibilități totale, ci numai formale, să nu uităm că organele senzoriale sunt tot din substanță, tot o iluzie cu alte cuvinte apare cam așa: cu iluzia cercetăm cealaltă iluzie: planul-fizic.

Este firesc ca un om liniștit, cumpătat, reținut să descopere metode și lucruri mai bune decât un altul aflat în totală contradicție cu sine însuși. Putem spune că primul este mai educat decât al doilea, comparație similară cu cea între un fotbalist și un poet, deși amândoi sunt oameni. Chiar dacă primul ar fi Dragon-Berbec-Gemeni, aceste date nu pot fi niciodată o justificare, decât dacă ignoranța este justificată. Nu putem promova ideea că unii oameni ar fi primitivi, printr-o karmă sau lipsă de educație; până și un animal când are condiții nu se folosește de instinct.

Putem desluși din aproape în aproape modul în care stau lucrurile. Ne dorim bine, dar în multe cazuri pentru a ne atinge scopul, nu refuzăm metode pe care le trecem sub tăcere. Este momentul pentru un capitol simplu din metafizică pe care trebuie să-l percepem pentru experiența de toate zilele. Este vorba de conceptul de dimensiune. Aceasta nu este o noțiune, ci un concept, ceva făcut de dragul de a face ceva, decât de loc sunt bune și ele, dar nu ne ajută să ajungem la bine. Astfel facem deosebire între un drum lung și unul scurt, între un lucru

mare și altul mic, unul greu și altul ușor, temporal la fel, apoi la gusturi, la sunete... de aici rezultă o încercare de a face față haosului amplificându-l. Când facem un lucru neplăcut și nu ne vede nimeni, ne simțim asigurați pe moment, dar pe parcursul vieții, când ne este lumea mai dragă sau vedem într-un film, sau citim într-o carte ne aducem aminte, dar tot așa suntem liniștiți, fiindcă nu știe și nu ne-a văzut nimeni... Atunci de ce ne frământăm ca și cum ne-a văzut "cineva"? Cine este acest "cineva" care ne-a văzut? Acum putem spune că acela suntem chiar noi.

Omul este o ființă divină, care are o noțiune clară despre bine și rău, ce constituie polarități la nivel de energie; un lucru negativ sau rău are vibrații joase față de cel bun care este mai energetic, ne ajută mai bine și mai mult, deci este firesc să tindem către aspecte care să ne folosească. Minciuna, ipocrizia, orgoliul... toate sunt cu o energie joasă ne atrag ca într-o groapă, ne împiedicăm, ne rănim sufletul care se sperie, devine temător și de aici o dificultate de a evolua, de a se simți în apele lui. Dacă am scoate conceptele din vocabular, din dicționarul unei limbi acestea s-ar reduce cam cu 70% și am vedea astfel că nu este nevoie să vorbim, ci să înfăptuim, de aceea Isus spunea: "*Nu ce intră în gură, ci ceea ce iese este un păcat*" (desigur nu se referea la alimentație). Avem impresia că ne ascundem, ne ferim, suntem discreți... în realitate nu există așa ceva, toate se manifestă sub presiunea ipocriziei, sinceritatea este departe, dincolo de orice lucru firesc și normal.

În urma celor scrise mai sus ne putem imagina că jurnalul reliefează pas cu pas, prin răbdare și lucruri de care n-am avea nevoie. Educația pare să nu aibă timp de astfel de amănunte, pe când autoeducația are tot timpul, fiindcă ea este eternă. Prin amplificarea acestor elemente ajungem într-o situație de rătăcire continuă care se adâncește în jungla materiei. Oricât am fi de răi, nu vom rezolva nici o situație, nici o problemă, chiar dacă pe moment avem această impresie. Cu timpul ele se acumulează și devin mereu mai dure pentru noi. Răbdarea este o calitate care se obține și prin simpla educație, dar autoeducația o folosește la propriu, în meditație (rugăciune), în logistica vieții. Jurnalul este de bun augur, mereu mai aproape de conținutul faptelor noastre, el decelează răbdarea prin răbdare. Trebuie doar să ne angajăm pentru propriile promisiuni, pasiuni și pentru atâtea altele pentru care merită acest efort care ne orientează zi de zi spre astfel de trăiri, pentru un sens al existenței.

Ieșim astfel dintr-o tensiune a necunoașterii și a necredinței eliminând în totalitate senzația de rătăcire. De la o anumită vârstă, mai exact de la 28 de ani suntem eliberați de protecția divină; este vorba de împlinirea unui ciclu saturnian, când el a fost alături de noi pentru a ne acomoda din nou cu planul fizic. După un ciclu se consideră că am învățat aceste de tehnici și lucrurile se pot desfășura prin deciziile noastre. Ar fi frumos, dar educația tradițională și materialistă amplifică exact ceea ce Saturn a încercat să obtureze, să elimine din natura noastră; de aceea, după 28 de ani amplificăm o sumedenie de nimicuri mărețe și așa zis realiste, dezamăgirile se țin lanț până ne înlănțuie sufletul. Suntem deja bătrâni și amețiți de viață, considerăm că mai multă odihnă nu ne-ar strica, a ieși la pensie este una dintre ultimile ispite. Urmează ceea ce am căutat: moartea, cel puțin nu ea a fost cea nevoită să ne caute. Rătăcirea aduce anonimatul, lipsa minimelor bucurii, boala și suferința psihică.

Răbdarea este cea care poate să califice stările noastre pentru ca acestea să devină mai benefice, pentru a ne dedica cu mai multă credință spre reușita și depășirea unor complexe. Prin cunoașterea Astrologiei ne putem amplifica și mai serios aspectele pe care le bănuim, dar nu avem confirmarea lor și suntem chiar împotriva lor. O astfel de cunoaștere ne scutește să mai pierdem timpul cu rătăcirea. Drumul devine mereu mai drept, dar nu mai scurt, lucrurile devin mai eficiente și mai realiste, suntem căutați, ascultați, urmați... Rezultatele răbdării ne încurajează să căutăm alte dimensiuni ale sale. Jurnalul este din capul locului un sens al sensului răbdării. În concluzie, răbdarea este o stare de liniște a corpului fizic în care corpul subtil se poate manifesta mai aproape de realitatea sa interioară și exterioară.

Sensul se edifică încetul cu încetul dinspre interior spre exterior, ceea ce este un moment fabulos în rostuirea vieții și atâtor lucruri. Deja toate merg de la sine fără nici un efort; se știe că un muncitor muncește mai mult decât un pictor și cu toate acestea cel de al doilea câștigă de zece ori mai bine; ne putem imagina ce este în mintea (nu mentalul) muncitorului care constată prin conștiința de clasă o astfel de situație, dar orice încercare a sa de a armoniza lucrurile au dat greș; fiindcă unul și celălalt sunt omul, prin educația senzorială, materialistă poate explica numai în mod formal, încât nimeni nu este atât de serios să le ia la propriu, cu toate că de această dată sunt la propriu. În realitate nici muncitorul, nici pictorul nu scriu un jurnal. Prin autoeducație putem scăpa ușor de formalitățile oferite prin filozofiile educației. Practic majoritatea oamenilor de azi se află într-un concurs de rătăcire, care mai de care mai deznădăcinat, mai necredincios, cu toate că prin ipocrizie facem tot posibilul ca lucrurile să pară altfel. Totul este inutil atunci când inutilitatea este atât de prețuită.

În cazul alimentației lucrurile se petrec la fel; *mulți vor spune că n-au știut despre jurnal, nu că n-au vrut*, dar în realitate chiar așa stau lucrurile. În cei peste șapte ani de când suntem ceva mai liberi pe nici un post de radio sau televiziune nu s-a abordat absolut nimic despre jurnal, în serialul Startrek se abordează numeroase problematice, dar acela este numai un serial de ficțiune... Cam așa este tratat și genul jurnal. Nu vrem să condamnăm pe cei de la radio sau de la televiziune, dar sunt sigur că nu au nici un fel de material sau de experiență în domeniu. În cei peste șapte ani de activitate toți elitiștii folosesc jurnalul. Astfel că mii de oameni la ora actuală se folosesc de autoeducație la propriu și putem admite că în fiecare zi prin prezența și exemplul lor alții și alții descoperă sensul și necesitatea jurnalului. Este totuși o mișcare semi-exponențială, necesară la ora actuală, deoarece jurnalul este proxim și primordial.

Aceste două volume vor fi manuale ajutând o situație care se va amplifica de la sine. Putem admite că românii vor beneficia printre primii de o astfel de instrumentare a vieții, ajungând în câțiva ani la cele mai

impresionante aspecte ale civilizației. Anticipăm un rol esențial și dinamic al jurnalului în cuceriri mereu mai ritmice și mai directe ale celor mai vaste și variate dimensiuni ale existenței. La ora actuală învățământul trece printr-o gravă criză de metode și de instrumente ale cunoașterii pentru a îndeplini obiectivul de cetățean cât de cât civilizat. Învățământul este rătăcit, dar și mai rătăciți sunt cei care trec prin el, o ironie totală este faptul că îi învață pe oameni să scrie, dar nu-i învață pentru ce, un amănunt care a scăpat. Nici eu n-am găsit o definiție practică pentru răbdare, iar sfaturile care sunt au un moral inert și neavenit. În privința rătăcirii nu mai este nevoie de nici o teorie, fiindcă o vedem zi de zi. A ști să scrii și a nu folosi acest lucru într-un sens deosebit devine o pierdere ce antrenează alte pierderi până la pierde sensul vieții.

Răbdarea este opusul rătăcirii; devine mobilul realizării constante și responsabile a cercetării din aproape în aproape a desfășurării a numeroase lucruri aparent formale, dar atât de firești și normale ce ne scapă de spectacol. Cu ajutorul ei trecem dincolo de ipostaza de spectatori, devenind actori. Prin jurnal ajungem regizorii propriilor noastre scenarii, care mai de care mai bune, iar printr-o concurență a faptelor ne detașăm de anonimat, ajungând astfel la originalitatea prin care există fiecare din noi. Răbdarea este și mai bună după primele experiențe de jurnal; spre surprinderea noastră devenim și mai răbdători, mai ales când constatăm că pentru a face atâtea lucruri nu trebuie să faci nimic din punct de vedere fizic sau sportiv cu acel hei-rup care rupe la propriu. Este uimitor să putem remarca că lucrurile lucrează. Nu este vorba de automatizare, la mijloc sunt acele lucruri subtile care se numesc forme-mentale, iar acestea -ca lucruri- lucrează... Nștiind nimic despre ele, acestea șomează până ajungem șomeri.

Jurnalul desființează nu numai conceptele dar și majoritatea atributelor, iar formalismul se repliază în realitatea formală. Putem spune că lucrurile sunt în armonie, au un sens. Rămâne în suspans dacă conceptul de producție se va regăsi în noțiunea de creație. Nimic mai simplu... Cu răbdare, în liniștea cercetării și a cercetătorului, prin bun-simț și curaj, devenind prin răbdare și prin sănătate mereu mai bun și mai eficace, putem spune cu inima curată că prin jurnal astfel de lucruri lucrătoare vor aduce evoluția și progresul necesare. Prin restrângerea până la desființare a rătăcirii putem diverge în orice direcție, astfel încât viața să devină mai colorată, mai deosebită prin dobândirea calității de a deosebi în asemenea măsură încât să nu mai existe o apă și un pământ. Ne putem gândi fără să faci și să desfacem lucrurile în bucăți. Rămâne surâsul și bucuria de a merge înainte împinși de propriile fapte ce, odată devenite pozitive, au tendința de avans, de mers înainte ceea ce pentru moment pare un vis, o utopie, poate încă o dezamăgire totală... Nu trebuie să renunțăm, mai ales că am avut condiții să renunțăm, dar toate acestea dispar acum odată cu mofturile religioase și cu definițiile științifice; teoria o vor face numai faptele, nu ideologiile filozofilor dezamăgiți de rezultate dezastruoase.

Avem nevoie de noi înșine, de experiența noastră bună sau rea, poate cu timpul mereu mai bună, când acest ceva ne va determina și asigura sensul adevărat, nu cel formal și tradițional. Sunt un pățit al jurnalului. Lumea și existența mi se redau în lumina normală și firească, răbdarea a devenit logistică deja. Trebuie să iau decizii pentru milioane de oameni, iar toate acestea le determin prin simpla măsură a firii realității, deoarece jurnalul ne aduce aminte de meritele și metodele cele mai fabuloase, cum este autocorecția despre care vom continua să scriem. În elucidarea principiului ajungem să surădem și să înțelegem sintagma "unitatea în diversitate". Prin experiența jurnalului ajungem la cele mai exacte experiențe care la rândul lor amplifică lucruri reducându-le pe cele mai complicate doar la complexitatea lor.

Și acest capitol trece în bucuria realizării. Undele vibrațiilor mentale sunt radiate în universul absolut; cei care sunt pe fir, adică în rezonanță percep deja, ascultă și amplifică vibrațiile determinând mai departe alți oameni să intuiască până la confirmare cum stau lucrurile și pentru a nu mai sta, le redescoperă la nivelul original al formelor-mentale. Jurnalul amplifică puterile subtile până ce le regăsim în simțuri noastre, în sentimente, în dorința de a determina și de a depăși ceea ce deja am îndeplinit. Repetiția și rătăcirea care sunt asemănătoare dispar și o dată cu ele starea de plictiseală, dispăre astfel și mimetismul sau arta de a copia, astfel încât totul este posibil mai bine și mai frumos. Avem înaintea noastră ceea ce se regăsește în sufletul atât de speriat al celor rătăciți care prin masca seriozității și a armelor devin de o comedie rară și pitorească; sufletul devine mai spiritual, mai civilizat și odată cu el și lumea materială. Vom edifica prin mental și nu prin mentalitate Legea Corespondenței care spune că ce este pe pământ este și în ceruri; tot atunci armonia și unitatea în sunt diversitatea manifestării, iar senzorialitate va rămâne doar un aspect pur biologic, nu și sociologic; ființa care este pe drumul încreștăturii descoperă glumea iluziei prin natura proprie de Om, de **CEL CE ESTE**.

SINCERITATEA: SPIRITUL SUFLETESC

Ea este ceea spre ce noi tindem, spiritul este sinceritate, loialitate, bucuria credinței totul în toate. Sinceritatea nu se poate învăța, se poate cel mult accepta, dar soluția acceptării aparține lașității, limită limitantă în insolubiile date atâr soluții.

Jurnalul aduce ethericul necesar creatorului pentru a se recunoaște, pentru a îndeplini posibilitatea de a-și contempla prin fapte dimensiunea și calitatea, responsabilitatea și bucuria de a face, de a continua geneza. Azi majoritatea tânjesc după o clipă de sinceritate, chiar dacă doare, o astfel de durere aducând alinarea și depășirea consolării. Nici o instituție nu poate avea în programul ei ceva despre sinceritate, ci din contră o amplificare a

nesincerității. Prin sinceritate abordăm direct cele mai impresionante energii, forța realizării unei realități a minunatelor relații, astfel încât copii să nu se mai certe cu părinții, tinerii să nu mai fie în contradicție cu bătrânii, bolnavii împotriva celor așa-zis sănătoși, săracul să vadă în cel bogat un hoț... -toate aceste contradicții fiind determinate de lipsa sincerității.

Ce poate fi totuși sinceritatea? Ne punem de atâtea ori o astfel de întrebare, chiar avem acces la multe definiții, dar gustul lor formal devine atât de amar, încât reprezintă doar latura frumoasă a unui ambalaj care nu acoperă nimic. În primul rând ne este teamă să fim sinceri, pentru că de câte ori am fost, am ajuns exact unde nu ne-am așteptat. A fi sincer în lipsa sincerității nu este de nici un augur. Ce înseamnă acest lucru? Este absurd să fii sincer față de cineva care nu poate fi sincer. Este de ajuns să te gândești la sinceritate și prin rezonanță te vei întâlni și însoți cu cei sinceri.

Sinceritatea nu este o experiență, ci o realitate și dacă ea nu există, nu este nici un fel de realitate. Revenind la capitolul anterior, rățacirea este obținută și prin abandonarea sincerității. Un aspect absolut al sincerității este dat de actul de a fi sincer față de tine însuși. Este dificil să fii sincer față de tine, neexistând un punct de referință, ceva care să fie palpabil, care să te angajeze. Acest aspect este redat din plin și deplin de jurnal. Odată ce ai scris la modul sincer, te simți deja dator. Știi că este scris acolo și scripta manent. Auto-sinceritatea determină și înrolează posibilități deosebite pe care le dobândim și pas cu pas descoperim că sinceritatea este singura calitate în meditație (rugăciune), ea ne ajută să ne concentrăm. De fapt ce este concentrarea? Posibilitatea de a condensa într-o formă mentală etheric, în așa fel încât forma mentală să devină reală, desigur în fizic.

Teama în general și teama de sinceritate denotă o totală lipsă de credință, mai ales când insistăm să aprofundăm experiența ipocriziei. Nu este întâmplător faptul că preoții inoculează credincioșilor teama de Dumnezeu, sugerând autosugestia și de aici excluderea oricărei tendințe de sinceritate. Putem spune că majoritatea credincioșilor sunt cei mai ironici atei și nu din cauza afirmației mele, ci a faptelor lor. Este comic pentru că, bazându-mă pe faptele lor, dispare mobilul. Nu pot critica pe credincioși pentru că nici nu sunt așa ceva, ceea ce este paradoxal și de o rară comedie a tragediei credinței. Prin extensie o asemenea realitate ne face să renunțăm la o critică cât de cât mai reală, fiindcă lipsa sincerității denotă o cu totul altă realitate, este culmea că nici nu mai există realitate.

Într-o astfel de realitate debilă și infantilizată ne dăm seama deja că ceea ce nu poate religia, suplinește educația și în mai toate situațiile amândouă crează o totală lipsă de siguranță pentru entitate, care s-a păcălit prin încarnarea în planul fizic. Lucrurile nu trebuie să stea așa; ceea ce fac aici, va elucida și perfectă un sens al unei simple realități. Teama de care tot ne agățăm este determinată de starea de suferință generată de așa-zisele boli care la rândul lor am vrea să fie pricinuite de bacterii și viruși, dar bacteriile și virușii sunt numai justificări.

Nesinceritatea vine tot din nesinceritate, iar aceasta este amplificată pe parcursul unor experiențe din viețile anterioare și bine conservată într-o societate materialistă. Toate formele mentale negative: orgoliul, ura, minciuna, egoismul... generează o boală, referindu-ne la un punct de vedere patologic. Medicii nu bănuiesc încă unde și cine sunt microbii respectivi. Toate acestea ne trimit din nou la educație. Cel care este nervos, înjură, este suspicios, egoist, mincinos o va ține din boală în boală. Și i se va părea firesc, deoarece în ipocrizia sa va spune cu seriozitate mereu aceleași lucruri și mai ales că viața este grea, tot timpul cântărind-o pentru a nu fi înșelat la cântar. Astfel, el muncește la construirea sudorii până ce sudează o pensie pentru cine știe ce... Din contră, un om optimist, loial, sociabil, încrezător în prietenii săi, bun și săritor nu va avea timp de boală, chiar atunci când este înșelat la cântar surâde și merge mai departe.

Toate acestea le știm, nu fac decât să le confirm. Mulți nu vor ceda la confirmări, lăsându-se înșelați de propriile aparențe, ceea ce li se pare că le redau din nou. Proba sincerității. Lipsa de curaj este măsura fricii; teama și suferința demască asemenea entități care trebuie să muncească pentru a-și menține acest gen de erori. Jurnalul devine un bisturiu mereu mai ascuțit pentru a elimina astfel de tumori mentale. Lucrurile sunt prea simple și inutile de complicate, dar "util" în sensul de complexe. Suntem victima victoriilor noastre ipocrite. Lipsurile nu vin niciodată singure, ele favorizează pauperitatea iar aceasta, la rândul ei, îmbogățește capacitatea de a munci din răspuț pentru a nu le pierde. Trăim din sudoare tot pentru sudoare. Comedie înregistrată pe o bandă tragică și pe cât de lungă, tot pe atât de insuficientă -reprezentând realitatea atâtor serioși maturi- care sperie copiii ce trebuiau să ajungă la Isus.

Niciodată nu este târziu sau întâmplător, avem acum ocazia unui oracol care ne delimitează de aceste situații; dacă nu acum, ... mai avem atâtea încarnări -mai ales că sunt destui deștepți care înlocuiesc *legea încarnării*. Pledăm pentru a accede prin jurnal la sensul senin și sincer al damnațiunii și reificării, la clemență și la mizericordie față de sine însuși. Simplitatea travaliului edifică bunul-simț al sufletului în lupta cu sine, el permanent vede raza, dar nu încă și lumina care o determină. Probele și ispitele din planul iluziilor îl nedumiresc, îl amețesc și îl aiuresc, se ascunde, în teamă, în speranța că cineva îl va ocroti și-l va iubi... nebănuind că este el însuși.

Cunoașterea și experiența materialistă are un singur scop: de a sustrage orice tendință de credință. Desigur, este una din probele cele mai imbatabile și totuși speranța se naște din lumină ca o rază, dar moare de prea multe ori în întuneric, ea se manifestă mereu, fiindcă oceanul de lumină este infinit și etern. Formula tainică și magică este sinceritatea, care e posibilă, dar pare să nu se poată, -este o glumă ce nu duce la umor cât la omor, avem condiții să nu folosim condițiile. Pentru a elimina suferința este nevoie dincolo de tratamente medicale de

auto-tratamentul autoeducației prin ne vom limpezi mentalitățile, până sesizăm adevărul. Atunci lucrurile vor fi mai firești; prin normalitate și necesitate faptele ne confirmă și ne atestă calea spre propria noastră identificare.

Realitatea și sinceritatea ne pot determina să obținem un sens, un moment continuu de conștiință care cu timpul devine credință. Credința este o sinceritate pragmatică prin fapte detașate de orice scop și limite, trebuie doar să ne detașăm de acele stări ce par să aibă un sens, să ne ajute în viață prin ispite. În realitate bătrânețea este o continuă morală pentru isprăvile prin ispitele ce au fost împotriva să fim în stare. În stare suntem, dar ispitele sunt amplificate, mai ales din cauza celor dezamăgiți care fac tot posibilul să-i urmărim în așa zisele performanțe. Prin ipocrizia lor ascund sensul real al lucrurilor și de altfel nu cunosc nimic din această realitate. Ignoranța se poate masca foarte bine pentru atât de mult rău însă această mască sunt de fapt aceste atribute, titluri, interese, scopuri. Ne înconjurăm cu ceea ce ne apără interesele, dar ne distruge constant ca o plată pentru aceste lucruri.

Lipsa unui jurnal este ca și lipsa unui horoscop, nu avem cu cine comunica lucruri de o importanță covârșitoare pentru noi; acestea nu sunt la fel într-un dialog; să nu uităm că și partenerul are trăiri particulare pe care nu le poate împărtăși... Vedem atâtea filme, citim cărți, mergem la teatru... în toate avem ne eliberăm de o stare de tensiune, de o permanentă lipsă ce determină reținere și neîncredere: lipsa sincerității. Sinceritatea nu se poate recunoaște și cunoaște prin experiența senzorială, ea îmbină cunoașterea holistică, atât din domeniul fizic cât și metafizic. Fizica, de exemplu, se reduce la o știință, dar pe de altă parte nici metafizica nu este folosită în mod curent, deci nu avem o paralelă ce ne-ar ajuta să ne ajutăm. Nimic nu este întâmplător, sunt atâtea instituții ce concurează pentru a proteja interesele unei epoci, dar totodată și ignoranța care asigură jocul dur al minciunii și al violenței. Trebuie să înțelegem în mod primordial că nimeni nu te poate obliga să accepți un sistem sau o epocă. Atât timp când suntem într-o contradicție, suntem într-o tensiune, deoarece suntem presați din toate direcțiile și ajutați să revenim pentru a fi acceptați în rândul lumii. Sunt probe pentru cel ce vrea să fie liber. În același sens, să nu uităm că toate aceste valori tehnologice și politice au fost create chiar de asemenea nebuni care au reușit în cele din urmă să-și mențină pe același nivel datoria și dorința de mai bine, de mai frumos, de mai multă libertate.

A fi un paria datorită unor dorințe de mai bine pentru viața oamenilor nu surâde nimănui, acestea sunt numai probe pe măsura unor lucruri de o măreție inestimabilă. Am trecut prin asemenea experiențe timp de 30 de ani de gală, de muncă printre muncitori, detenție, confiscări, servicii care mai de care mai degradante, ironia și batjocura chiar și a unor prieteni... Dar aveam de fiecare dată alături jurnalul care nu numai că mă consola ca o continuă rugăciune, dar mă și ajuta să descopăr subterfugiile și ignoranța, teama și lipsa de responsabilitate a celorlalți, verificând realitățile acestea prin faptul că aveam și am o doză inepuizabilă de optimism și de umor, o adaptabilitate la orice servicii și lipsa de teamă față de organele de presiune și mai ales o continuă sănătate. Chiar sănătatea era un barometru prin care îmi verificam baza ideilor și lucrurilor. Un singur exemplu în acest sens: cel care are de luat o decizie și o tot amână se traduce la nivel fiziologic prin dureri de dinți; nu pot spune că nu suportam asemenea dureri, dar știam că trebuie în cele din urmă să mă decid.

Sinceritatea văzută din afară pare o naivitate. Un om ce n-are curajul să mintă, să inducă în eroare pare să nu se descurce; ispite și iar ispite, dar să recunoaștem adevărul pentru a ajunge la adevăruri și mai extraordinare. Prezența jurnalului a fost o permanentă dublare a vieții -ce trebuia să fie un sens clar pentru cei din jur. Cum spuneam mereu: *mai bine să pierd util, decât să câștig inutil; mai bine la pământ decât sub el; îmi trebuie atât de puțin, încât nu trebuie să mi se dea...* Aforismul este prezența legii determinată de o experiență pe care n-am definit-o niciodată ca fiind dură. În momentul în care te lamentezi meciul este deja pierdut. Curajul de a mă opune unei religii ipocrite, unei științe puerile, unei organizări întâmplătoare... toate acestea îmi surveneau prin canalul sincerității, fiindcă acest canal al energiei este de o înaltă vibrație; m-au ajutat și multe aspecte din viețile anterioare pe care le descopeream subtil prin prezența unor acțiuni și obiecte, sunete și mirosuri, gesturi și sentimente; acest spirit de observație este bine dezvoltat pe mii și mii de pagini ale jurnalului, prin răbdare și decizii clare, prin verificări și prin cercetări și astfel ajugeam la surșul de care aveam nevoie, depășeam o ispită sau o păcăleală. Cărțile bune le transcriam, fiindcă răbdarea îmi permitea, la fel spiritul de organizare pe care am încercat să mi-l dezvolt. Prin el defineam timpul în măsurile sale exacte; cu toate acestea n-am fost un mizantrop, am întreprins călătorii, concerte, spectacole, vizite, întâlniri, servicii; o viață este permanent îmbogățită și programată de jurnal care te pune în astfel de corespondențe. N-am scris numai jurnalul, ci și multe romane, poezii și lucrări științifice în urma cercetărilor mele pe care le continui poate de mii și mii de ani.

Rezultă ca mobil, ca apex și ca referință jurnalul care controlează, administrează și coordonează toate aceste situații, atât la nivel senzorial, cât și subtil. Dar firul roșu firul Ariadnei a fost și va rămâne sinceritatea, în primul rând față de mine și apoi devine mult mai ușor în relațiile cu ceilalți. Am înțeles subtilitatea lui Isus când spunea: *"Oare vei putea renunța la toate, pentru a Mă urma?"*. Spus la persoana I se dezvăluie măreția Christică: *oare voi putea renunța la toate pentru a mă putea urma?* Multe avem de aruncat, dar și mai multe de primit, nu este greu, nici ușor nu este. Putem reține aceste lucruri inestimabile.

Încheiem aici al șaselea capitol despre jurnalul, prin care ajungem la creație, el nefiind nu un scop sau o limită, ci însăși natura noastră. Catalizatorul și permanenta sursă de energie pozitivă, -de o putere nelimitată, -este sinceritatea. Totul sau nimic este pecetluit de nivelul de sinceritate. Vrem sau nu, avem tot timpul pentru a ne elucida și apela la ea, ea ne așteaptă, fiind la dispoziția noastră. Lumea se schimbă în mod formal, de la formele primitive la cele civilizate. Lumea este o constantă, o replică permanentă față de armonia universală, prin care ca spirit constructor, putem ceea ce trebuie prin însăși credința faptelor normale.

JURNALUL: INSTRUMENT ȘI INSTRUIRE

Jurnalul se scrie într-un caiet sau în file ce vor fi legate. Se pot folosi majoritatea instrumentelor actuale; pentru nivelul nostru de dezvoltare încă mai primează mașina de scris, dar în ultima vreme se impune calculatorul, -așa fac eu însumi. Folosesc calculatorul nu într-un sens de boierie sau pentru a face impresie printr-un aspect total inedit și original. Cu ajutorul unui student de la informatică căruia îi rețin doar un nume: Mihai, am realizat împreună un program pentru jurnal în care am coroborat cunoștințele informatice cu cele astrologice. Orele planetare sunt redată prin culoarea monitorului, care se schimbă automat la momentul respectiv. Printr-o serie de ferestre sunt alăturate câteva date esențiale din punct de vedere astrologic; la același program se anunță participarea lui Attila din Tg. Mureș care dorește să-l facă mai bun.

Elta-Universitate oferă gratuit acest program, care de altfel se împrăștie deja de la sine, este de ajuns să-l înregistrăm pe un calculator și în scurt timp îl vedem în toate. Am instituit în Elta o deviză: calculatorul și Biblia. Între cele două lucruri sunt o sumedenie de afinități. Un alt aspect al calculatorului este capacitatea lui de a memora într-un spațiu putem spune infim și abstract jurnalul, față de volumul de mii și mii de pagini de hârtie -ce revine unui jurnal obișnuit. Lucrez pe un Pentium marca Ager, care are 1200 MB, ceea ce ar corespunde la 1200 de cărți a 300 de pagini fiecare, ceea ce este mai mult decât putem fi în stare. Calculatorul ne oferă accesibilitate la diferite date. Jurnalul nu se citește, dar poate fi folosit și în situații statistice: note, adrese și alte lucruri, toate acestea cu ajutorul calculatorului; practic datele respective ne sunt oferite din zeci de mii de pagini, aproape instantaneu.

Locul, poziția, mediul, timpul (orele astrale)... trebuie luate în considerare pentru obținerea unui altar. Individualitatea jurnalului nu trebuie violată, și nu trebuie să ne ferim, pentru că vom obține contrariul. Nu este greu pentru ca cei din casă, familia, prietenii să evite citirea jurnalului. În orice casă există un loc de uz personal; masa, scaunul sunt elemente esențiale. Mă refer la cazul în care folosim o mașină de scris sau un calculator; înălțimea mesei trebuie să fie joasă, sub standardele obișnuite; scaunul să fie ergometric, fiindcă după câteva ore de stat pe el să nu se simtă tensiuni sau deformări care produc starea de oboseală și imposibilitatea concentrării. În mai multe locuri din țară, în urma acestor date care circulă deja în Elta, mulți au obținut un asemenea birou până la nivel de altar. Un frumos exemplu pe care l-am și filmat este acela a lui Costin din Comănești: sisteme dioramice, posibilitatea de a asculta muzică, folosirea bețișoarelor parfumate, locul pentru flori, casete și alte multe facilități... Nimeni nu intră într-un asemenea loc deja sacru, incinta fiind închisă prin glasvanduri.

Formele, culorile, mirosul, sunetul, lumina toate trebuie să concureze la un program prin care ne desfășurăm ritualul, solilocviul divin. Trebuie deasemenea să ascultăm muzică (la căști, pentru a nu deranja,) să avem permanent un buchet de flori naturale sau tăiate, bețișoare parfumate, locul pentru cafea, scrumieră, brichetă și alte amănunte deja particulare în diferite cazuri. Nu se scrie numai jurnalul, ci orice prin care participarea stăpânului acestui loc să fie cât mai liberă; nimeni dintre cei din casă, nici prietenii nu au acces la acest loc, existând totuși o clauză, că jumătatea poate participa. Să nu uităm că fiecare din cele două jumătăți au aproape aceeași aură, a aceluiași personaj. Timpul la care se scrie jurnalul nu este legiferat, fiecare după cum simte și după cum consideră că este mai bine. Acesta nu trebuie bătută în cuie. Noaptea ar fi mai multă liniște, dar majoritatea entităților sunt plecate la plimbarea astrală, pe moment este un fel de vid a unor vibrații senzoriale neplăcute pentru semi-meditația prin jurnal. Pentru elțiști timpul nu mai are aceeași configurație; prin sănătatea lor au nevoie doar de două-trei ore de odihnă, astfel că noaptea devine o continuare firească a zilei. Nici în privința muzicii, nu există nici o indicație sau respectiv la bețișoare și flori; aici intervine factorul de imaginație și de necesitate a celui care trăiește într-un astfel de altar.

Cu această ocazie să fixăm totuși câteva amănunte pentru scrierea jurnalului. Numerotarea paginilor și numărul de rânduri rămâne la nivelul fiecăruia, dar un volum trebuie să aibă 300 de pagini, pentru cei care folosesc calculatorul fiind mai simplu (trebuie să fie în jur de un milion de biți sau 1 MB -megabit). În frontispiciul fiecărui început se folosește o mantră: om mani padme hum. Pe rândul doi: suntem în lumea iluziei, ascultăm glasul spiritului; în al treilea rând ziua: luni, marți, vineri...,data, ziua și luna, Casa astrală prin numere romane -X sau VI, -apoi ora planetară prin culoarea respectivă se scrie: albastru, verde, portocaliu, violet... urmează ora la care începem să scriem și trebuie trecută și ora când se termină ora planetară. De exemplu:

OM MANI PADME HUM

SUNTEM ÎN LUMEA ILUZIEI-ASCULTAM GLASUL SPIRITULUI

JOI-12 IUNIE-CAIM-NOI-VI-VERDE-22.19-22.30

EU SUNT.

Trebuia acest exemplu fiindcă mi-a scăpat numele locului, al orașului, satului, formula NOI și primul rând al jurnalului care începe cu EU SUNT, acesta apărând ori de câte ori trecem datele când se schimbă ora planetară:

OM MANI PADME HUM-III-ALBASTRU-3.00-3.59

EU SUNT.

Ori de câte ori se finalizează o pagină, pentru cei care au calculator, după fiecare centurie, (programul nostru are o fereastră care indică la ce rând ne aflăm) trebuie să acordăm textul pentru a putea scrie: IUBIRE COSMICĂ; desigur, poate apărea și sub forma: iubirii cosmice sau iubirea cosmică.

Aceste amănunte sunt relevante pentru a acorda o anumită rezonanță. În ansamblu scrierea jurnalului este rugăciunea continuă, dar nu în sensul bisericesc. Textul este liber și cât mai sincer, un aspect deosebit de important ce l-am descoperit ca nefolosit de mulți este scrierea continuă (nu este vorba de scrierea automată prin care diferite entități ne vorbesc).

Odată ce inițiem jurnalul, avem posibilitatea ca după punct să ne oprim pentru a căuta un cuvânt mai de soi, mai deosebit, însă trebuie să scriem în continuare, pentru a nu lăsa conștiința să selecteze sau să intervină... Am scris toate prostiile ce ne vin în minte, de care nu putem scăpa în acest fel. Jurnalul nu este o compoziție, el este o explorare continuă, o aventură în ținuturile intime ale trăirii noastre. Am mai spus referitor la starea și respectarea lingvisticii și ortografiei că totul este liber. Nu trebuie să vă faceți griji. Puteți scrie în altă limbă sau oricum considerați. Scrisul reprezintă realitatea mentală subtilă. Cum spunea și făcea I.L. Caragiale: un cuvânt să nu se repete într-o pagină. Trebuie să încercați să găsiți și alte cuvinte... Jurnalul nu înseamnă să scrieți în fiecare zi și la aceleași ore, dar devine firesc să fie jurnal, adică zilnic. Cât se scrie? Cât puteți și doriți, șapte, paisprezece sau douăzeci și opt de pagini. Dimensiunea lui șapte nu este întâmplătoare, cu timpul veți avea o sensibilitate la armonia cifrelor, de care trebuie să țineți cont.

Factorul de instruire apare ca un rezultat determinant în evoluția noastră. Aspectul de sinceritate deține o latură moralizatoare, dar aceasta se va referi numai la actele personale, iar în privința celorlalți folosiți metoda bunului-simț de a găsi numai cuvinte normale, pozitive, fiindcă tot ce veți scrie despre ceilalți -din punct de vedere al mentalului -se referă tot la voi înșivă. Există un proverb: "*cine face groapa altuia, va cădea el în ea*". Simplu și real. Instruirea se poate realiza pe orice temă în care urmăriți ca afirmațiile să fie bine așezate pe argumente logice și normale, fără speculații sau tendințe filozofice - de dragul de a ne auto-impresiona. Un fenomen care se manifestă este rezonanța. În cursul acesteia puteți scrie prin concentrare multe pagini asupra unui amănunt; se poate întâmpla ca la un moment dat să nu mai puteți ieși din analiza și cercetarea unui sentiment, unui eveniment, unui lucru... Schimbarea orelor planetare este cea care determină și modificarea de vibrație, iar cei care n-au calculator -care afișează automat astfel de date -trebuie să calculeți sau să aveți tabelul acestor ore.

Experiența alimentației naturale vă va oferi pagini deosebite prin care urmăriți și cercetați modul în care evoluează parametri corpului-fizic, transformările psihice și mentale. Un moment inedit este pauza alimentară în care timp de șapte zile nu se mănâncă. Cu ajutorul jurnalului aveți o permanentă legătură precum și posibilitatea de a vă deconspira numeroase lucruri pe care nu aveți cum să le împărtășiți celorlalți. Mergeți pas cu pas, din aproape în aproape, oferindu-vă posibilitatea și dorința de a scrie despre orice; nu vă feriți, fiindcă riscați complexe de inferioritate ce se pot conserva și pot aduce o stare de insuficiență ce nu este proprie jurnalului. Instruirea este sub nota morală, etică, estetică. Analiza critică deține un sens de permanentă sinteză. Dacă nu aveți chef sau stare de a scrie sau atunci când scrieți, sunteți prea conștienți de acest lucru, -urmărind rândurile pentru a termina o pagină sau uitându-vă la ceas-, evitați să scrieți jurnalul. În cazul în care insistați, scrieți despre aceste lucruri și aveți răbdare până a doua zi, când vibrația stelelor din progresia planetară particulară se va schimba.

Nu vă lăsați antrenați în trăiri narcisiste, aparent nevinovate în care apar cu timpul tendințe oculte sau mesianice, în care de la sugestie la trăire nu este decât un pas. Nu fiți îngrijorați că Isus n-a revenit a doua oară, deoarece riscați nebunia și nefericirea cu care să vă confundați. Evitați complet tendințele dogmatice și ideologice; jurnalul trebuie să fie o capodoperă de sinceritate prin normal și firesc. Nu abuzați de scris, ajungând la grafomanie, pentru a recupera anii când n-ați scris. Lăsați-vă liber fără să vă secondati prin voință sau pasiuni ciudate. Dacă cineva vă deranjează în timp ce scrieți, nu-i dați replica că scrieți și că nu trebuie să fiți deranjați, din contră, participați cu bun-simț, ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Fumatul nu este obligatoriu, dar este bine să descoperiți singuri de ce există; cafeaua fără zahăr și dacă se poate și fără miere. Descoperiți că acest lichid nu se bea, ci se soarbe. Lumina trebuie să vină de la o lampă care să focalizeze asupra unui loc cât mai restrâns, al locului în care scrieți sau al tastaturii, în rest căutați să nu fiți distrași de o altă sursă. Pentru aceasta evitați lumina de la un bec îndepărtat, deoarece Sahasrara este deosebit de sensibilă la astfel de fotoni. În general este bine să fixați locul diferitelor obiecte și să nu le mai schimbați poziția.

Mereu mai mulți elțiști, nemaivând nevoie de bucătărie, au pus mochetă, au tapetat pereții, au pus perdele vaporoză, obținând un spațiu ideal ca dimensiune și un frumos altar. Întrădevăr, jurnalul schimbă nu o dată, ci permanent viața. Pătrundem încetul cu încetul într-un univers particular, dar totodată holistic; această schimbare nu se oprește și nu bănuim câte lucruri și tendințe noi ne aduce: imaginație, răbdare, punctualitate, sociabilitate... Prin acestea devenim mai civilizați și mai dotați, descoperind dimensiunea unei credințe dinamice și normale. Suntem conștienți de latura spirituală, dar totodată și de cea materială. Atâtea probleme care ne frământau, se elucidează prin jurnal de la sine. Câștigăm spre uimirea noastră, un factor de încredere mereu mai dominant, fără a dori ne detașăm de o lume senzorială, instinctivă sau remanentă. Avem deja un și sens. La rândul lor, modestia și reținerea determină ca formele-mentale să-și urmeze calea.

Al șaptelea capitol este gata, mai avem două pe care trebuie să le lăsăm să se scrie singure. Dorința de a vă împărtăși din universul și realitatea jurnalului devine o datorie ce derivă pozitiv spre destinderea și descoperirea unui instrument pentru ca viața să se manifeste atât subtil, cât și util. Laturile originale trebuie să le descoperiți singuri, astfel că orizontul jurnalului este nebanuit în direcțiile și calitățile sale.

Educația devine o proprietate firească pentru epoca următoare, când recunoașterea și cunoașterea vor repune omul în drepturile sale reale, fără să mai depindă de relații și de nostalgii, de tradiții și de pasiuni oarbe. Nota de responsabilitate ce aparține educației antrenează cele mai frumoase relații culturale, comerciale, de afaceri, de cercetare. Evoluția și progresul într-un estetic funcțional vor detașa elementele proxime, astfel un popor poate deveni, -prin acumulări dinamice, -o societate care cu timpul va fi în contacte cosmice.

JURNALUL -INDIVIDUALIZAREA BIBLIEI

Referirile la Biblie determină sensibilități particulare, dar și de clan. De la bun început nu putem spune că Biblia este o carte; ar fi un pleonasm, este totul în tot. Pe cât îmi pot aduce aminte, Vedele - Biblia - Coranul sunt pentru a reaminti oricărei entități umane realitatea sa. Este vorba despre o metafizică vulgarizată ce folosește ca mod de exprimare simbolul, metafora sau alegoriile... Ea este formată din două părți: cea mozaică, scrisă în epoca lui Moise și a doua, cea creștină sau evangheliile scrise în epoca lui Isus, care se mai numesc Vechiul și Noul Testament. Însuși cuvântul *testament* spune multe prin faptul că este un act constituit înaintea morții pentru a lăsa ceva celor care rămân; ideea de testament nu este prea optimistă, dar așa stau lucrurile. Pentru a înțelege mai departe trebuie să ieșim din structurile clasice și tradiționale cu care ne-am obișnuit.

Dacă citim în mod cursiv o pagină de aforisme, la finalul paginii suntem buimăciți, deoarece n-am înțeles nimic. Poate doar să fim capabili să memorăm sau să repetăm mecanic ceea ce am citit, dar nici de această dată nu pricepem mare lucru. La fel este și cu Biblia, pe care poți s-o citești, dar nu înseamnă că aceasta este metoda pentru a o înțelege. Și, cum programul de azi nu mai este atât de lejer, cu atât mai puțin o memorăm. În această încarnare n-am studiat Biblia și totuși mă folosesc destul de des de exemple sau de citate, deoarece mi le amintesc din alte încarnări, de aceea mi se par firești și de multe ori mă mir de unde le știu. Pe de altă parte explic aspectul dinamic și nu contemplativ al ei. Practic nu sunt credincios, nu sunt atras de ritualuri și de practici religioase, dar mă simt atras în egală măsură de toate religiile, de la Brahmanism până la Bahai.

Biblia, chiar așa cum a ajuns azi, mai constituie totuși temelia civilizației, dar aceasta nu prin preluarea dogmatică și ipocrită a textului. După cum spuneam, ea este o metafizică redusă în proporții, fiind accesibilă vulgului. Metafizica însă nu folosește metafore și alegorii, nefiind dogmatică, astfel rezultă pentru ea o accesibilitate mai mare. Trebuie să avem în vedere ambele testamente, cu toate că la ora actuală mulți credincioși se fixează îndeosebi asupra noului Testament.

Biblia se citește la persoana I-a timpul prezent, ceea ce ne aduce aminte de jurnal care comportă aceleași elemente. Nu este întâmplător. O carte pentru toți este generală, abordarea ei implică o experiență vastă și o viață deosebită. În acest context, laicii și așa-ziii credincioși antrenați în contemplare și memorare, au fost scoși din regimul de credință (ironic, dar adevărat). Cine ne dă dreptul să facem astfel de afirmații? Însele Evangheliile ce sunt cunoscute sub denumirea: "Faptele Apostolilor". Da, aici este tâlcul sau nodul gordian. Faptele credincioșilor sunt într-o totală contradicție cu textul esențial al Bibliei, fiind în acord doar cu textul formal, dar acest aspect nu face decât să deformeze realitatea. În 17 A, B, C dădeam același exemplu, atrăgând asupra faptului că credincioșii îl corectează pe Dumnezeu, de aici derivând toate năpastele nu numai pe capul lor, ci și pe întreaga lor existență.

Fapta este ultima și prima realitate, ea decide, contestă sau atestă; în cazul de față al credincioșilor, ea îi contestă. Acest aspect este respectat de budiști și de islamici. De ce n-ar fi creștinii credincioși în rândul unei lumi reduse la iadul de care se tot feresc? Pentru un argument direct mă refer la legea care spune că "*n-ai voie să ucizi*"; trecând peste faptul că textul este atât de cenzurat și metaforic, îi lipsește ceva, fiind în realitate: "*n-ai voie să ucizi mâncarea*", ca și cum mâncarea ar fi... vie. Și dacă este? Să încercăm într-un mod mai logic: un sistem viu are nevoie de relații vii, cu entropie negativă. Putem afirma că în anii care vor urma, dispar toate formele religioase și aceasta nu printr-un edict sau printr-o lege laică, ci prin același *fapte* care fac tabula rasa prin vibrațiile joase deoarece acestea din urmă au depășit orice normalitate, fanatismul și ignoranța credincioșilor întrece orice măsură.

Chiar și pentru un laic este greu să accepte ceea ce spun, fiindcă determină o contradicție ce aduce o contrarietate pentru acesta, aflată dincolo de bunul-simț la care tot fac apel. Capitolul nu s-a terminat încă și dacă în finalul lui mă va înțelege, în schimb nu mă va accepta. Laicii au simțit fanatismul și ororile religioase al acestui subiect în viețile anterioare, iar acum au o undă de teamă, nu de respect față de astfel de lucruri. Pentru a percepe Biblia trebuie să fii în primul rând sănătos (înainte se spunea "*sănătos tur*" acum putem spune pentru a fi la modă "*sănătate rachetă*"); sănătatea aceasta nu se referă numai la laturile fiziologice, ci la întreg, la sănătatea holistică. Experiența la care mă refeream este determinată de responsabilitate, de sinceritate, de curaj, de demnitate, de frumos. Dar nici un *dar*, pentru că darurile sunt scumpe.

În Elta-Universitate informația este holistică și de aceea folosim Biblia, chiar așa cum spuneam mai sus: Biblia și calculatorul. În continuare oferim un mic exemplu cunoscut de cei care sunt familiarizați cu calculatorul: când punem în funcțiune calculatorul, pe monitor apare un tabel cu două coloane, constând în înșiruirea directoarelor și a fișierelor, coloana care este în stânga este și în dreapta. Când am văzut prima dată acesta, am surâs și-mi spuneam: uite vechiul și noul testament. Ele sunt construite pe același **Principiu**. Așa se face că toți eltiști sunt mai credincioși decât ne putem imagina, pentru că ei respectă cuvântul Domnului, fără lumânări și îngenuncheri, fără cântece bisericesti. De unde știm acest lucru? Tot faptele atestă și aceste lucruri uimitoare

pentru care preoții se tot dau peste cap și peste picioare încercând să determine cât mai mulți tineri să revină la cele sfinte, dar în realitate îi îndepărtează. De ce? Poate că și ei se întrebă, dar evită orice răspuns, fiind mai ușor să-I anatimizeze, decât să accepte faptul că au redus aspectul spiritual la un spectacol mereu mai gratuit și fără nici un sens. Însăși viața lor devine din ce în ce mai scandaloasă, de unde multe bancuri și ironii ce sunt revelatorii.

Un om sănătos este mai apt în planul imaginației, al asociațiilor de idei. El este mai atent și mai răbdător, mai responsabil și mai detașat. Lui îi vine mai ușor să descifreze textul biblic, deoarece el descifrează la propriu textul, nu se cantonează în formalismul său. **Sfânta Treime** sau **triada** ne oferă deopotrivă și tehnologia cu care să deconspirăm asemenea texte. Este vorba de trei nivele sau etape. În primul eliminarea conceptelor: spațiu-timp-dimensiuni... A doua etapă constă în traducerea metaforelor și a alegoriilor, de exemplu -în *Geneză*: apă-sarpe-foc... În al treilea rând se citește la persoana I, timpul prezent. **Astfel cad vălurile zeiței Isis**. Din acest moment spiritul devine dinamic, realist, înțelegând ca pe o necesitate primordială continuarea existenței în cele mai armonioase merite prin deconspirarea morții...

Jurnalul aduce pe acest fond de elucidare un proces triadic al existenței actuale, când omul trebuie să se trezească pentru a cuceri Ierihonul eului. Cele trei elemente necesare pentru această epocă sunt: **imacularea-individualizarea-spiritualizarea**. Imacularea se referă la sănătate; bordeiul în care locuiește spiritul trebuie să devină ceea ce a fost: Templul. Individualizarea înseamnă asumarea originalității din partea fiecărei entități, ieșirea din formalism în favoarea conținutului, asumarea responsabilității, a sincerității, cunoașterea Legilor Candelabrului cu Șapte Brațe (sau Tabla de Smarald sau Legile Kybalionului), legea încarnării, astfel realizăm neîntâmplarea, ieșirea din starea de anonim prin Astrologie și cu timpul, în cadrul aceluiași proces, folosirea unui singur nume (în loc de nume și prenume). Un nume sau nomen in seculum înseamnă suflet, de aceea este firesc că nu putem avea două sau trei suflete.

Spiritualizarea se referă la cunoaștere, dar așa cum am mai specificat monada este recunoaștere-cunoaștere. Din acest fond informațional holistic putem înțelege de ce acordăm calculatorului atâta importanță. El este cel care amplifică mereu mai bine toate experiențele spiritualizării. Acest aspect face de altfel și obiectul programului Elta-Universitate, iar acum suntem în **"17-F"** la capitolul jurnal. Jurnalul individualizează Biblia, aducând-o într-un raport și într-o relație absolut dinamică, pragmatică, mult mai simplu de folosit. Ieșim din contemplație spre un ținut al realității și al existenței plene, normale și firești. Educația care este astăzi ca și Biblia, ceva deopotrivă general și formal, nu poate asigura parametri omului spre sens constructiv, ci numai contemplativ, teoretic sau dogmatic...

Acest al optulea capitol este dur, dar totuși absolut necesar pentru a ști în ce ne băgăm, iar acest travaliu ne va ușura munca, diminuând suferința. Pe de o parte Biblia tradițională nu este folositoare și pe de altă parte Biblia așa cum o definim aici, devine de o stringență primordială. Ce se poate înțelege de aici? Rolul nostru este cel de creatori, în bine sau în rău, chestie de polaritate; rău -când ignoranța și necredința domnesc, iar bine când, în fine, suntem conștienți și putem spune, chiar dacă ne repetăm, de conștiință. Pentru acest lucru, jurnalul suplinește din plin tot arsenalul de necesități ale factorului normal de realitate a firescului.

Spuneam în **17-A, B și C** că **realizarea sănătății readuce normele păcii la modul uimitor**, fiindcă dacă popoarele ar fi sănătoase, mintea lor n-ar mai pleca cu sorcova. Dar un om sănătos devine ineficace fără o structură dinamică și solidă a educației și aceasta amplificată prin autoeducație. Vom vedea în ultimile două volume din cele nouă din prima etapă a *colecției 17* că există energia și puterea. În momentul în care vom percepe nu ironia, ci realitatea lui Isus: "*Tu bește-ți aproapele ca pe tine însuși*", vom afla tâcul paradoxal al existenței, dincolo de suferința și ignoranța noastră prin alte două afirmații: "*Când doi va deveni unul, iată Omul*" sau "*Tu bește-ți dușmanii și-i vei învinge*", -acesta pare cel mai tare tras de păr. Triada: **corp-mental-energie** ne va elucidă în privința multor lucruri, față de care mersul vieții actuale este un cortegiu funerar.

Jurnalul este întradevăr o penitență pentru ispășirea păcatelor; de ele nu vom scăpa, dar cel puțin să terminăm cu cele cu care este posibil, iar apoi vor urma altele și altele pe care le vom putea elimina... Pentru moment suntem la acest nivel, ce trebuie tratat cu răbdare și cu responsabilitate, pentru că mai există o clauză: nu sunteți datori pentru să acceptați preceptele evoluției, mai aveți multe vieți de încarnat, până vă veți plictisi de suferință și de viața "bau-bau". Ceea ce facem acum înseamnă să vă răpim o satisfacție: cea a justificării. Deconspirarea pe care o producem nu vă mai dă voie să spuneți puerilități și infantilisme. Cum spunea Ioan în Apocalipsă: "*Se vor despărți oile de capre*". Lumea se va scinda în două părți total distincte; de o parte leneși, suferinzi, contemplativi, stăpâni și în cealaltă parte omul normal, firesc, dinamic, sociabil, răbdător și dornic de cât mai multe realizări...

Asist deja la aceste scindări, mai ales în familiile celor care de ani de zile consumă o alimentație normală, sănătoasă, naturală față de ceilalți care tot așteaptă cu cartofi prăjiți și cu ciorbă de burtă ca primi să se învețe minte, fiindcă li s-a spus de bine(!)... Este uimitor că în realitate cei care nu pot accede la alimentația sănătății trebuie să continue o suferință provocată în viețile anterioare celorlalți, iar suferință care se întoarce de unde a plecat, pentru a închide cercul.

Jurnalul și Biblia reprezintă conținutul și forma, particularul și generalul; toate acestea sunt monade. Dacă filosofii ar fi descoperit mărțișorul monadelor, ar fi determinat totuși armonia unei societăți care astăzi se află în derivă și în colapsare. Vom face totul pentru ca spiritul, cuvântul să se personifice prin fapte normale și firești. Avem deja condiții fiindcă: "*Clipa a sosit*". (Vedeam zilele acestea o demonstrație la Atena unde câteva sute de partizani erau împotriva unei declarații a guvernului care se ralia normelor unei Europe în schimbare... Sloganurile

câtorva sute de responsabili cu cruci și icoane în mână este o mișcare francmasonică, -iar același tabiet cu 666,-reporterii afirmând că Europa este cucerită de satanism... -Atena fără Pericle și Socrate!)

Finalizăm iar un capitol cu dialoguri de toate culorile. Dar tot așa, mulți chemați și vom vedea câți aleși...Cine îi va alege? Tot faptele. În privința alimentației mai înțelegem ce mai înțelegem, vedem un rost pentru acest volum, chiar dacă suntem departe de drum. Noi însă ne facem datoria și nu dorința (care sunt tot o monadă, una se referă la aspectul subtil, iar cealaltă la util). Atunci când asemenea deștepți vor înțelege că n-au cum să ni se opună pentru că în realitate se opun lor înșile, ei intuiesc într-un fel situația, devenind mai vehemenți și astfel vor ieși din joc ca jucăriile stricate. A nu putea discuta cu faptele, cu legea karmei este posibil, dar totuși trebuie să le ascultăm; dialogul între Tată și Fiu, între teorie și practică este posibil prin jurnal, care este instrumentul divin pentru devenirea normală și firească. Scepticii își vor ocroti scepticismul, ei nu se vor plictisi, mai trece timpul și odată cu el și ei... dar barza una știe: să-și facă datoria (și ea), îi va lăsa de unde au crezut c-au scăpat, de atâtea ori, până ce întradevăr vor scăpa.

ȘI DRUMUL ESTE CĂLĂUZA CĂLĂUZEI

..."*Eu sunt lumina, viața și calea*". Simplu, dar atât de complicat pentru formalismul actual. Totuși, lumina este spiritul care se personifică în viață, calea este suita de evenimente, sensul dinspre interior-exterior sau legea încarnării. Câți dintre noi știm de unde venim, unde suntem și încotro mergem, când chiar și materialistul este de acord: "*Din țărână vii și în țărână te duci*"? Putem spune că pauza între două cimitire este viața, trăirea. Mare este comedia lui Dumnezeu!...

Dar să ne scuturăm de toate aceste pe care nici n-am cum să le definesc. Dacă învățământul n-are timp pentru moment de astfel de prostii, fiindcă este ocupat cu altele, nu trebuie să-i reproșăm, deoarece nici n-am ajunge la un rezultat; faptele îl contestă și așa, dar asta nu înseamnă că trebuie să-l desființeze, ci să-l înființeze, să-l aducă la ființă. După cum vedem chiar în economia de lumină, învățământul nu este dator față de eternitatea noastră, față de probele și de ispitele vieții, el constituie un gest care dă totuși un gust sensului vieții, chiar dacă gustul este amar, decât deloc...?! Această instituție a fost totuși reabilitată de religie, după ce tot aceasta din urmă a desființat cu o mie și ceva de ani mai înainte academia și likenionul Atenian, sanctuarele și templele de inițiere, școlile pitagoreice și câte și mai câte. Salariatului din învățământul actual i se spunea mai de curând dascăl, care este un termen din clerul bisericesc...

Ceea ce doresc să evidențiez este doar vârful aisbergului, faptul că învățământul nu s-a detașat, ci este în continuare atașat, chiar dacă el renunță și chiar predă materialismul. Dacă mergi azi la biserică sau la școală, vei ieși tot cum ai intrat, poate chiar mai derutat și mai zăpăcit în privința a ceea ce cauți și față de ceea ce ai descoperit. Astăzi materialismul nu oferă nici o alternativă, el se dă de gol, chiar dacă el este o ideologie care se trage din dogmele religioase; el a devenit o religie cu tot tacâmul pe care nu l-a uitat. Astfel, între viața laicilor și cea a credincioșilor nu este absolut nici o deosebire... Nu spun aceasta pentru a le incrimina, ci pentru a le cunoaște.

Dar după faptă și răsplată. Starea de anestezie determinată de alimentația extrem de toxică a adus o stare de degenerare a atâtor calități umane cât și ale vieții, ale faptelor... prin generalizarea acestei alimentații asistăm azi la o situație fără nici o ieșire. Dar nimic nu este întâmplător sau prea târziu. Societatea umană a trecut printr-o experiență în care sistemul solar s-a aflat în câmpul de activitate a Constelației Peștilor cu aceleași caracteristici ale Casei XII; dacă ne aducem aminte chiar de cei născuți între 20 februarie și 20 martie în fiecare an (nemaicosotind și mișcarea de precesie) toți aceștia sunt Semne Feminine, Mutabile și de Apă; simbolul este format din doi pești: unul merge într-o direcție, iar celălalt în cealaltă, practic mișcarea s-a transformat într-o eternă oscilație, fâțâială.

O altă caracteristică a Peștilor este că fac parte din categoria Semnelor Duble (de tipul Gemeni-Săgetător), numai că dublarea n-a fost înțeleasă ca o monadă, cel puțin în cazul Săgetătorului. Toate acestea le putem transpune societății umane în ultimii mii de ani. Așa cum rezultă acum ne aflăm în câmpul de acțiune a Vărsătorului cu caracteristici total opuse: Apa devine și mai subtilă, adică Aer, Mobilitatea ajunge Fixitate, Femininitatea trece în cealaltă polaritate Masculină; Dușmanul devine Protector... toate acestea prin extensie se pot raporta la societatea umană pentru următorii mii de ani. Acum suntem în tranziție, curios faptul că termenul este uzat în România deosebit de serios până la nesperios.

Totuși, n-am făcut întâmplător asociația cu situația României (sau cum se folosește în textele oculte ZONA, respectiv acum Zona Carpaților), cel puțin aceștia sunt ceva mai naționaliști au câteva sute de milioane de ani, făcând abstracție de munții Dobrogei. Am mai vorbit în prelegerile mele despre Bistrița, care în realitate împarte continentul în cele două părți: Asia și Europa (Bis-trița) chiar geografic este o poziție de tranziție. Această tranziție asigură un proces cosmic de transfer ce va determina cele mai spectaculoase transformări. Sundar Singh Sadhu, un mare budist și creștin și-a făcut datoria, explicând prin anii '30 ceea ce i-a spus Dumnezeu despre România.

Acest program cosmic este creat de Asociația Elta-Universitate. Nu ne prevalăm de o postura mistică sau misionară, ci ne interesează mai mult comedia și umorul, pentru detașare și spre atașare. Noi nu facem decât să reabilităm tot ce a fost bun pe parcursul a zeci de mii de ani în societatea umană. Toate acestea sunt deconspirate și transpuse în termeni cunoscuți, -procesul fiind des folosit- ceea ce se numește *actualizare*. Toate celelalte

instituții cât de cât apropiate de Elta, chiar și cele religioase sunt antetemporale și nefuncționale pentru prezent; budiștii și catolicii mai încearcă actualizări, dar dogmatismul nu le permite aceasta.

În acest ultim capitol al primului volum dedicat jurnalului, mentalului, educației trebuie să admitem aceste lucruri pentru a clarifica în esență despre ce este vorba. Încă o dată, nu trebuie să vedem prin prisma anestezică, prin aspecte tradiționaliste toate acestea. Evoluția societății este constantă, chiar dacă senzorial avem impresia de stagnări și bulversări. Un simplu efort de bun-simț este necesar pentru a ne da seama de felul în care este lumea. Scrisul va fi o restrângere a logoreei care ființează în astfel de parlamente, pe dealuri și apartamente "verba volant" și ce dacă mai trece timpul, mare plictiseală și lăncezeală...! Un firesc al nefirescului. Cele din urmă vor deveni cele din față.

Dacă pledăm pentru o astfel de alimentație, în realitate am văzut că nu este vorba de alimentație prin fizic. Jurnalul este revenirea la meditație prin semi-meditație, prin astâmpărarea corpului-fizic în favoarea celor subtile. Meditația nu este o stare de nemiscare, de înțepenire în diferite *asane*, ci ea este dinamică, ea este un simplu proces de materializare, de creație. Ca și geneza, care este continuă, meditația nu este numai un moment, ci însăși eternitatea în manifestare, adică este 24 de ore pe zi. Jurnalul reabilitează aspecte subtile a ceea ce alimentația subtilă prin regenerare scoate din latență calitățile divine ale omului și vom vedea mai departe că prin energia erotică trezim din nou pe kundalini, ce este de fapt puterea care a creat aceste galaxii, dar și înghețata italiană.

Toate implică implicație, dar mai ales sănătatea, cunoașterea și dinamicul. Ne vom opune până ce proba contrarie ne va oferi propria realitate și atunci vom spune într-o superbă naivitate că "*n-am știut*". Oare? Ceea ce facem acum este tocmai recunoașterea cunoașterii. Dar atât timp cât trebuie să fim bolnavi obișnuiți, nu ne putem permite nici un gest; călăi și victime, -pare totuși o monadă la care trebuie să ne mai gândim, fiindcă nu suntem în stare să medităm. Obișnuința este un pilot automat pe care l-am uitat în priză (și ce dacă?). Toată această scenă a tragediei este în realitate o mare comedie jucată de măști formale; spectatorii se uită, până-i uită Dumnezeu. Educația prin autoeducație va determina mântuirea. Avem instrumentul instruirii, rămâne mai să vedem cât putem rămâne (în planul fizic)... Încetul cu încetul, fără nici o grabă, mereu mai mulți contactează -și nu întâmplător- lectorii Elta asemenea saloanele naturiste, de alimentație sănătoasă. Ei încearcă, până scapă de încercări.

Nu amplificăm prezența la nivel a mass-mediei. Nici aceste volume nu circulă prin metoda comercială, pentru a nu fi afectată vibrația lor, dar cei care au nevoie de ele, le vor contacta prin rezonanță. Citite în mod întâmplător, nu se va înțelege nimic, ci dimpotrivă se va bănuir o idee fixă de sectă și alte astfel de impresii ignorante... Observăm că societatea umană n-a fost pusă niciodată în situații catastrofice cu adevărat, ci numai formal. Unii pedalează cât se mai poate, pentru a se deda unui spectacol grotesc al Apocalipsului. Lor le putem spune că ceea ce caută, vor găsi. Un om rezonabil va spune că *n-a știut, nu că nu a vrut* și suntem într-un tot de acord cu ei. Tocmai de aceea facem orice efort omenesc posibil, pentru a determina la propriu o astfel de **alternativă accesibilă oricărui, oricând și oriunde**.

Nu se pune problema unui efort, ci a bunului-simț. De altfel, cei care au un dosar karmic de plătit vor urma calea dreaptă a judecății karmice, culmea ironiei că și-au făcut-o cu capul și cu mâna lor și tot ei sunt acum supărați și serioși că viața este grea, dar când au făcut-o grea unor nevinovați nu era grea? Dar și pentru astfel de cazuri există posibilitatea reabilitării prin recunoaștere, numai că este cam greu să treci de limitele orgoliului, cu toate că nu este imposibil. Cei mai condamnați sunt credincioșii și așa cum am mai scris, nu numai cei creștini, ci toți. Repetăm: **credința este unica religie, indiferent ce culoare și formă îi dăm**.

În cei șapte ani de activitate am demonstrat că ne putem vindeca fără medicină și medicamente, că putem deveni credincioși fără biserică și preoți și toate acestea fără nici un efort. Elta este o asociație non-guvernamentală, care nu este finanțată, nici nu primește ajutoare din afara țării. Au existat tentative, dar le-am îndepărtat. Ceea ce apare aici este o alternativă de ansamblu, prin suita holistică, aleatoriu și ludic. În afară de această colecție am pregătit peste 700 de ore de înregistrare pe casete audio, aproape 300 de ore pe casete video. Când media se va trezi la responsabilitatea realității acestea le stau la dispoziție și facem tot posibilul în sensul de a nu forța nota în sensul de a transfera patronilor din alimentația publică licența pentru alimentația naturală, fără să percepem nici un fel de contract (sau plată).

Pregătim în această colecție manuale despre management în care să nu mai apară tensiuni și fricțiuni, suspiciuni, neîncredere, stocuri, falimente, concurență contradictorie. Tot în acest sens avem în vedere un manual pentru oamenii de afaceri care în realitate sunt oameni de sacrificiu și pe lângă ei alți nevinovați. La ora actuală lucrez cu 45 de lectori, așa-zisul nucleu pe care îi văd numai trei zile pe lună dar aceasta fără să existe tendințe sau tensiuni. Ei n-au nevoie de concedii medicale, nu au microbul beneficiilor materiale, ci limitele necesității. Se poate atunci când astfel de metehne ale educației materialiste au fost eliminate și uitate. *Jurnalul este Învățătorul* lor, prezența mea este mai mult un punct de referință (partea nostimă este că nu le știu numele întreg).

În privința "*Zonei*", vom mai reveni, fiindcă din acest loc pornește un val al ultimului țărnam. Faptele ne atestă că el este solid și pacifist și se poate face plajă fără să ajungem la insolație. Intrarea în Europa se va transforma în intrarea în România, iar guvernul actual nu este departe de încarnarea unor entități care vor opri două mii de ani de aiureală prin planul-fizic. După șapte ani de guvernare printr-o administrație materialistă, vor urma amplificări ale educației mult mai fecunde. Cei încarnați deja în Zona Carpaților sunt protagoniști din Egipt și din Galileea. Cele două etape de când durează acest program, au trecut prin cinci mii de ani de pregătire și acum *clipa a sosit*. Ce vrea să însemne acestea? Ieșind din contextul care-i sperie pe credincioși, (ei se pricep de minune la așa ceva,) cel de judecată de apoi, de Apocalips, de alte metafore neînțelese și de cei care trebuiau prin

menirea și profesiunea lor să nu lase astfel de lucruri să ajungă contrariul lor, este de fapt reabilitarea și revenirea prin recunoaștere. Tot acest eșafodaj implică instrumente și auto-instruire, confirmări la nivel cultural, științific, politic, în industrie și în agricultură. Omul este nu numai măsura lucrurilor, ci și măsura măsurilor. Probele i-au răpit ceea ce nu se poate răpi, am văzut deja prin cele 6 volume ale *colecției 17* că situația și lucrurile sunt mult prea simple, poate tocmai pentru a nu putea fi accesate de sceptici și de deștepții care trebuie să mai revină la tradiții, dogme și ideologii. Nu este greu, dar ei înșiși își fac greutatea pe care le transformă în justificări care mai de care mai golite de orice conținut sau argument.

Terminăm aici cele 1700 de rânduri despre educație și autoeducație prin jurnal, printr-o penitență simplă pe care deja o înțelegem. În schimb nu înțelegem de ce am învățat să scriem, totuși niciodată nu este prea târziu să descoperim un sens. Pentru cei care doresc să-și însușească aceste lucruri, este bine să transcrie acest volum chiar în jurnalul lor, unde se pot face comentarii particulare pe marginea celor înțelese. Se poate, mai ales când avem încotro; de azi înainte prin descoperirea răbdării și a eficienței, prin evadarea dintr-o lume exterioară spre lumea interioară, exteriorul devine tot atât de armonios și mereu mai luminos. Vom fi uimiți descoperind că nu mai merită să înjurăm, să fim nervoși sau mai criticăm pe șefi sau pe subalterni; iubindu-i, ne vom iubi la propriu spre totala noastră mirare, când ne vom da seama și vom înțelege cât de simplu este. Și întradevăr "*...Adevăr grăiesc vouă*", minunate și evanghelice cuvinte ce aduc atâta pace, încât numai cu iubirea cosmică o putem cuprinde.

PARTEA A DOUA

Al doilea volum despre jurnal continuă dimensiunea determinată din 17-F care circulă ca un moment efectiv de eficient referitor la ceea ce putem spune că este latura paradoxală a realității noastre, a acestei civilizații - toată lumea știe să scrie și nimeni nu scrie. Implicația și implicațiile sunt dincolo de orice sens obișnuit a ceea ce putem să raportăm prin prezența educației, așa cum o cunoaștem mai ales ca victime.

Factorul de autoeducație pentru moment este încă necunoscut și nici nu se pledează pentru așa ceva, fiindcă aici, după cum vedem, protagonist este prezența jurnalului. Pentru a deconspira și a inspira opinia publică avem aceste două volume ce vor sta la baza inițierii autoeducației. Deja cei care au parcurs primul volum sunt edificați de imensitatea acestui mod de a parveni pozitiv în multitudinea de aspecte sociale.

De altfel, un om civilizat este cel care depinde cel mai puțin de factorii exteriori de autocorecție, știindu-se că acest aspect este cel mai sensibil în suita ameliorării unei conduite. Prin asocierea elementelor de Astrologie se mărește orizontul la dimensiuni cosmice ceea ce poate integra ființa umană în unicitatea și originalitatea sa, de aici aspectul de responsabilitate accentuează integrarea în ceea ce suntem de fapt dar nu ca atribut, funcționari buni până la pensie și de acolo... se subînțelege ce urmează. O viață sănătoasă prin ameliorarea alimentației aduse la dimensiunea sa naturală, fără să știrbim culoarea, forma și gustul cu care ne-am obișnuit, singura eliminare fiind însăși denaturarea acestor substanțe ale vieții. Colecția 17 vine ca un drum în întâmpinarea celor curajoși și demni pentru propria existență, cei cărora ceilalți se vor simți datori să le mulțumească că le-au deschis ochii. Pentru acești curajoși oferim informația prin sinceritatea și simplitatea lucrurilor. Faptul că ceilalți se vor mai complica, fiind deja obișnuiți cu suferința, în sensul că o vor accepta ca pe fapt firesc nebănuind cât de nefiresc este să suferi gratuit, să muncești fără nici un sens pentru propria existență. Suntem conștienți că statul sau instituțiile nu pot asigura o astfel de informație și de aici, pentru marea majoritate, considerate ca neavând girul și stampila a nu știu cărei comisii; în teama de orice își vor continua traiul pe galera materialismului. Teamă aceasta vine din alimentația denaturată, din lipsa totală de identificare față de absolut, desigur sunt convinși că știu multe dar însuși aspectul de anestezie determinat de alimentația toxică le reduce posibilitatea de a-și vedea propriile consecințe care contestă toate aceste cunoștințe cantitative, formale și generale, bune poate pentru o memorie gen calendar.

Ceea ce se dezvoltă și se destinde în Zona Românească cu timpul va atrage atenția și celorlalte țări cu o situație similară pentru care alternativa nu există. Ne putem bucura că din acest loc se formează deja germenii unei civilizații sănătoase prin care cetățeanul devine Om. Educația chiar dacă este materialistă cel puțin termenul trebuie să rămână în vigoare, dar cu alte suite și elemente mai responsabile mai firești pentru ca prin faptele determinate să nu mai fim contestați. Răbdarea și bunul simț se vor evidenția prin momentul sănătății la propriu când eliberarea de ceva gratuit și inutil va derula un sens pentru activarea celor mai impresionante elemente ale activităților sociale și mai ales spiritul de colaborare care deja este evidențiat atât de simplu în cazul eltiștilor care depun o muncă care pentru moment nu este remunerată cum se cuvine.

Dar acești primi creștini, la fel ca și atunci, au descoperit că există un sens chiar în ei, în acel trup ce conține tot cerul cu toate tainele normalității și firescului ce pot fi acordate vieții.

CUNOAȘTEREA ÎNVINGE ACCEPTAREA

Căutarea determină replica descoperirii, în a dedica seriei un sens sensului. Parcurgând primul volum despre jurnal, mai avem nevoie, dincolo de confirmări, de experiența, lucru ce necesită un timp Acesta este calea pe care pendulăm permanent în bine sau în rău. Pentru această epocă a acestei civilizații descoperirea jurnalului este un lucru inedit, dincolo de orice așteptare, totuși și această descoperire se integrează într-o altă cu mult mai mare, pragul de perspectivă fiind deja determinat. Trebuie să ne obișnuim cu posibilități, ce ni s-ar părea altfel imposibile și mă refer la faptul că dacă tot avem totul, putem acest tot. Complexele, mai ales cele intelectuale, pot fi depășite printr-o simplă certitudine a unor confirmări sincere în privința a ceea ce suntem.

Prin acest articol ne referim la o stare de lucruri incredibilă. Toată lumea intelectuală are la bază sistemul de acceptare. Sistemul de învățământ este în așa fel făcut încât elevii și studenții să nu poată cerceta cele învățate (cu toate că un ciclu al acestui sistem durează 17 ani), totul fiind asimilat numai prin acceptare. Cuvântul în sine n-ar fi prea ciudat, deoarece noi îl folosim destul de des și suntem conștienți de implicația sa în realitate. Acceptarea este într-o instanță un fel de lașitate, sau altfel spus "nu vrei asta, nu-ți mai dau nimic". Sistemul se bazează exclusiv pe materialism, neexistând sub nici o formă și sub nici un fel de alternativă...

Aceste argumente definesc o situație incertă, formală și fără nici un fel de perspectivă. Elevii și studenții caută diverse tertipuri de a scăpa, de a evita astfel de lecții și de cursuri stereotipe și repetitive. Acest lucru îmi aduce aminte că pentru ziariști, cu care am de a face mereu, pentru ei orice lichid este apă, sau că un intelectual mai evoluat nu-și poate imagina că există și minerale lichide, iar cineva de mai sus - că atomul de hidrogen nu este atom, ci pur și simplu particulă alfa... Toate aceste elemente aparțin de pătratul materialismului. Nu doresc să critic. Este vorba de o consecință prin care entitatea nu-și poată determina nici un alt orizont, ci numai cel oficial. De aici este firesc ca omul să se plictisească, să fie leneș, să rezulte o totală lipsa de colaborare. Toate acestea definesc cetățeanul actual. Situația este generalizată la dimensiunea planetară.

Folosirea materialismului generează în mod subtil instalarea comunismului sub o sumedenie de manifestări. Nu poți desființa o situație, dacă nu ai alta mai bună, așa că suntem obligați să fim ceea ce suntem. Acceptarea generează aspecte dintre cele mai neplăcute, unul dintre ele fiind *ignoranța oficială*. Degeaba avem un vocabular savant, când în realitate conceptele sunt nefondate la nivel pragmatic. Tot ce a mai rămas naivilor intelectuali este să forțeze ca realitatea să fie așa cum dictează teoria. Aici îmi aduc aminte că un medic a fost speriat când i-am spus că n-am mâncat de zece zile, fiindcă nu știa cum stau cu nivelul de glucoză. Ignoranța generează scene de o rară comedie. Puteam să-i explic mult și bine că mă hrăneam în realitate mult mai bine decât el, prin respirație. N-ar fi înțeles acest aspect, fiindcă în mii de cărți de medicină nu se spune nimic despre alimentația prin respirație, așa că ea nu există.

Toate acestea, și mă refer la alte și alte evenimente intelectuale pe care nu le-am mai înșirat, duc la un nonsens al realității și despre realitate. Astfel medicina a îmbolnăvit toată populația și asta n-ar fi nimic, dar situația a ieșit de sub control. Toate la un loc înseamnă *genocid*. Condamnăm războiul, dar nimeni nu are dreptul să combată medicina actuală, care este mult mai tragică decât un război. Să mai amintim de agricultură, de învățământ?... Dacă putem trece peste multe mii de pagini de astfel de rechizitoriu, oricine s-ar întreba care este cauza acestui rău, a acestei consecințe. Dacă trecem de această problemă complicată, ajungem la dimensiunea sa complexă, unde sfaturile, teoriile și experiențele spectaculoase nu vor rezolva absolut nimic. Totul depinde de tot. Răbdarea și rezolvarea trebuie luate din toate direcțiile simultan. Se poate, dar în ordine și mai ales printr-un algoritm. Cele 9 cărți ale *colecției 17* vor edifica asupra modului în care se pot reface aceste lucruri ale existenței. Suntem la doar a șaptea carte, mai avem două pentru a ne face o imagine despre ansamblul unic și universal al unei soluții complexe. Pentru a constata, a vedea, a trăi, a accepta... cel mai indicat lucru este CERCETAREA.

Se pot spune despre această metodă deosebit de multe lucruri și în primul rând că producerea ei este indicată în mod individual, deoarece ea face parte din procesul de individualizare. Cercetarea fiind un laborator, ea trebuie să elaboreze și prin sinteză să clarifice o stare, o situație, un eveniment, o istorie; având mai multe instrumente, cel principal este JURNALUL. De aici înainte cercetarea și jurnalul sunt lucruri esențiale pentru progres și pentru evoluție. A produce înseamnă a face o concurență oarbă și inutilă regnului tehnologic, care s-a detașat deja din mai multe puncte de vedere, dar ne rămâne în schimb creația, care va fi așa cum este esența existenței umane.

Cercetarea este privită până azi destul de dur, prin ea văzându-se cu totul altceva decât ceea ce este și trebuie să fie. Cercetătorul iscodește, adună materiale, nu este de acord până nu pune la punct toate aspecte le posibile și chiar imposibile, este un inovator, un inventator, un geniu. Exact acești oameni nu sunt dotați pentru sistemul de învățământ, neacceptând, neavând memorie sau atenție... fiindcă toate acestea nu se folosesc în educația actuală, ci din contră, acestea sunt atenuate până la aducerea în stare de latență. În anul 1900 cele mai multe ironii se făceau la adresa nebunilor care credeau că pot face aparate mai grele ca aerul să zboare, dacă mai nimeni nu investea și nu era interesat, *cine avea nevoie de așa ceva?* La numai câțiva zeci de ani nu se mai poate fără asemenea aparate care zboară, ce sunt mai grele decât aerul. Este doar unul din miile de exemple determinate de ființe educate la nivel de lășitate și reduse la simple funcții sociale prin diferite atribute. În general se știe că acești oameni dotați folosesc un jurnal sau că este faimosul jurnal al lui Leonardo Da Vinci.

Ce se mai poate spune învățământul nu are, nici la această oră, nici un fel de program în această direcție și se pare că aceste două volume sunt singurele în domeniul care dezbat pe larg jurnalul. Oare cât timp va mai trece până să apară o altă lucrare care să dezbată această tematică deosebită și absolut necesară în educația absolută? Cercetarea va învinge desigur soluția rudimentară și primitivă a acceptării.

În Elta jurnalul este ceva obișnuit și firesc. Totuși elitiștii care nu scriu jurnalul se detașează net de ceilalți printr-o manifestare particulară și fără o perspectivă evidentă, de altfel cu timpul se autoexclud grație - dacă putem spune așa ceva - acestui fapt. Cuvântul FAPTĂ este deja un alt termen de referință, formând o minunată triadă în această direcție. Fapta aduce nota, valoarea, sensul și conținutul deja evident al evoluției unei entități. În "Viața Maestrilor" Isus spune că este de ajuns o viață pentru ca omul să nu mai fie dator morții. Chiar așa și este, cei 35-40 de ani de maturitate, luciditate sunt de ajuns pentru a genera un astfel de merit uimitor. Se știe de altfel că în templele de inițiere un astfel de proces dura 30 de ani (referința într-un mod exact se referă la ciclul lui Saturn care este de 28 de ani). Laboratorul cercetătorului este tot universul material și spiritual, el fiind conștient că cele două noțiuni formează o monadă, unul fără celălalt ducând la situații inutile.

În acest al doilea volum despre jurnal scoatem în evidență posibilitatea de evadare, eliberare, de mântuire posibilă prin acest instrument. Tocmai de aceea putem spune iar că niciodată nu este prea târziu și mă refer la intelectuali, care chiar dacă au 50-60 de ani, pot determina și efectua o astfel de penitență constructivă. De ce am ales acest exemplu? Fiindcă aceste categorii sunt cele mai afectate de factorul de orgoliu generat de dezamăgirile cauzate de starea de acceptare. Deoarece este vârsta la care asemenea oameni se simt frustrați la nivel de esență și nu au nici o posibilitate, nici o referință, nici o metodă pentru a determina, a elimina sursa răului. O astfel de stare sau trăire, ucide spiritul care se vede frustrat de dreptul de a fi el însuși. Da, nu este niciodată prea târziu.

Acest orgoliu însă nu este ceva simplu, este unul dintre cele mai dificile complexe, apropiat de el este egoismul, de care nu se prea poate scăpa. Sistemul comunist de educație are în vedere tocmai aceste calități și de aceea face tot posibilul pentru a reduce entitatea la o prezență retrogradă, formală și atributivă, scoțând și eliminând orice conținut. Aș aminti aici că discuții sau cursuri despre karmă sau legea încarnării lipsesc, iar dacă un elev amintește o astfel de prostie, este amendat imediat.

Pe cât de grele și dificile sunt lucrurile complicate, pe atât de sincere și simple sunt cele complexe, fiind vorba doar de ordine, de organizare, de răbdare, de bun-simț, astfel putem da la o parte acest inexistent existent.

TREBUIE SĂ PLECĂM, NU SĂ AJUNGEM

Chiar ieri scriam în jurnal despre acest aspect. Se spune că trebuie să ajungem în rai sau în cer. În orice caz totul se reduce la a ajunge. Ce și cum? Rămâne la latitudinea fiecăruia să înțeleagă ce vrea sau ce poate. Este din nou un act de comedie ce determină tragedia unei evoluții. Interesant este faptul că instituția bisericii a generat-o la rândul său pe cea a învățământului actual, într-un cuvânt avem de-a face cu o *religie materialistă* sau mai bine spus o *religie comunistă*. Nimic întâmplător. Se știe că, la modul general vorbind, până la anul 1700 s-a dorit desființarea conștiinței asupra spiritului, iar în majoritatea situațiilor s-a rezolvat. Mai rămânea desființarea corpul fizic, iar pentru acesta acțiunea a început cu mici experiențe la 1848 și era deja pregătită la 1917 când s-a trecut într-adevăr la desființarea corpului-fizic. În cazurile în care transpira ceva despre adevăr, despre colaborare, despre iubire, toate acestea însemnau lucruri inutile și fără de sens...

Acum, în timp ce-mi desfăceam un pachet de Carpați, parcă îi vedeam și îi auzeam pe responsabili și mai ales pe primarul Iașului cum mă puneau la zid... la ora actuală mai sunt ființe ce fac parte dintr-o astfel de generație de entități ale răului, ele au acum minimum 70. Câți au mai rămas din cei care au adus această operă a uciderii în masă la nivel de capodoperă, vor mai menține în sistem cât vor mai putea alimentația denaturată; prin asistența socială individul să se lase pe mâna statului; sistemul de pensionare este cel mai sigur pentru a ucide la propriu, iar în ce privește sistemul de învățământ, biserica, revirimentul lor nu este întâmplător numai că este cântecul de lebedă, frumoasă pasăre, dar dacă o auzi, nu-ți mai trebuie altceva.

În fine, să revenim la un aspect la care se referă și primul articol. Ce frumos sună când îi spui unui copil: "*să ajungi să te faci mare*" și câte tehnici inutile, fiindcă și așa se face mare și fără sugestii care de altfel disimulează și ascund intervenția, precum și instalarea complexelor de inferioritate. Părinții acestor copii au crescut cu o anumită educație și așa li se pare ceva serios și matur. A le spune acestor părinți că "părinte" este un atribut și nu o noțiune, că prin legea încarnării acel "pici" cu câțiva ani mai la vale avea vreo 80 de ani, că trăia într-un alt stat, vorbind o altă limbă, având o altă situație materială și socială, CE AR SPUNE? . Mulți dintre cititorii întâmplători ai acestei colecții surâdeți de imaginația mea. Vai, câte dreptate trebuie să aveți, pentru a vă menține într-adevăr acel ceva care să supraviețuiți frustrării, iar în sinea voastră încercați să vă spuneți ar fi bine să fie așa...!

ESTE IMPOSIBIL SĂ PLECI DE UNDE TREBUIE SĂ AJUNGI

Practic, copil sau părinte sunt roluri în distribuția unor comedii ale materialismului, ale biologiei, ale unei educații de toate culorile cenușii pentru ceea ce ne interesează trebuie să luăm coarnele de taur, lucrurile sau realitatea este atât de simple și simplu încât te apucă râsul de cea mai savuroasă aventură a spiritului în peripețiile lui cu această încarnare, cea căutat a găsit. Dacă tot a găsit, să vedem ce se mai poate face. În primul rând simplificarea, aducerea la unitate, la armonie prin organizare și prin ordine, nu însă ordinea de care unii s-au săturat. Să cercetăm în liniște pacea naturii. Există aici doi termeni care s-au dezumflat - contemplare și contemplație - ce fac parte din a sta pe fundul de maimuță darwinistă care astfel o să cadă iar din copac.

Este imposibil să pleci de unde trebuie să ajungi, fiindcă, de ce să nu recunoaștem, este ceva illogic, mai întâi trebuie să ajungi acolo, pentru a pleca și dacă putem pleca este bine să plecăm de unde suntem. În Elta se spune - cota zero. Fiecare are această posibilitate, ceea ce este din capul locului un lucru deopotrivă meritoriu și absolut necesar. Pentru chestia aceasta cu raiul trebuie să se mai nască acei copii atribut pentru a accepta. Se pare că am mai spus că este vorba de o monadă *rai-iad* ce sunt desigur termeni metaforici, ce se referă la pozitiv-negativ, plus-minus, aceștia sunt indispensabili în orice proces dinamic. Dar preoții nu sunt poeți prea talentați pentru a folosi astfel de lucruri așa cum trebuie. A pleca, dar nu precum Chiparosul care pleacă de acasă (adică cei născuți între 23 și 31 ianuarie și 22 și 31 iulie), a pleca nu înseamnă a tropăi de colo-colo, metaforic spus, ci se referă la un ansamblu de elemente, în sensul de a te deplasa din referințele absolut materialiste și a îmbina atât experiența fizică, cât și cea metafizică, a determina ordinea monadică și nu cea dualistă.

Ce înseamnă ordine dualistă? Unii se ocupă de cele spirituale iar alții de cele materiale... Dar nici unul dintre aceștia n-au nimerit-o, suferind cel puțin o cruntă dezamăgire că ceva și acesta este totul, nu funcționează, la fel cum un "deștept" primitiv pune numai un fir într-o priză electrică (cea pozitivă), fiindcă nu are bani pentru a plăti și curentul negativ. În această situație ambele occidentul și orientul care au ajuns deja la extremele realității. Ordinea materialistă are nevoie de soluții fiindcă astfel "divide et impera". Încă o dată, prin revenirea la monadă și la monoteism viața va reintra pe făgașul armoniei și păcii. Să fie chiar atât de simplu, da, din nefericire chiar așa și este și va fi...

Cu ce să pleci, la un drum infinit și etern? Avem nevoie de o călăuză, care este Jurnalul. Spun acest lucru fiindcă este în tema acestei cărți... și de ce nu în desagă să avem alimente naturale. Vom vedea în *17-H* și *17-I* ce ne mai trebuie. Jurnalul, după cum am citit în volumul anterior reprezintă individualizarea Bibliei. Iar și iar ne întâlnim cu colectivul prin care avem un prilej uimitor de a generaliza stricăciunile psihicului și de a le menține prin

fel și fel de tertipuri sfătoase. Colectivul este un termen, un atribut, fiindcă el se referă la cantitate, iar în univers nu există decât calitate. O manifestare a calității este într-adevăr cantitatea ca aspect senzorial. Colectivul este o cacialma, un surrogat despre administrație și imaginea statului, când în realitate lucrurile acesteia sunt iar fascinant de simple. Aici putem vedea o frumoasă transpunere a unui dicton universal - unitatea în diversitate - altfel spus omul fiind unitatea și oamenii diversitatea omului, nu este așa că o astfel de simplificare readuce un aer proaspăt și curat în suflet. În fine, am terminat și cu acest cuvânt inutil pentru care s-au scris biblioteci, desigur materialiste. Oare asemenea ființe, lipsite de imaginație nu și-au putut da seama că munca lor de a distruge și de a oprima n-are nici un gir, fiindcă astfel de opere sunt în plan-fizic și acesta este capodopera iluziei. Îmi deja aduc aminte că Krishna explica același lucru lui Arjuna (scriind acest nume sfânt nu am putut continua decât rostind în gând acel Hari-Krishna).

Îmi aduc aminte că la un curs susținut la Târgu Mureș am vorbit mult despre cele sfinte și mai ales de Isus, iar după curs un om în vârstă a venit să-mi mulțumească pentru cât de frumos am vorbit despre credință și despre Isus. L-am privit, compătimindu-l ușor, spunându-i că totuși nu sunt credincios. De altfel, când mă lansez la conferințe în aceste prelegeri, atrag atenția publicului *că nu sunt credincios, așa că mă pricep*, tot așa nu sunt medic, deci nu-mi rămâne decât să mă pricep (aici ar trebui să tac, dar tot se află, este vorba de Jupiter în Casa VI în Fecioară din tema mea de încarnare, definiția medicului).

N-am făcut această incursiune de dragul frumosului ei, ci pentru faptul că nu poți pleca la drum de fier (sau de Kali), fără jurnal și trebuie să deții curajul credinței, al cercetării cel puțin de la coadă la cap, adică de la efecte spre cauze. Este valabil și acest mod de lucru, pentru că armonia nu are început și sfârșit. După un timp prinzi o pe Ariadna și îți va veni mai ușor de la cauză la efect, moment când conștientizezi legea karmei și ea, Deva, iese din latență, devine dinamică, astfel că din acest moment trebuie să fii atent cu gafele, ispitele, probele, datoriile, fiindcă ele se vor manifesta la propriu. Există, desigur posibilități de a opri dinamica negativă a karmei, dar de multe ori e prea târziu. De ce amintesc un astfel de moment? Fiindcă în general oamenii nu conștientizează realitățile subtile, astfel că la cât înjură, ei s-ar dezintegra instantaneu, dezintegrarea referindu-se la corpul-fizic, nu la el însuși.

Când pleci, nu trebuie să ai un scop, fiindcă astfel de atribute nu există și totuși având un scop, riști să-ți iasă pe nas. Îmi aduc aminte că cetățenii vor să ajungă la pensie, fiindcă vor primi bani și nu trebuie să se mai ducă la lucru. Pensia la rândul ei, neavând un alt scop, oprește căruța în drum, în fața cimitirului. A pleca înseamnă a munci, ceea ce este ceva în plus, dar aceasta este penitența planului-fizic. Cele șaisprezece ore ale proletariatului proiectate pentru odihnă și refacere sunt de fapt pentru a continua adevărata existență, celelalte opt ore de servicii sunt de galeră, fiind necesare pentru datoria ce este la datorie. Într-un cuvânt, când această datorie se întrupează în fapte - și ele sunt notele noastre ce vor corecta karma sau cum se mai spune vor arde karma, (dar nu karma în sine, fiindcă aceasta este o lege imuabilă, ci elementele murdare sau inutile ale gafelor din viața anterioară, a zilelor de ieri și alaltăieri,) - nu vom fi mai buni, dar avem acest merit și bun-simț de a încerca. Cei ce au încercat, au depășit încercarea și au rămas uimiți cât e de simplu și de firesc, de *normal*.

Despre normalitate vom scrie în articolul următor, deoarece acesta este cel mai sacru, dar și cel mai dificil lucru de realizat. A pleca ca să ajungi, înseamnă, culmea, că suntem acolo deja. Să nu uităm că evoluția nu se referă la corpurile subtile, ci numai la corpul-fizic, iar acesta este ultimul în statul creației. De el trebuie să ne ocupăm mai bine.

Altfel spus, Tatăl trebuie să-și asume în continuare responsabilitatea asupra Fiului care o cam ia razna rău de tot. Nu este complicat, dar complex da. Așa stând lucrurile, să le punem mai bine, mai în ordine, să nu le mai căutăm prin întuneric, fiindcă răsturnăm altele și facem o mizerie de nedescris și este atât de dificil să faci curat pe întuneric. Da, niciodată nu este prea târziu, chiar dacă se face seară și ne este somn, putem lăsa pe a doua zi, atenție putem lăsa nu și amâna, amânarea este un tertip de o face scăpată, uitată și iar barza trebuie să ne aducă la o altă cotă zero și iar să sugem la țâță, iar să învățăm tabla înmulțirii și iar școala materialistă și iar... În cele din urmă lăsăm barza în pace, pentru a fi pace.

NATURAL ȘI NORMAL

Când totul este anormal, natura își menține și ea cu greu parametri. *Natural și normal* ca și *suflet și spirit*, nu sunt o monadă, ci un joc aparent al vibrațiilor. Pentru începători se poate spune că sufletul este ceva particular spiritului, iar spiritul -un absolut, sunt mai multe suflete, dar un singur spirit.

Despre normal se pot spune multe ce duc la și mai multe, tocmai pentru a devia și a deturna un ansamblu uimitor de lucruri ce aparțin spiritului, cunoașterii, și credinței... Tocmai de aceea trebuie să revedem înfăptuirile noastre, explorând o experiență ce n-are început și final și nici scop. În general ca și cu sănătatea, ne considerăm sănătoși, dar nu există numai generalitatea, ci sunt și aspecte particulare, eu-l, ființa însăși. Cred nimeni nu-și acordă o astfel de fericire, dar observăm că totul se raportează în esență la eu, la sine..., chiar dacă din acestea din urmă derivă egoismul și interesul... Ne considerăm normali, desigur în mod general, dar coborând pe scara realității la entitatea în sine și raportând-o la propriile valori apar contraziceri flagrante, conflicte, tensiuni, convulsii și tot tacâmul, pentru ca un singur cuvânt să ne spună adevărul: "această ființă este anormală".

Nu ne prea încântă acest verdict, pentru că majoritatea sunt anormali. O rezolvare apare doar la modul nebunesc, totuși decât de loc, aparent este bine și așa, poate că mai există o scăpare, desigur când o astfel de

polaritate ajunge la apogeu și se produce depolarizarea și totul se inversează. Să nu uităm că ne situăm în plan-fizic, aparent totul este o iluzie, tocmai pentru a nu se ajunge la colapsare, toate sunt experiențe și determină experiența. Trezirea conștiinței este un semn că ne apropiem de un moment deosebit de stresant pentru experiența speciei umane, pentru celelalte specii este mult mai simplu, fiindcă ele participă numai la nivelul de manifestare. Ce înseamnă acest lucru? Faptul că omul este responsabil. În lipsa responsabilității apare suferința, dar și fericirea. Celelalte viețuitoare sunt mai apropiate de polaritatea dominantă în univers, dar fericirea la care ne referim fiind un factor senzorial, hedonist, de suprafață, formală și în realitate nu prea se înțelege mare lucru din astfel de trăiri.

Înșirăm toate acestea doar pentru a înțelege că normalitatea nu se reduce numai la un factor de valori "stas" sau tradiționaliste care de multe ori se confundă normalitatea. O astfel de ființă a ajuns în realitate la maximum de anormal, ea știe de altfel prea bine câte patimi și suferințe sunt pe pielea ei tăbăcită de acceptări și de temeri luate în joacă, până a devenit o jalnică jucărie. Orgoliul și trufia o fac să ridice capul, să ironizeze, să sfideze, nebănuind că obține autoflagelarea la propriu, acum vom vedea care-i mai tare. Rezultă un paradox, deoarece normalul pare să fie tocmai un ceva anormal, fiindcă normalul înseamnă evoluție, pace, altruism, iubire, colaborare, sinceritatea... tocmai valori despre care nu prea avem cunoștință și de altfel nu știm ce să facem, cu ele deoarece nu prea ne ajută într-o junglă unde datele sunt altele decât naivități și idealuri.

Numai cine a greșit într-o astfel de direcție a bănuț modul în care stau lucrurile astfel având acces la imaginație, stabilitate, sănătate, creativitate, prietenie, nu cu acele desigur impresionante ajutoare venite de aiurea. Astfel de ființe nu ajung la salarii mari, la averi și cine mai știe ce alte inventare și magazine, dar viața lor este continuă și uimitoare. Chiar că ne-ar atrage pe mulți astfel de lucruri, strâmbăm imediat din nas -gripa politică, desigur. În templele de inițiere prima etapă pentru a fi admis o consta ajungerea la stadiul de normalitate. Lucru era și atunci, ca și astăzi deosebit de dificil și total neașteptat, date fiind reacțiile celor ce credeau că sunt normali, (cum sunt azi atâția adepți și partizani ai diferitelor instituții de aici și de pretutindeni,) să nu uităm că a te băga și a te ține după ceva nu este decât umbră ale umbrelor, din cauza lipsei de curaj și de curiozitate, de cercetare și de colaborare cu suita informațională și mai ales a dezamăgirilor rezultate din lipsa de normalitate ce sunt deja acceptate. Este vorba doar de probe ale unei încarnări data viitoare poate vor fi mai atenți.

Mulți se întreabă ce este Elta, iar și iar pot să vă spun doar un cuvânt, o formă frumoasă, o referință, n-are statut sau dogme, interdicții, altfel spus este totul în tot, un holistic dinamic, participarea la valorile universale la propriu și cu o notă de responsabilitate normală și firească. Dar astfel de lucruri nu sunt posibile pentru cei ce au nevoie de biciul dogmatic și de sabia interdicțiilor, fiindcă toate acestea ar duce la momente de spectacol ce uimesc, însă termenul de spectacol este repudiat în Elta, divinitatea nefiind actor, ci creatorul, de unde rezultă că aceasta se poate confunda cu propria creație, dar chiar în acest caz nu va ajunge niciodată o manifestare.

Elta normalul este o certitudine, un parametru, iar cine nu ajunge la astfel de posibilități este expus forțelor centrifuge ale faptelor generate de anormalitate care aruncă entitatea în zona de funcționare așa-zis normală pentru ea, cu alte cuvinte este vorba de rezonanța de care entitatea nu s-a putut rupe sau detașa, fiindcă speculațiile și egoismul pot fi disimulate, dar nu și faptele lor. Ca de obicei, excepțiile confirmă regula, ajung biete puncte de referință neapartinând pentru moment nici unui domiciliu, posibil și așa ceva, dar nu pentru mult timp. Pe normalitatea văzută din exterior nu dai doi bani, iar în privința dobânzii, ce dobândă?!

La normal se poate accede numai prin simpla meditație, prin a te opri puțin și a cerceta, a compara, a vedea ceva mai stabil. Toți cei care critică Elta sunt cei care din viteza trabantului văd totul și de ce nu să se simtă responsabili de a fi patrioți? Marile realizări din Elta sunt recunoașteri ale unor fapte cosmice total neașteptate din formulele și replicile materialiste. A-i face pe oameni sănătoși fără medicină, a-i determina să revină la credință fără religie, a-i face mai buni fără recompense, mai iubitori nefăcându-i obsedați sunt și rămân lucruri subtile pentru cei ce le trăiesc deja la un ansamblu fascinant și sublim de valori ce sunt deja corespondente unei armonii normale.

Într-un cuvânt, normalitate mai înseamnă o vibrație mai înaltă, mereu cu acest sens; aici ne putem opri puțin, fiindcă chiar și în perfecțiune apar aspecte imperfecte sau așa-zisele reacții secundare. Cel care printr-o astfel de experiență își mărește vibrația, iese și din zona de trăire anterioară și trece cum s-ar spune într-un alt cer. Dacă în cerul de jos se stă într-un pat într-un spital, dincolo nu mai există așa ceva fiindcă există deja într-un loc. Aspectul face ca o entitate să nu mai vadă pur și simplu că mai există suferinzi. De aceea spunem că normalitatea necesită în plan-fizic o normă particulară de responsabilitate. Cel care își schimbă vibrațiile, știind că acestea nu sunt bătute în cuie, și le poate schimba mental și conștient de câte ori este nevoie. Aceasta este una din definițiile responsabilității. Cum? Și cel din patul de spital își poate schimba vibrațiile ne mai simțindu-se acolo, numai că nu ne putem juca cu remanențele, plata trebuie dată ca și fapta pe care am făcut-o în mod integral, există însă și aici un fel de dobândă (așa-zisa zeciuală) în plus sau minus...

A ajunge la normalitate implică un drum numit răbdare, fără nici un fel de spectacol, distorsiuni, speculații, chiar o revenire la cele ale vieții cu și mai multă asiduitate, fără să mai fi determinat de factorul de manifestare, de cele formale. Cum mulți eltiști au devenit bucătari și ospătari, este inerent să vezi profesori sau ingineri în această postură, curățind ceapă sau spălând vase în diferite localuri unde mai persistă vibrațiile iadului materialist și cu toate acestea sunt detașați, surâzători și știu prea bine că nu există beneficii sau salarii, cum spune evreul ce ghișeuful. Patroni de restaurante mi se destănuie că așa ceva n-au mai întâlnit, impresionați de cât de frumos și civilizat se înțeleg acești oameni. Ascult și surâd. Cum să-i explic despre cauză și efect, despre credința normalității, despre armonie și vibrații, despre lucruri simple și normale dar mistice pentru el.

În realitate zeci și zeci de eltiști aduc sănătatea unei civilizații printr-un tertip, iar cei bolnavi trebuie să mănânce natural, cu acest prilej fiindu-i administrate medicamente naturale ce cresc în grădină, nicidecum în farmacii. Așa cum spuneam în articolul anterior, calea este determinată de posibilitatea de a merge, de a funcționa, de a fi viu și normal, unitar. Aș propune imaginea unui copac, aparent infinită; sunt oameni care trec pe lângă ei fără să-i vadă, alții văd totuși copacii și chiar copacul, unii mai extraordinari care văd frunzele, ramurile, formele, iar alții divini, văd frunza, culoarea, vibrația ei, tremurul ei. Trecem pe lângă noi în viață, fără să decelăm, să vedem, să sesizăm.

Nu suntem orbi, dar n-avem timp de chestii dendricole, oamenii sunt serioși, sau anesteziați de alimentație, de educația senzorială, de moștenirea unor tradiții remanente pe lângă atavismele, putem spune că eticheta este întreagă, dar fără conținut, iar o astfel de ființă este o umbră a unei ființe ce se va trezi peste mii de ani prin încarnări succesive sau chiar într-o clipă, dacă se oprește să vadă copacul pe care l-am imaginat, cu ramura, cu frunza și cu o vibrație lui...

Jurnalul este părghia, după cum spunea Aristotel, "dați-mi o pârghie...", treaba lui ce făcea cu ea, dar în cazul acesta jurnalul este părghia pârghiilor, deoarece este pentru a fi, pentru a defini definiții, pentru a reface fapte și pentru a recunoaște cunoașterea. Pentru a ajunge sau mai bine zis pentru a fi, este de ajuns să mergi, să treci prin diferite vibrații, să reglementezi ceea ce aparent ar fi haos, pentru că permanent în jurul nostru se află distorsiuni, interferențe, pasiuni și ispite. Toate acestea nu sunt pentru a ne pune bețe în roate, ci sunt aspecte ale activității noastre, știindu-se că orice acțiune, deci ceva pozitiv determină și o reacțiune deci ceva negativ, iar noi trebuie să facem în așa fel încât acest joc să devină armonios. Dacă nu s-ar putea, n-ar exista. Jurnalul este permanent cota zero, punctul de referință, creând un statut de normalitate ce induce ceva din factorul de divinitate la care trebuie să ne raportăm pentru a ne recunoaște... În rest, aventură cât ține, fiindcă planul fizic ne permite și chiar trebuie să folosim acest laborator cosmic pentru a determina cele mai fascinante experiențe ale sufletului.

Cum spuneam mai sus, toate acestea se referă la corpul fizic. Pentru el este toată această teatură cu încarnarea, cu ceva despre care Dumnezeu știe ce căutăm și mai ales ce mai vrem. De ce nu știm? Pentru că sensul s-a transformat într-un scop și acesta stop-cadru, blocare, nebunie, anormalitate. Acum ascult Scorpions pe un CD-ROM exterior prin calculator, privesc ghiveciul cu flori portocalii, element din compoziția structurii spirituale își trăiește elemente respective, iar o parte din mine face pe deșteptul scriind aceste lucruri pentru a-și face datoria față de ceva... Dar acesta nu trebuie să devină un factor, o țință, un scop.

Normalitate înseamnă detașare și atașare, care e monada dinamici spirituale, prin care putem contacta vibrații din straturi aparent diferite, se spune mai spune "comunicări", pe naiba comunicări. Mulți ziariști citind "Viața pe Gee" erau mai interesați despre modul în care s-au realizat comunicările, nu și de conținutul comunicărilor, iar ceea ce rezulta era un ceva total lamentabil, pueril, ca și cum te îndrăgostești de cineva și te interesează greutatea specifică, pH-ul și cum stă cu dezasinilația și de ce nu, cu nivelul de glucoză.

Rezultă că tindem spre normalitate, evoluție, trăiri mereu mai fecunde și mai provocatoare, promovând un sens despre sens. Jurnalul rămâne un factor pentru moment esențial, aparent unic, plus tehnologia care ne permite să atingem cele mai dinamice cote ale posibilităților de extindere ale unui orizont deosebit. Ne aflăm la Brașov, Maimuța din noi fiind comodă, a evitat canicula din București, în Casa lui David. Nimic întâmplător, am terminat un volum de Aforisme, acum acest 17-g, va urma 17-h...

N-am nici un contract sau datorie și nici n-am avut decât față de un eu care nu mă lasă să privesc în jur haosul gratuit și ignoranța oficială, copii bolnavi, femei urâte, bătrîn, aceste fete de 73 de ani. Văd aura lor de o angelică splendoare, doar forma aparține iadului, cu toate că nu practică satanismul arată ca vai de materie!... Am grija celor care acum sunt risipiți prin cele 21 de saloane pentru a contacta 30 de mii de ființe să vadă că se poate și alternativa se află sub nasul lor.

Despre normalitate se mai pot spune multe și mărunte, a continua ar fi doar să facem speculații inutile, mai departe fiecare vă veți raporta la decizii simple. Descoperind jurnalul raportat la rațiunea cosmică și nu cea istorică, trebuie să faci câțiva pași, până vei constata că merge și întradevăr merge mereu mai bine.

JURNALUL ESTE POSIBIL

Ca posibilitate există. În urma experienței, situația devine deja deosebit de interesantă, chiar neașteptată. Faptul că sunt obișnuit cu jurnalul m-a derutat în sensul că acest instrument este posibil, fiind ceva chiar firesc și obișnuit... În realitate lucrurile nu stau așa. Plecând de la ideea că toată lumea știe să scrie, părea ceva simplu ca jurnalul să fie o replică a scrisului, dar spre surprinderea mea descopăr un nivel total indiferent față de o posibilitate de autoeducație dintre cele mai impresionante. În sistemul de învățământ nu se vorbește și nici nu se predă acest gen. Ce motiv de justificare ar fi, dar oare ce să justificăm? Să învățăm un lucru pe care să nu-l folosim?

Acum putem face abstracție de aceste aspecte, deoarece trăim o epocă care devine permanent mai modernă, cu posibilități fascinante, cum este acest program al calculatorului care nu-mi permite să fac greșeli elementare de ortografie. Experiența din ultimii ani îmi spune că omul n-a ajuns la o sinceritate de performanță a sinelui, aparținând încă unei societăți de consum. Încă mai dorește să citească în loc să scrie, să devină el însuși, îi vine mai la îndemână să fie manipulat decât să se manipuleze. Este trist, dar adevărat că un proces al educației este dificil determinat. Tocmai de aceea stabilim acum aceste elemente despre jurnal.

Încetul cu încetul ne lansăm în disputa unei argumentații despre posibilitatea jurnalului pentru admiterea unei recuzite de elemente ale vieții moderne. După cum spuneam, în primul an de activitate, determinăm prin jurnal o evoluție de zece ori mai mare a celor care nu folosesc jurnalul. Aceasta înseamnă redimensionarea vieții și a parametrilor ei, prin care orizontul și mai ales cel mental este accentuat în defavoarea celui senzorial, care este pus la cale de o educație materialistă. Aceasta din urmă ne reduce la starea de atribut și trebuie să recunoaștem că nu surâde nimănui să fie o șaibă într-un mecanism al nimănui. O construcție a unui stat sau a unui popor creează implicit premisele pauperității, îmbolnăviri, lipsa de minime bucurii ale vieții și de altfel un întreg cortegiu. Ceea ce facem în acest moment este o premieră pe plan mondial, iar această ZONĂ este determinată să remodeleze sursele existenței, cum de altfel s-a văzut deja la dimensiunea alimentară. În Elta aceste lucruri trebuie să fie determinate, pentru ca valorile pragmatice să se constituie soluția unei civilizații formale (fără un conținut al situațiilor).

Partea tragică este faptul că majoritatea instituțiilor nu se văd în stare să armonizeze cu necesitățile. Astfel, situațiile devin mereu mai critice. Spuneam în aceste lucrări că instituția este un instrument de autocorecție a unui sistem cum este statul, dar în realitate ea este exact opusul. De exemplu, ministerul sănătății ar trebui să mențină un nivel de sănătate, dar în realitate toată populația beneficiază de toate bolile posibile, în mod paradoxal ministerul sănătății este în realitate ministerul bolilor.

Progresul sau evoluția sunt, -dacă putem spune așa,-lucruri care au acces la autocorecție, deci situația lor ar fi deosebit de benefică. În scurt timp s-ar putea armoniza cu alte civilizații din univers, deoarece autocorecția determină posibilitatea determinării perfecționării continue. Unitatea universului, dar și a oricărui stat, este omul. Dacă acesta, prin el însuși, n-are un instrument de evoluție, lucrurile devin din ce în ce mai primitive, -la ora actuală, de exemplu, pe această planetă sunt peste o sută de state din care doar zece dacă sunt cu un nivel civilizat la propriu, dar și acestea au ajuns, spre surprinderea noastră, în urma unor asociații de evenimente și întâmplări la astfel de performanțe, ele neputând să ofere un model. Un lucru esențial în această direcție a dezvoltării, a unei soluții dinamice, pragmatice și în sensul atingerii unui aspect armonios este faptul că oricine trebuie să aibă acces la aceasta.

Totul prin tot este holistica, suntem și putem. Ne preocupă modul în care se cheltuiesc fonduri astronomice tocmai în sensuri total inverse. Omului nu i se opune nimic, decât dacă acceptă o situație chiar și împotriva sa, desigur aspectul îl privește. O majoritate caută un sens, se tinde după sinceritate, după știri și date concrete și reale, desigur asistăm la un proces de trezire, de revendicare și de revenire. Dar toate acestea nu sunt posibile fără instrumente adecvate. Instituțiile încă mai folosesc elemente antetemporale ce mențin și riscul unei situații ridicole și anacronice. Spre surprinderile noastre, lucrurile sunt deosebit de simple, de accesibile, de sincere și de pragmatice. Colecția 17 oferă aceste instrumente la propriu, prin cele 9 lucrări de început care sunt de inițiere, după care ne vom ocupa de aspecte mai subtile, dar în primul rând de revenirea la sănătate, la a ști *cine ești*. Prin acest volum urmărim determinarea individualizării, iar apoi vor urma alte două volume despre energie...

"Jurnalul, o lucrare posibilă" este modest spus, deoarece el ascunde calități necesare, neașteptate de o astfel de civilizație. Posibilitățile însă sunt determinate de obișnuință, de vârstă, de mentalități, de aspecte religioase, de interese de a ascunde realitatea proprie. Ar trebui să vorbim despre fiecare în parte. Cel mai impresionant ar fi cel determinat de vârstă, probabil că unul dintre cele mai impresionante mofturi este cel al vârstei. Ar trebui să ne fie rușine la o cifră respectabilă și în realitate ne comportăm pueril și aici nu mă refer la senilitate, ci la orgoliul, la falsa impresie că automat suntem mai dotați cu cât avem o vârstă mai mare decât a celorlalți. Numai că faptele ne contestă la modul dur și în scurt timp suntem scoși din jocul social, aruncați la marginea existenței, iar vârsta a treia (n-are nici o legătură cu triada) se comportă printr-o continuă război, nebănuind că energia gândurilor pe care le poartă, se prăvălește asupra lor. Având acces la elementele materiale, pot ține în șah diferite situații, în acest fel își pot manifesta mofturile.

Bătrânețea, așa cum putem constata, este o consecință a generalizării bolilor, o continuă devitalizare determinată tocmai de necunoașterea legii vieții. Cu toate acestea, nu este prea târziu, dar pentru ei nu mai există altă știință decât pe cea pe care au acceptat-o în ciuda consecințelor negative, care îi poartă mereu spre o vale a umbrelor, sadismul fiind nota prin care putem defini bătrânețea ca inutilul exemplu de responsabilitate. Pentru aceste ființe jurnalul ar fi văzut ca o bătaie de joc față de ei. Cu toate acestea, avem destule exemple la Elta a unor eltiști de vârste înaintate pentru care este un prilej pentru a demonstra că "niciodată nu este prea târziu".

Acest subiect al posibilității jurnalului va fi permanent, dar aspectul cel mai sensibil este cel al sincerității, despre care am mai discutat. Să reținem că ceea ce rezultă este o deosebire de nivel, de comportament între oameni, fiindcă cei care vor putea scrie jurnalul sunt mai responsabili și mai apropiați de colaborare și sinceritate. Jurnalul rămâne ca un punct de referință strategic și totodată un instrument pentru a vedea dacă o ființă este dotată sau nu. Chiar dacă se referă mai mult la latura karmică, recunoașterea poate remedia un astfel de dezavantaj al existenței, acesta fiind rolul și rostul jurnalului.

Insistăm pentru acest aspect determinant în cele ale existenței sociale deoarece nimeni nu te va putea judeca, acest rol fiind atribuit operației faptelor și numai a lor. Astfel avem posibilitatea de reabilitare, printr-o deconspirare dintre cele mai neașteptate. Nivelul de civilizație devine total răspunzător de mersul relațiilor sociale. După cum vedem, instituțiile vor rămâne la un nivel de formalitate, de altfel ele vor fi înlocuite cu acelea ce vor putea procesului holistic și dinamic.

Ființa umană este liberă, dincolo de formalismul cuvântului. Prin existența unor instrumente nedeterminante este posibil un mers sensibil spre un proces de compensare a tragismului unor epoci ce practic

încă mai sunt în vigoare, cu toate că produc o retrogradare masivă și neavenită. Răbdarea bazată pe sinceritate și înțelegere, prin colaborare și sociabilitate, va genera cele mai magistrale manifestări ale energiei umane. Fiecare are acces la recunoaștere și tocmai de aceea suntem datori să ne angajăm la punerea în aplicare a posibilităților. Discursul nostru poate fi continuat prin semimeditație prin jurnalul fiecăruia, astfel încât să ne regăsim în disputa generării procesului senin și mereu mai luminos.

LABORATORUL MENTAL

Viața este o replică inversă. Simțim deja o mentalitate ce ne determină să ne situăm de o parte sau cealaltă parte a atitudinilor și situațiilor și chiar să ne recunoaștem o sursă proprie. Ne asigurăm că suntem în stare, dar în realitate ne dăm seama că alunecăm spre o direcție comună, aparent caldă și ospitalieră în care constatăm că lucrurile sunt înghețate, aduse de ființe temătoare, egoiste, distribuite numai prin tradiții și protocoale spre un teatru continuu și comun... Perspectivile într-o astfel de scenă mimetică sunt mereu mai expuse unei suite de erori. Putem evada dintr-o astfel de lume în care n-are nici un rost să te apuci să urlii, să îi iei de umeri să îi întrebi ce vor în realitate, n-are nici un rost, sunt ca ființele desenului animat, care aparent n-au nici o vină, cu toate că fiecare în parte este o existență totuși (Într-o temă astrologică am descoperit un caz celebru și deosebit de rar: lipsa de aspect la Marte; nici aspect pozitiv, nici negativ. O astfel de ființă era redusă doar la stare de o blândețe stereotipă, cu toate că era bărbat, avea gesturi feminine și nu părea de nici o vârstă, dar astfel de situații paradoxale sunt mai multe).

Viața ca replică nu trebuie dată în societate, cu toate că mulți se văd ispitiți să o facă, cum sunt artiștii, dar în plan divin o astfel de categorie de entități este medie, nici sus nici jos, (probabil se vor hotărî pe parcursul încarnărilor succesive,) ispite sunt, dar nu pentru a le da replici, ele sunt doar reflexii ale unor procese subtile ce n-au originea decât tot în suitele noastre mentale. Replica se determină în sectorul interior unde trebuie să participe la proceduri decizionale prin care scenariile se vor semna pentru a merge mai departe. Din aceste rânduri nu trebuie să înțelegem că trebuie să fugim de viață sau de societate. Din contră, prin legea rezonanței trebuie să fim asigurați și liniștiți, ceea ce căutăm suntem, trebuie doar puțină *eternă* răbdare fiindcă suntem acolo unde merităm și trebuie, dacă vrem altceva acest aspect este determinat de ispite, probe, datorii, prin depășirea lor vom birui sau nu, poate din contră ne vom vedea mai departe de treburi în sensul că suntem unde trebuie. Evenimentele determinate de timp sunt cele care pot asigura timpul, iar micile experiențe - de pildă vizita la un ministru nu înseamnă că ești și tu, chiar dacă pe moment trăim realitatea aceasta, -lucruri verificate și de voi. Ipocrizia se poate, dar va trebui să accepți o astfel de definiție.

Ceea ce vreau să scot în evidență este să ne găsim locul, cu toate că nu se poate trăi fără așa ceva, deci practic mai bine spus că ne putem schimba locul, și mai bine zis prin evoluție avem alte planuri, idei, visuri, dorințe, mult mai frumoase... Nimic mai simplu, se poate trăi și cu stările actuale, mai ales când nu ne recunoaștem locul, numai că nu aparținem nici unei lumi, suntem o paiață, ceva care amintește de atâtea personaje pitorești din diferite lucrări ale scriitorilor celebri. Și totuși...

Se poate este sensul vieții și proba ei, examenul prin și pentru care ne-am încarnat, sunt acumulări din atâtea vieți ce trebuiesc aduse la realizare. Totuși, nefiind de ajuns doar certitudini ale vieților anterioare, urmează punerea lor în scenă. Prin educație ne putem apropia destul de tiptil de ceea ce vrem și cu timpul trebuie. În cele mai multe situații rezolvările au atribute, determinate de acceptare, de cedare în fața unor aparente imposibilități, numai că o astfel de situație duce la o stare amară de compromis. Facem deci tot posibilul și îi forțăm pe copiii să devină medicul care am fi vrut să fim noi, cu toate că acel copil posedă un lanț karmic particular și astfel nu facem decât să îl dăm peste cap. El va deveni un medic formal, cu o permanentă nostalgie, deoarece rezonanța îl cheamă la datoria sa, dar cum să încalci dorințele unui părinte, el, părintele își vede doar egoismul personal, fiind satisfăcut. Astfel putem vedea cum unii părinți își sacrifică copiii pentru un moft și de aici deviații și accidente mentale ce pot duce la fanatism sau alte lucruri imposibil de rezolvat pe cale juridică.

Tema pe care o dezbatem are o dimensiune în care rezolvările sunt dificile, o lăsăm la latitudinea dumneavoastră. Se subînțelege lipsa sensului sacrificiilor acestor părinți. Oamenii liberi au fost copii liberi, cu părinți la fel, (cazuri rare,). De altfel societatea este formată din ființe care în metafizică sunt personalități ce nu sunt normale, noi încurajăm pe toți ca prin educație să ajungă la impersonalitate, termen dificil de înțeles pentru această epocă ("ce o mai fi și asta?"). Să revenim puțin... lucruri ca voința, sentimentele, personalitatea sunt inutile, fiind generate de un util senzorial, materialist, comun, desuet, tradiționalist... Pentru viață trebuie să dezvoltăm imaginația, altruismul, colaborarea, sociabilitatea, dezinteresul și aceste lucruri le înțelegem prin "impersonal". Ce ar mai fi? Un rol al rolurilor, indiferent de situație ești același și la bine și la rău, deoarece evenimentele sunt determinate de stări monadice ce prin manifestare par complicate, (sunt întradevăr complexe, dar niciodată complicate,) iar impersonalul are în opoziție personalitatea, care trebuie învățată, determinată de norme și interese și mai ales trebuie să fie datoare clanului din care face parte, o astfel de ființă este un atribut, un funcționar, trebuie doar să funcționeze niciodată să înființeze, într-un cuvânt este nostalgicul aparent etern.

Să presupunem că suntem liberi, că avem deja un fond de elemente într-un sens și un consens al unor valori dinamice și directe. Ele singure tot nu sunt de ajuns, deoarece a ieși dintr-o vibrație nu este de colea, altfel

oricine și-ar face metehnele, s-ar instala haosul. Răbdarea și strategia sunt instrumente absolut necesare, dar sunt și altele și sper să putem discuta mai pe larg despre o astfel de temă într-un volum special referitor la strategia existenței, iar acum probabil că fac numai un exercițiu de probă(!). Aici vom continua să discutăm despre rolul jurnalului într-o astfel de alternativă și perspectivă. El este viitoarea scenă care în realitate nu trebuie să fie scenă. Elaborarea se realizează în laboratorul mental prin deschiderea oferită de jurnal, iar această deschidere nu trebuie să fie un prilej de grabă de a evada, deoarece sunt necesare din acest moment elemente subtile de cizelare, care vor genera la rândul lor trecerea prin mai multe etape de elaborare, așa-zisele trepte ale ideii care sunt cel puțin trei și pot fi și șapte, dar la nivelul nostru ar fi prea mult.

Jurnalul deține un domeniu vast care se intercalează printre elemente de strategie și sunt multe alte elemente ce mai intervin, care trebuiesc puse în scenă, fiindcă în metafizică nu există forme sau dimensiuni, toate una sunt, indiferent de dimensiune și forme. Amănuntele sau lucrurile mari au aceeași soartă, ele sunt echivalente și răspund la fel. Acest aspect se învață destul de greu în experiența senzorială. Jurnalul însă poate determina răbdarea. Astfel, pe parcursul unui așa-zis timp vom putea baleia toate aceste elemente ce concurează la o imagine dinamică și desigur determinantă în cele ce ne dorim. Din multe alte instrumente în afară de jurnal, ce concurează la acest lucru, aș dori să amintesc poziția lui Saturn în teama natală, (nu voi ține un curs de Astrologie,) de pildă poziția lui Saturn în Casa a IV-a, inversată pentru el, mai ales dacă avem și Cancerul acolo, ceea ce indică o amploare, o dezvoltare doar după jumătatea vieții, iar astfel de entități par într-un avantaj (în Astrologie nu există avantaje și dezavantaje, în raport de aspecte se pot desconfirma avantaje, depinde numai de capacitatea astrologului și a celui care i se face un horoscop de a implica la propriu astfel de elemente ale Astrologiei). Avantajul constă în faptul că el poate pune la punct o strategie infailibilă prin handicapul lipsei unui cămin sau a unuia dintre părinți. Situația este mai deosebită pentru Saturn în Ascendent, care indică o copilărie dramatică, plină de obstrucții, fiind vorba de o entitate care nu și-a pus în valoare posibilitățile, iar în unele cazuri nu și-a terminat ciclul anterior de existență și prin lășitate și-a luat viața cum se spune, iar acum își continuă convulsiile și gândurile lășității. Pus într-o situație de avantaj prin handicapul torturilor copilăriei, iar la tinerețe va ști să se pună în valoare, la vârsta când alții sunt încă dependenți el să ajungă deja "mare". De fapt este o simplă continuitate din viața anterioară.

În absolut nu există a ajunge, ci numai a merge, a exista, a fi. Cele două exemple denotă un stil diferit de abordare a acestor strategii ale existenței. Jurnalul și cunoașterea-conștientizarea temei natale sunt cele două instrumente infailibile pentru a se merge la luptă, cum se mai spune. Laboratorul mental este un stat-major care decide în urma acestor elemente care va fi poziția lor în jocul încarnării. Pentru replica jurnalului, experiența și răbdarea aduc cele mai impresionante merite pentru menținerea unei direcții dinamice. De altfel, în viață nu trebuie să ne preocupe numai dispozițiile noastre. Permanent, orice facem, trebuie corelat cu ceilalți, astfel încât aceste lucruri pot fi amplificate, fiind deja verificate. Astfel, învățăm colaborarea, altruismul, sociabilitatea, -elemente deosebite de necesare pentru bunul mers al lucrurilor ce fac parte din dimensiunea civilizației.

Jurnalul deschide și închide ceea ce trebuie, te pune mereu la treabă, te ține "pe fază", astfel putem spune că facem o mare economie de timp. După cum vedem, el ne oferă o amplificare de zece ori față de ritmul obișnuit, fără un efort de zece ori mai mare, putem admite că înseamnă de zece ori mai puțin efort. Referitor la formula "maximum de randament cu minimum de efort", dacă ducem la infinit cei doi termeni, se poate ajunge la realitatea că este posibil un randament fără nici un efort. Aici intervin elementele mentale, unde materializarea ne deconspiră de ce suntem în stare, formula de mai sus fiind valabilă pentru o existență pur senzorială, când efortul crește și randamentul scade până acolo încât ucidem corpul fizic.

Spuneam că viața este o replică inversă, da, față de cealaltă replică subtilă în care existența este pur și simplu continuă. Ni se pare mai firesc să acceptăm moartea, decât să avem curajul acestor confirmări, fiindcă argumentul suspicioșilor este să le arătăm o astfel de ființă și atunci..., dar astfel de situații sunt inutile, cum spuneam mai sus, viața absolută nu implică spectacolul și de dragul unui moft al unui aparent muritor nu se poate ajunge în situații total gratuite.

Suntem nemuritori orice s-ar zice, dar cu acest aspect scandalos al uciderii Fiului este firesc să-l vedem în toate bisericile și pe toate drumurile pe Isus menținut încă în postura de crucificat, ceea ce, -putem spune,- este simbolul materialismului, al unei religii comuniste. Metafizica în general și o particularitate a sa, jurnalul, ne vor scoate dintr-un astfel de labirint scăpând de Minotaur, iar Tezeu sau Cristul din noi se poate trezi la datoria responsabilității, fiindcă una este cu Tatăl, la nivel de responsabilități. Jurnalul așa-zis literar este un proces verbal al existenței senzoriale, însă cel promovat de noi este un instrument al inițierii, așa cum este și Biblia și așa va fi mereu. El determină individualizarea, imacularea și spiritualizarea, -o triadă absolută a existenței absolute.

Algoritmul pe care vi-l oferim este sincer și simplu și trebuie doar preluat ca instrument. Poate că nimănui nu-i trece prin cap că se poate așa de simplu, în așa fel încât să se depășească elemente spectaculoase și de circ ale experiențelor desuete și puerile ce duc la rezultate absolut gratuite. Tocmai de aceea facem un continuu apel la normalitate și firesc. Trebuie un ceva normal și firesc, chiar dacă astfel de lucruri nu vă oferă pentru moment satisfacții, așa cum este aceea de a impresiona soacra sau administratorul de bloc .

Inițial am scris acest titlu astfel: vorbirea, cititul, scrisul. Dar mi-am zis este prea simplu și formal, iar cei care citesc titlurile de pe coperta cărții sunt atrași să zicem de o anumită prezentare a mărfii... Este o triadă și toate una sunt, iar în cazul acesta este intelectul, mentalul și tot ce este legat de deșteptăciune, de ceva prin care ne putem găsi un sens sau lua o decizie. Sub alte referințe, putem spune aceleași lucruri în dialog, în meditație sau în rugăciune și împreună cu materializarea, toate sunt sub auspiciile creației. Cele trei elemente aparțin creștinismului. Toate însă se manifestă sub o arie de inițiere în Biblie, în Coran, în creștinism și islam, la fel...

Să mai găsim și alte corespondențe? Nu întâmplător spun acest cuvânt "corespondențe", fiindcă în procedura intelectului depindem de a doua lege, a Corespondenței și aceasta de prima a Mentalismului, fiindcă o desfășoară. Numai cine știe să depisteze cât mai multe corespondențe, punând în valoare elementele realității absolute la afinitate, restabilește armonia, pacea, iubirea... Am înșirat, iată, trei cuvinte pentru același sens, definind una singură. Corespondențe sunt cel puțin trei, fiindcă în realitate toate una sunt, pentru a determina triada aceasta la rândul ei determină dinamicul. Identificarea, reificarea, ideaticul, vedeți toate aceste trei elemente se referă la același sens fiindcă ideo (cuvânt grecesc, ce înseamnă idee) se referă la a vedea, de aceia spunem despre un deștept că "le vede", adică "ce imaginație are"... Jurnalul este un prilej splendid de a remarca jocurile spiritului, fiindcă în momentul când suntem în societate aceasta nu ne așteaptă să găsim cuvintele și corespondențele, deci trebuie să fim pregătiți prin experiența particulară pentru cea socială (generală).

Cele trei personaje din titlu fac parte dintr-un proces cosmic, desigur, ei nu sunt extraterestri, numele lor au inițialele "M" și doar al doilea "I", acesta fiind simbolul grafic numit Iod, iar în arborele cunoașterii simbolizează axa în jurul ei fiind manifestarea, realitatea cauzalității. *M* se referă la inițiere, mamă, intelectul creator. Moise și Mahomed, având aceeași inițială, aproape nu-i deosebești. Nu sunt apreciați ca Învățători, dar Moise aduce Vechiul testament sau primele forme de trezire ale omului, prin a ști să deschidă gura nu numai pentru a mușca, ci și pentru a vorbi, pentru a articula sunete într-o logică, un sens.

Dodecalogul a ajuns așa cum îl cunoaștem azi sau cum a mai rămas din cauză că evreii deschideau gura, toți odată, adică vociferând, astfel acesta ajunge decalog. Bineînțeles că nici acesta nu se prea respectă. "Numai cine pierde este bogat, fiindcă are de unde" -docalogul face parte din primele forme de administrare, desigur, nu vrem să facem abstracție de Hamurabi sau alți colegi de birou proto-istoric, dar în decursul timpului se fac diferite analogii ce dau peste cap jocul corespondențelor. Tot așa, Moise este cel ce este în panoplia învățământului, încearcă cât de cât să își facă datoria ca lucrurile să fie determinate sub o formă, neabnuind că chiar am luat-o în serios și am ajuns la cel mai fantastic formalism.

Prea puțini filosofi sau erudiți au făcut efortul să găsească o legătură între cele trei noțiuni sau personaje sau între cele trei ceva. "Niciodată nu este prea târziu", ne va trebui timp pentru a înțelege ce ar fi de înțeles și iată sfatul meu: nu de timp avem nevoie, ci de experiență. Procesul de învățare, de studiu se va detașa de aici înainte de colectiv prin suita individualizării. Entitățile se vor determina prin efortul aparent individual ce va sta la baza evoluției și tocmai jurnalul vine să ne ajute într-o direcție holistică și tot ce se mai întrevide și tot așa să ne distribuim unui sever sens determinări modestiei și responsabilității ce va edifica și concretiza un aspect sintetic după jocurile analogiei.

Socrate a demonstrat acest joc. Scriam în primul volum că la începutul jurnalului, acum 39 de ani, mi-am propus să îl folosesc ca pe un laborator (neavând sponsorizare...). Atingeam deja de atunci unul din giganticele aspecte ale cunoașterii. Să presupunem că un pacient vine la un medic, iar acesta îl invită pe un fotoliu confortabil și încep un dialog; după o oră bolnavul este partener de discuție, practicând o terapie prin vorbire. Nu ne referim în mod absolut la puterea cuvântului, ci la faptul că pacientul deduce singur cauzele mentale ale îmbolnăvirii sale. În medicină există o secție -somatica- care presupune trecerea în revistă a simptomaticii bolii, dar ne întrebăm cât de deștept trebuie să fie un medic pentru a determina același lucru în orice eventual bolnav (atâta timp cât la facultatea de medicină nu este timp pentru vorbe...). Somatica a degenerat, iar din tot efortul lui Socrate, doar Xantipa a rămas celebră pentru disertațiile de parlamentaică notorie, pentru cicăleala de soacră. Tot așa, nimic întâmplător, Moise și Xantipa par să fie din același vâleat.

Rezultă de aici faptul că nici astăzi nu determinăm cauza lucrurilor, ca acestea să aibă un sens, pentru ca acestea să lucreze, așa că facem muncă voluntară în plan-fizic. În altă ordine de idei, aceste ființe sunt atât de anesteziate încât numai de înțelegere nu le arde, acest lucru este din capul locului imposibil. A încercat cineva într-un dialog să fie sincer, cu spiritul umorului, cu un bagaj de cunoștiințe holistice? S-ar spune: "cam mult". Vin și întreb de unde conceptul de *mult*, pentru că, dacă am fi sinceri, nu ne-am referi la grămezi de *ceva*, ci la calitate. Lipsa de sinceritate nu ne poate scuza pentru deficiențele din inventarul calității. Îmi zic mereu că, dacă la ora a treia nu-i fac pe oameni aceștia să râdă, n-am făcut nimic. În ora treia trebuie să mă abțin, fiindcă mă fac și pe mine să râd, există o lege ce trebuie respectată mai ales când realizezi o atmosferă. În cele mai dese cazuri, majoritatea sunt satisfăcuți, fiindcă oamenii, după seriozitate și patriotisme de toate nuanțele, își pun poalele libertății în cap. Jocul este mai creator decât jucăriile de inventar materialist.

În cele mai multe situații Moise n-a avut această soartă, fiindcă tovarășii erau troglodiți bine de tot. Cu puțin spirit de observație se poate sesiza nuanța, altcineva ar fi spus troglodiți rău de tot, fiindcă exprima sensul negativ al acelor ființe, dar pentru a evita un bagaj de vibrații joase, de cuvinte cu sens negativ, putem prin antiteză, prin analogie, metafore sau licență să spunem altfel. De exemplu între două cuvinte: pătrat și sferă, primul are o conotație negativă față de următorul care putem spune că este mai adecvat. Tot așa între cerc și sferă

se poate folosi sfera. Numai cel care îl va descoperi pe Mahomed, va pătrunde variabilitatea sensurilor și infinita posibilitate de a se orienta în mijlocul orientului.

Dar să vedem și zona de influență chistică care folosește rugăciunea prin citit. Isus atrăgea atenția că nu în cărți se află adevărul, ci numai în Cartea Vieții, pe care se pare că numai Ioan (scriind în Apocalipsă) are ocazia să o vadă și să o citească. Cel atent poate sesiza deja nuanța subtilă a sublimului, Isus și Ioan este unul și același sens în decriptarea dispozitivului cunoașterii. Dar să vedem o însușire interesantă: Carte, Citit, Cinstire, Ctitorie, Christ, Creație, Cristal, Calitate, Cuvânt... și vă asigur că mai sunt. Prin Legea Rezonanței toate acestea conduc spre determinarea condiției de concentrare, iar aceasta la rândul ei, la momentul de rezonanță, de meditație, de interceptare a unui plan specific de manifestare al Anahatei. Nu sunt străine jocurile de cuvinte, (poetii simt acest aspect) rima și ritmul cuvintelor mențin o vibrație ce determină o amplificare, de multe ori dincolo de orice altă posibilitate tehnică. Toate acestea le veți determina cu ajutorul și prin experiența jurnalului.

Dar să vedem ce mai aduce Isus la acest capitol. Când spune că adevărul nu se află în cărți, nu a vrut să boicoteze pe adepții lui Gutenberg, ci numai să atenueze ceea ce a anticipat, știind că a douăsprezecea parte din deșteptii planului fizic sunt Gemeni, pentru a nu se exagera o astfel de cunoaștere. Din punctul de vedere al Atenei (A-the-lier sau Altar, - "h" ne aparține), prin sprijinul Tehnologiei, cartea este o posibilitate de conservare pe un suport adecvat a unei informații, dar nicidecum a adevărului. Să nu uităm adevărul este dinamic, este vibrație, cuvânt, nu se referă la cel scris, ci la cel rostit și nu cu cavitatea bucală, ci cu cavitatea mentală, dacă putem spune așa. Numai că religia comunistă a sesizat această nuanță chistică și a multiplicat cărțile la infinit, împreună cu compilații și traduceri în care tirajele au depășit așteptările.

Câți dintre intelectuali știu că o carte nu se citește, ci se scrie? Să ne oprim puțin. O carte are două sensuri: unul al autorului și altul al cititorului. Primul o creează, al doilea o cercetează, dar și unul și celălalt trebuie să o scrie, primul o scrie într-adevăr, al doilea o transcrie. Te apucă râsul când seriozitatea își apără drepturile, argumentând că nu există timp decât pentru a fi pierdut. Faceți un experiment: citiți o carte și apoi o transcrieți și vedeți cu cât ați rămas de la prima etapă și apoi de la a doua. Lucrurile se detașează de la bun început. Jurnalul este Cartea Vieții, este transcrierea trăirii în așa fel încât să putem observa filmul mental cu mai multă acuratețe.

Ce au toate acestea cu Isus, cu Creștinismul? O fi având sau nu, suntem deja implicați într-un sens al cunoașterii în care resortul responsabilității va face tot posibilul să renunțăm la seriozitate, fiindcă ne bazăm pe seriozitate, lăsând-o baltă cu responsabilitatea. Așa cum am mai afirmat seriozitatea este pur și simplu un complex, pe când responsabilitatea este o conștiință. Isus ridică în continuare monumentul început de Moise adăugându-i alte elemente performante la edificiul cunoașterii și al cercetării, în marea lor speranță că se va descoperi Credința. Bună credință, dacă n-ar fi intervenit preoții lezați că ar fi pierdut un ghișeft dintre cele mai facile. În așa-zisele lucruri rele nu trebuie să vedem aspectul senzorial, precum că răul este rău, că răul este opus binelui, aceasta fiind acțiune și reacțiune. Însăși acțiunea Învățătorilor a determinat pe cea a opusului, acel re-legio al preoților (religia), așa trebuie să vedem lucrurile, pentru că lucrurile se intercondiționează, fiind dinamice. Când mă refer la preoți în sensul negativ, mă gândesc la afurisitele de cruciade. Putem spune că istoria se referă la jucării, iar realitatea absolută la existența normală și firească a omului prin oameni.

Astfel, Isus continuă și iar spun - în marea sa speranță - că lucrurile trebuiesc privite în perspectivă, iar cu timpul vom aprecia sensul. Din punct de vedere metaforic cititul se mai referă la stabilirea de contacte cu o dimensiune mult mai reală, mai eternă, cu lumea Cerurilor, a interiorului (a "Hotel Philadelphia")... Numai că și azi majoritatea nu-și pot permite luxul să distingă particularul de general, forma de conținut, formal de propriu. Câți dintre oameni fac deosebire între un militar și un soldat, între un țăran și un agricultor, între un medic și un doctor. La fel de simplu se spune atât de neșalant "dă-mi cartea care se numește Biblia" (Biblie înseamnă carte).

De ce s-a ajuns la o astfel de situație și mai ales de ce se menține? Nu suntem Islamici și desigur nici nu vom fi deoarece, între timp, acesta se dezintegrează. Jurnalul are menirea să determine meritul de a evidenția aspectele subtile ale cunoașterii care ne vor fi de mare folos pentru a descoperi Credința. Tocmai de aceea în sfera (nu în cadrul) colecției avem patru volume de aforisme urmând altele cu un ritm de un volum pe lună, fiindcă acolo jocul subtilului devine excelent tocmai pentru ca cititorii-colaboratori să se obișnuiască cu jocul anahatic. Sunt facilitate rugăciunea, meditația, spuneți cum vă vine la îndemână. Depindem mult de acest aspect ce poate fi determinat numai printr-o experiență pragmatică și nu teoretică. Prin datorie, ca dobândă a dorinței, preluăm propriile merite, mai ales că se poate. Am scos în evidență aspectele care ne interesează, legate de Iubire și de Clemență, propovădite de Isus.

Să trecem în revistă ce s-a manifestat mai departe în triada frontispiciului nostru. În context Islamul rămâne legat de aceleași aspecte ale istoriei noastre. De la bun început, discipolii lui Mahomed le spuneau oamenilor să scrie, explicând că însăși posibilitatea scrisului înalță spiritul, nu ceva anume, ar fi devenit o interdicție dacă s-ar fi specificat și ce să se scrie. Îmi dau seama că încă de pe atunci se însămânțau elementele de jurnal, dar cum niciodată nu este prea târziu, o fac și acum.

În primul volum am tratat tematica scrisului. Mă refer în continuare la moderarea filmului mental pentru a surprinde anumite amănunte particulare ale realității. Faptul de a vorbi generează vibrații mai joase decât cele ale scrisului, iar o vibrație joasă nu vine niciodată singură și invers una pozitivă. Practic când scriem nu vorbim, suntem tăcuți, obținem mai multă liniște prin oprirea vibrațiilor mecanice ale articulării unui curent fluidic de gaze... Acesta este un aspect deosebit de impresionant și important ce trebuie să-l avem în vedere. Scripta manent, și acest

aspect determină factorul de atenție, de responsabilitate, de erudiție și de ce nu, nu mai trebuie să ne încărcăm memoria cu numere de telefon, renunțând la metoda "capul calendar".

Vorbirea este superior dezvoltată prin scris și nu prin retorism sau prin logoree. În scris există triada valorilor: frază, metaforă și aforism. Pentru mine experiența aforismului a fost net determinată de prezența jurnalului, descoperind că proza excelează într-un joc al afirmațiilor și negațiilor. Jurnalul rămâne un factor al faptului împlinit, pentru împlinirea noastră, pentru a ne admite în propriul sistem de valori, de aici rezultând replici impresionante ale realității viitoare. Astăzi diferența între entități se face prin acte, prin diplome și prin alte atribute, dar în realitate numai faptele pot face acest lucru în mod corect și totodată realist. Tehnologia ne eliberează de amănunte, nu ne mai pierdem timpul printre șaipe și piulițe, astfel ne putem așeza la masă nu numai pentru a mânca, ci pentru a scrie jurnalul. Așa cum spunea Isus: "Și cine va bea apă din acest izvor nu-i va mai fi sete niciodată", putem accentua "cine se va așeza la această masă nu-i va mai fi foame niciodată", glumeață identificare cu ideea de a nu mai mânca, dar gluma este pe măsura serioșilor. Mese avem, chiar două-trei în fiecare casă, dar avem prea multe degete pentru a sta la o masă aplecat deasupra unui caiet și pur și simplu să scriem. În Elta această imagine christică devine tot mai des întâlnită. Putem vedea o altă triadă prin transformarea spadei în plug și acesta într-un instrument pentru scris când putem să putem...

Ne oprim aici, fiindcă lucrurile pot continua și singure și de altfel aceasta este menirea lor, iar noi rămânem fiindcă altă treabă n-avem, dar avem de continuat geneza care a rămas undeva în a șaptea zi. Într-un cuvânt tot ce trebuie pentru absolut implică multă comedie. Numai cel în stare să surâdă, să zâmbească este admirat de zei și se va confunda cu ei, iar lor le place deosebit de mult acest lucru, mai ales unde se spun multe, multe bancuri și care mai de care mai hazlii... (să nu exagerăm totuși). Suntem în stare de orice prin trăirea unei existențe determinată de sinceritate, pace, armonie multă și cât se poate iubire. Mai avem puțin până la 17-H și 17-I care vor descoperi America din zona sacrală.

AM PRINS FIRUL, DAR NU ȘI GHEMUL

Despre jurnal s-a spus multe, despre care se poate continua, fiind un sens al sfintei descoperiri, cărămizi ale suitei despre sinele constructiv, prin care ne regăsim. Trebuie de aici înainte să vedem ce implicații are jurnalul, ce înseamnă mai clar acestea și să recuperăm un sens absolut la propriu. Trebuie să construim o zonă de firesc într-o societate normală. Am văzut că "normalul" dă sens absolut, că impresiile și părerile nu mai au nici un rol, el nu fac altceva decât să accentueze o incertitudine neavenită. Trecem peste nelucruri și forme ce sunt doar impresiile acestor păreri, determinate de exacerbaria senzorialității printr-o educație darwinistă la propriu (mai era și cea palvovistă, peste care am trecut), dar mai evoluăm, rămânând datori unor certitudini (determinate doar de fapte) ce vor înrola un sens.

Am găsit firul, dar nu ghemul, ceea ce mai este totuși o speranță... În urma atâtor date, urmează să vedem mai clar definirea jurnalului ca instrument deosebit pentru lecția de viață. Ne referim aici la cei ce sunt în stare să experimenteze la propriu această lucrare. Acest aspect indică pe acei oameni care manifestă în viața lor calea de mijloc sau tao, nu la cei despre care am mai scris, ce consideră că o agendă poate fi un jurnal sau cei care se situează în opoziție, care scriu mii și mii de pagini. Și de o parte și de cealaltă este exagerare.

Nu trebuie să alunecăm spre stări ce devin riscante, impunând din capul locului rezultate. Cu toate acestea, vor fi ființe care cu timpul se vor autoexclue din jocul jurnalului. Ne adresăm celor care au o conduită normală, care au timp să fie implicați în natura instrumentului ce devine un fel de bisturiu social. Cei 40 de ani de experiență în domeniu îmi acordă o notorietate dincolo de așteptări, dar tot ei mă angajează într-o responsabilitate impresionantă, fiindcă un astfel de instrument aduce în mod indubitabil un salt incomensurabil al intelectului. Pentru mulți sunt necesare cât mai clarificări și totuși vor rămâne lacune, în privințe care chiar și mie îmi scapă.

Jurnalul devine mereu indispensabil, iar cel care-l scrie se evidențiază pe zi ce trece prin aspecte pozitive. Indiferent ce profesie are, se va impune firesc, mereu și aprecierile sunt inerente, așezate de această dată pe cele mai meritorii fapte. Tocmai de aceea, trebuie să menționăm că jurnalul este derivat dintr-o experiență *metafizică* și nu fizică. Ea trebuie văzută cât mai clar, pentru a nu sări calul, pentru că, oricât de pozitivă este prezența sa, are și laturile sale negative, care, culmea, le susțin pe cele pozitive.

Am văzut că învățământul nu este în stare să predea o lecție ce l-ar fi scutit de descalificările actuale. De ce? Fiindcă el este deja situat în centrul materialismului, care nu are nici un sens în cel al cunoașterii, adică prin memorarea cât mai precisă a unor parametri. În continuare, îi lipsește capacitatea de a crea asociații de idei, ce ar putea duce la cele mai impresionante creații, tocmai de aceea jurnalul metafizic vine să completeze o astfel de situație. Se subînțelege că, fără o pregătire fizică, experiența metafizică este extrem de periculoasă. Avem exemplul tuturor religiilor ce vor să perceapă o realitate cosmică, universală, holistică numai prin dogme și interdicții, lucru care devine pueril din capul cozii.

Cunoașterea nu este un concurs. Dacă *Cunoașterea* este conștientă, *Credința* este inconștientă (apartine subconștientului). Este dificil de înțeles pentru marele public, dar mai ales sunt greu de acceptat astfel de afirmații. Nu mai revin la monadă, fiindcă și aceasta implică explicații ce nu pot fi abordate decât prin experiența faptelor și nu a teoriilor. Simplificând lucrurile, ele devin în mod aparent mult mai complexe decât ne putem aștepta, iar acest aspect vine tocmai din direcția pragmatismului. Nu este de ajuns numai să înțelegi, mai sunt probele, determinate

de fapte, fiindcă cu ajutorul lor avem acces la auto-corecție, ceea ce este uimitor în suita evoluției, -formală astăzi dealtfel.

Jurnalul este un toiaș, un tao, un "ceva" inedit pentru identificarea seninei iluminări ce devine stringent necesară. Trebuie să ne menținem la o anumită normă, pentru a nu cădea de o parte sau de cealaltă, putem cădea, dar numai în picioare. Jurnalul are de o parte fizicul, iar de cealaltă metafizicul, fiind ca un fel de arbitru echidistant despre și pentru..., numai el poate judeca și comenta, prin sinceritate, generând o experiență solidă care va decerna certitudini. De aici înainte informația va fi prioritară, devenind sensul realității. A avea pământ sau corcodușe oricât de multe, nu va mai însemna totul. Ansamblul informațional și holistic, presupune pentru început să dăm la o parte ceea ce nu există, pentru a rămâne ceea ce există. Ceea ce nu există sunt în primul rând bolile, cu tot cortegiul lor, experiențele false cum sunt tradițiile, dogmele, interese, (...ne putem imagina că înșiruirea acestora ar necesita kilometri de rânduri). Să uităm că totul se află în noi. Munca aceasta este ușurată de prezența jurnalului, - și o spun din experiență. Tot ceea ce voi face de aici înainte are la bază jurnalul, de care nu depind, dar îl recunosc ca fiind singura sursă și locul unde mă regăsesc și unde îmi pot contura toate aceste scenarii despre Elta, -una dintre cele mai fascinante experiențe.

Pentru anii care vin avem nevoie, în primul și în primul rând, de noi înșine. Numai astfel descoperim aspecte inexorabile, pentru care trebuie doar curajul și munca despre care vorbim în acest volum. Pentru moment nu există o altă cale mai viabilă, mai directă și până se va descoperi, aceasta poate sta la locul ei, preluând din sistemul actual aspectele la care nu poate face față. Sistemul nu are nici o vină, el a fost pentru o epocă, a avut un scenariu pe care și l-a terminat, iar acum nu trebuie să absolutizăm ceva ce are totuși limitele sale. Mai departe înseamnă alte lucruri ce vor fi depășite la timpul potrivit. Această tranziție este impresionantă, fiindcă constituie momentul când sunt surprinse două generații dintre care nu va beneficia nici una, dar astfel se produc transferuri spre alte lumi, dimensiuni prin care referințele actuale vor dispărea, nefiind recunoscute de celelalte societăți. Experiența în aceste direcții este uimitoare, cu puțină imaginație ne putem da seama că jocul dat este normal. Tocmai de aceea am prins firul, dar ghemul se află mai încolo și la drept vorbind el se află la locul lui, în dimensiunile interioare.

Este necesară întoarcerea la Credință - și de ce spun acest lucru, - fiindcă civilizațiile anterioare dețineau cunoștințe la acest nivel la modul banal, de unde un firec prin excelență prin care de multe ori a depășit elementele acestei civilizații (mă refer la aparate în toate direcțiile de aplicare, - covorul fermecat care azi nu este posibil, în alte civilizații era cum este bicicleta noastră). Vedeti, vorbim de alte civilizații și încercăm să ne imaginăm fel de fel de lucruri, nebănuind că tot noi am fost. Imaginația senzorială interzice replica unei libertăți ce ar face de răs libertatea actuală.

Jurnalul este catalizatorul, fermentul de care avem nevoie mai ales în situațiile în care o entitate își dorește să devină nu ce a ajuns pe parcursul unor experiențe falsificate de teorii și formalități deformante, ci ceea ce este. Jurnalul preia ființa de la orice nivel și pas cu pas dezvoltă ce este relevant, - raportat la nivelul particular al entității, - neavând nici o datorie față de experiențele generale, oficiale, care decât de loc sunt bune și ele, dar numai pentru că nu există alte elemente conjuncturale ale posibilităților. Curiozitatea și curajul evoluează spre certitudinile unei experiențe care înaintează într-o lume ce pare nefericită, dar și ne bună din cauza instinctelor, a remanentelor, a egoismului și a lipsei de bun simț vizând auto-distrugerea. *Firul* sau *calea*, *sârma* sau *ața*, spuneți cum vă vine mai firec, sunt elementele particulare ale dimensiunii civilizației următoare, când dispariția nu numai a colectivului, dar și a familiei - ce ni se par imposibil de a fi percepute, - se prefigurează. Vom vedea în următoarele două volume că, de fapt, căsătoria este unitatea normală a ființei - care în realitate este formată din două corpuri, - iar noi vedem aceste două corpuri cu impresia și părerea că sunt total separate.

Elta nu se asociază numai acestei epoci de tranziție, ea ne va purta primii pași spre civilizația următoare, până ne vom confunda cu astfel de lucruri tot atât de normale cum ni se par cele actuale, dar mult mai eficiente, mai detașate de aspectele de patologie, de războaie și de toate aceste inutile utilități pentru care ne zbatem azi, nebănuind cum stau lucrurile în realitate. Nici civilizația următoare nu va fi absolută, dar ea va conduce la o altă mai bună Ceea ce trebuie să realizăm în frământările acestei societăți sunt aspectele controversate a două lumi, a unor funcții ce trec și revin, se rostesc și rotesc. Trebuie maximum de atenție pentru un astfel de moment, pentru a nu pierde elementele pozitive din viețile anterioare. Elta nu este o intervenție, apelurile ei încurajează oamenii spre bun simț, evitând să afecteze orgoliul și factorul de ignoranță, acestea se consideră că sunt bunuri câștigate atât timp cât cei în cauză se luptă pentru a și le păstra. Singura posibilitate a acestora de a percepe realitatea este prin manifestări mimetice, dar au nevoie să vadă, să pipăie o altă stare de lucruri după care vor trece automat peste ea, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pentru moment se vor bate pentru a nu se interzice cartofii prăjiți, nu vor accepta jurnalul fiindcă el ar atenta la pudoarea existenței, nu vor fi în stare să perceapă următoarele două volume ale colecției fiindcă a fi depășit este puțin spus. Totuși 7% din entități sunt pregătite și așteaptă astfel de confirmări pe care le redăm aici și acum. Curajul acestora va determina un sens, o vibrație care se va acumula aducând transformări normale în aceste procese ale evoluției. Și totuși lucrurile trebuiesc spuse și dispuse, mai avem de descoperit descoperirea, mai avem de învățat cum să învățăm și câte alte lucruri de o simplitate care nu ne trece prin encefal, chiar dacă este brahicefal. Majoritatea vor mai face o cursă prin somnul morții și vor reveni într-o lume firească, normală, fără guverne și atribute, fără "fără"... Este o adevărată comedie să aud comentarii despre colecție dar și lucruri pe care deja le știu, confirmate de cei cărora m-am adresat. Aceste replici nu le aud

pentru prima dată, nu sunt plictisit, dar nici fericit să văd astfel de gratuități atât de scump plătite de asemenea ființe ce muncesc ca sclavii și trăiesc mai rău decât ei. De fapt, lucrurile sunt de-a dreptul banale.

Răbdarea este un instrument al instrumentului mental, ea are rolul de a edifica (deșteptii vor zâmbi și cu o naivitate neașteptată vor spune că n-au vrut nu că n-au știut, din contră acum vor și știu prea bine câte catastrofe determină, acest genocid de o gratuitate strigătoare la cer, cromosferă și totuși lipsa de libertate a cunoașterii a generat astfel de degenerări masive). și Misticismul materialist se va mai delecta încă cu surogate ca războaiele, se vor mai construi spitale și închisori, se vor mai arde milioane de tone de grâu în cuptoare, dar totuși nu este întâmplător. Trebuie ca astfel de tehnici obișnuite ca Jurnalul să fie preluate de cei care așteaptă, pentru a nu mai aștepta. Prin deriva pozitivă atâtor elemente funcționale vor premedita încetul cu încetul dimensiunea și rezolvarea celor mai imposibile lucruri de azi.

Trecem printr-un moment fascinant în care toate lucrurile acestea din haos sunt normale în realitate, iar despre haos se mai spune că la început a fost Haosul. Prin Elta excludem datoriile inutile ce aduc datorii și mai inutile, rezolvarea vine de la sine prin sine. Acum, când am un concurent redutabil în prietenul din anul Căinelui și mă refer la Lucian (Stratan), care m-a anunțat deja de al cincilea volum din manualele deja căutate de cei care le-au descoperit, mă simt mai angajat cu elemente dinamice și pragmatice pentru formarea unei biblioteci metafizice dincolo de obișnuitele contemplative și exotice. Avem nevoie de informație de confirmare, rămâne ca mai departe fiecare să știe ce are de făcut. Este necesar doar acest sut, start, inițiere...

La această colecție pot participa cei ce sunt în stare de astfel de acest efort și avem nevoie de autorii liberi și confirmați de sinceritatea faptelor. Încetul cu încetul vom înlocui biblioteca materialistă, vom reabilita prin jurnal dimensiunea biblică a realității divine, deoarece astfel de lucruri sunt atât de posibile, încât răbdarea are de lucru. Firul acestui articol va conduce mereu mai aproape de sfera de lumină a divinei deveniri, trebuie doar să ne ținem după această coardă și de la o clipă la cealaltă vor apare confirmări și iar confirmări ce ne vor edifica printr-un sincer surâs cum stau astfel de lucruri. Este impresionant că vom începe în sfârșit să vedem ceva mai departe de cercul orizontului, aproape ne vine să credem că sunt posibilități atât de posibile și doar întoarcerea la Tatăl împlini sufletul cu experiența spiritului, ce este intactă .

ÎNTOARCEREA ÎNAINTE

Trecem printr-un trecut ce pare să fie un prezent. Dimensiunile intelectului sunt reduse, formale, antetempo-rale și astfel părem o părere prezentă. Trebuie să fie la mijloc un miracol despre o poveste neîntreruptă prin care boabele de viață pentru viață n-au cum să încolțească. "Întoarcerea Înainte" devine din capul locului un paradox nemerit al meritului, surprinzându-ne într-o rătăcire dintr-un neant, dar spre tristețea situației, ne pierdem iar, având o vastă experiență în această direcție derivată din sinele ne-corespondent.

Jurnalul apare ca o replică dincolo de orice așteptare, mai ales că dispare senzația de plictiseală generată de lipsa de soluții. Relațiile dintre fapte generează aspecte minunate într-o serie continuă. Ne chinăm să deținem continuitatea, pentru a nu mai fi destituiți de păreri din existență. Lumea noastră este o lume a trecutului ce trebuie să definească o realitate prezentă, culmea este că realitatea este a prezentului, dar conținutul său este undeva prin spatele acestui prezent. Spuneam într-un aforism: "numărăm anii în ordine, dar îi trăim în dezordine". A dezerta dintr-un dezastru nu ne permite să realizăm o apreciere în direcția vieții, deoarece suntem și nu suntem, astfel că puterea de realizare scade instantaneu. Cerem și primim lucruri declasate și impregnate cu un iz dincolo de miracolul prezentului. Astfel că marea majoritate este temătoare de dimensiunea viitorului, fiindcă nu suntem nici măcar în prezent.

Ceea ce rezultă ca dominant este faptul că în loc să mai recuperăm din acest handicap temporal, o luăm și mai înapoi, cum s-ar spune ne naștem într-un aparent prezent, dar murim într-un trecut notoriu. Suntem în stare de un miracol fără nici un sens, un fel de anti-miracol. Ca exemplu știrile mass-mediei sunt ante-temporale, în care nu apare nimic despre realitatea imediată prin care să mai reparăm ceva, este dificil de a repara ceva ce nu există într-o simultaneitate. Toate lucrările artistice vin dintr-un trecut ce excelează în cele antice și de demult, răscolind nostalgii temporale, pasiunea după ziua de ieri când în realitate spiritul tinde permanent să fie liber. Spunem că nu există timp, deoarece suntem într-un permanent prezent, iar clipa este imuabilă. Metafizica nu poate imagina un trecut și un viitor, planul-fizic este o dimensiune la propriu și nu prin jocuri formale, sterilizate de minți ce sunt totuși divine și astfel trebuie să trăim ceea ce am ales, am decis, și ceea ce este și mai rău, am acceptat. Așa cum am văzut, jurnalul se scrie la timpul prezent, persoana I și tot așa se citește și Biblia. Cine este oare în stare de o astfel de performanță? Credincioșii știu că o rugăciune dacă este spusă, rostită la timpul prezent este mult mai dinamică, fiind un minunat moment al suprapunerii cu tine însuți, nu intrăm în amănuntele unei superbe tehnologii subtile. Ferindu-ne de ceea ce nu există, acesta va exista și scapă cine poate. Amintirile aduc o notă de adio, de ceva anapoda fără gustul meritului de a ne trăi viața, ceea ce înseamnă să ne scufundăm în nisipurile mișcătoare ale unei totale necredințe. Credința este dinamică, prezentă din toate funcțiile sale: damnațiunea, reificarea, posibilitatea de clemență și dispare mizericordia inutilă.

Jurnalul este la timpul prezent, el preface prezentul în permanență. Retrăirea amintirilor ne face să fim figuranți în filmul planului fizic, dar printr-un sens constructiv, repliindu-ne, găsim esența lucrurilor. Cititorul

acceptă repudierea lui din prezent, citind despre un trecut dintr-un alt trecut. Eventualele deficiențe le reparăm, paradoxal, într-un trecut ceea ce menține boala continuă, interminabilă. Dacă am putea-o aduce în prezent, ea ar dispărea imediat, fiindcă metabolismul este în prezent iar corpurile subtile, - ce trăiesc în prezent, - ar da replica realității, deklasând orice nonsens al temporalității. În starea de vis descoperim lucruri ale căror corespondențe nu știm să le determinăm, iar replica este haosul. Sunt probe și probleme deosebite de spinoase în fața cărora tot ceea ce realizăm ne proiectează într-o recuzită modernă, orientându-ne spre ceața întunericului. Culmea, luminița vine, paradoxal, dintr-un trecut și ne trezim și mai adormiți...

Se știe că trăirea diurnă este mai somnolentă decât starea de vis, în care există elemente mult mai dinamice, mai fecunde, mult mai realiste. În vis dispar multe elemente formale, - chiar și realitatea sexului, - dar nu dispărea pasiunea sau atracția. Nimeni nu poate spune dacă este bărbat sau femeie în vis sau dacă această conștientizare ar avea vreun sens. "Întoarcerea Înainte" este singura replică ce rezultă din prima grație. Prin jurnal ne repliem cu răbdare și tenacitate unei serii de juste proporții a realității de sine. Ne cerem ce ne-am dat, dincolo de orice direcție sau posibilitate de a se mai folosi, neînțelegând dacă ceea ce avem are vreun rol. Astfel, ne re-evaluăm, angajându-ne într-o dispută fără nici un sens despre datorie. Depindem atât de mult de aspectul timp, iar în sensul de a scăpa de el nu avem nici o replică științifică, fiindcă tocmai dinspre el survin inutilități. Coeficientul de timp sau simbol "t" apare permanent în formulele fizicii moderne. Teoria relativității a ilustrat acest lucru, dar în realitate nu avea ce rezolva.

Din punct de vedere al temporalității nu ne aflăm nicăieri, fiindcă în primul și în ultimul rând timp nu există. Ceea ce am realizat aici și acum nu este rezolvare, (m-aș contrazice,) fiindcă în realitate nu există mobilul a ceea ce ar fi fost de rezolvat. Prezența unor astfel de stângăcii despre realitate aduce un nefiresc la propriu. Trăind un permanent trecut devine din capul locului firesc să devenim bătrâni, să gustăm dintr-o cupă goală și să ne îmbățăm cu apă. La ora actuală populația este deja îmbătrânită, iar acest factor se accentuează. MANIFESTĂRILE noastre, - ce sunt doar o oglindire a unor procese cauzale pe care le-am formulat și forțat să accepte falsul și ipocrizia cunoașterii, - sunt îmbătrânite, nu noi. În regnul vegetal și în cel animal nu vedem plante sau animale bătrâne sau pensionare în milioane de bastoane, - o bastoniadă pe măsura lipsei de măsuri.

Când visăm, nimeni nu poate spune ce vârstă are acolo, știm doar că suntem permanent tineri. Acest aspect absolut nu supără pe nimeni. Nici n-ar avea cum, decât dacă s-ar decreta alte deșteptăciuni cu care suntem obișnuiți. Ceea ce am făcut aici este foarte simplu: am deconspirat realitatea prin a doua Lege Universală. Corespondența dă girul și nota de realism în vederea restabilirilor normale și firești. Astfel se poate instala dinamicul și pragmaticul la propriu, inițiativa și în fine, creația și credința. Să fie atât de simplu? Da și iar da, fiindcă există și așa ceva, iar în momentul când le vom putea aborda, vom descoperi că este și mai simplu. Nu ne vine să credem, deoarece ne este lene ca spectatori să ne ridicăm din rândul 13, locul 13, pentru a merge în față, unde suntem în realitate și unde există realitatea realizărilor posibile. Atenție pentru cei care au impresia că nu sunt în stare să scrie un jurnal, pentru că trebuie avut în vedere permanent acest aspect temporal de o importanță absolută.

Corectând în jurnal, acesta ne poate corecta la rândul său. Rezultă o stare de efervescență permanentă ce re-actualizează procesele și evenimentele. Nu trebuie decât să încercăm, imposibilul este posibil. Imposibilul este o ciudată dezertare fără posibilitatea unei evadări spre realitatea de bază, de normal. Pe fondul unei alimentații toxice replica prezentului devine imposibilă. Durerea, suferința aparțin manifestării care are gustul trecutului și care se instalează ca la el acasă. Posibilitățile sunt în corespondențele cu realitatea absolută - care este intactă. Acesta aparține sinelui contemporan, nu trecutului - și tocmai acesta este definiția clară și exactă a eternului - prin trăirea în trecut facem această confuzie, astfel rezultă nostalgia care ne mai întreține din când în când. A ne rătăci în rătăcire este anapoda de tot, pe deasupra ne mai confruntăm cu lipsa și astfel trebuie să facem un efort serios de a crede ceea ce nu există.

Jurnalul nu este totul, dar determină ca un tot să devină dinamic prin percepția de rezonanțe mereu mai bune ale unor formidabile latențe ce devin mereu mai viabile. Trebuie să ne refacem din aceste afaceri materialiste, când majoritatea se confundă cu corpul fizic, ca și cum n-ar mai exista altceva și dacă acest altceva nu există, se manifestă ca atare. Lipsa de imaginație limitează încetul cu încetul orice perspectivă, - avem de altfel replica copiilor care sunt debordanți. Ei beneficiază de o energie normală, nu sunt încă devitalizați, este energia normală a vieții, față de replica de vizavi a celor maturi care își restrâng elementele absolute ale existenței, - degenerând prin îmbătrânire. Celelalte corpuri sunt în realitate în deplinul energetic, dar ruptura între ele și corpul fizic face ca existența acestuia din urmă să refuzată, astfel el moare de la primele semne de degenerare.

Am scris deja în volumul anterior despre importanța experienței alimentare vizavi de jurnal. Ea generează o colaborare deosebită ce antrenează mereu alte și alte valori ale recunoașterii. Se va vedea de altfel foarte bine că alimentația este o experiență redusă azi doar la instincte și la replici materialiste, dar o cercetare mai răbdătoare, cu mai mult curaj demonstrează că nimic din realitatea, - chiar și absolută, - nu sunt lucruri fixe, bătute în cuiele care par să fi avut menirea Golgotei. Ce poate fi mai neplăcut, decât o entitate serioasă, mizantropă, și stereotipă, la fiecare vorbă adăugând un sens negativ și o abundență de sugestii negative? Lipsa sincerității abandonată o abandonează, e o continuă răzbunare meschină și ireductibilă, o imagine dincolo de orice iad..., desigur se îmbracă cât mai scump, are o ținută sobră și matură... Degeaba, toate acestea o fac și mai primitivă și pare să nu mai existe nici un remediu. Astfel de ființe implică și conservă un mediu social, o educație, în care răzbunarea pe sine se răsfârâ și asupra celorlalți. Cei mai afectați sunt tinerii, care trebuie, - pentru a se propăși în plan social, - să

accepte aceste valori false. Ele îi vor aduce în scurt timp la aceleași dezamăgiri, astfel că jocul malefic al realismului se perpetuează. Numai că între timp intervin sau apar manifestări ale evoluției mediului, a universului care nu-i va lăsa să-și vadă propria realitate care în sensul normal nici nu există să se manifeste. Astfel de ființe sunt în cele mai variate domenii ale societății: preoți, medici, profesori, ingineri, artiști. Este paradoxal, dar entitățile obișnuite trăiesc un regim mai natural, chiar mai depind de "spiritul grup".

Am fost un copil neastâmpărat și un matur revoltat. Nu-mi pot imagina ca fiind posibile lucruri ce nu au sens, ce sunt aberante, chiar dacă până acum câțiva zeci de ani ființe ca acestea aveau puteri asupra mea, prin speculații care mai de care mai savante. Dar și atunci simțeam că e o joacă prostească. Acum sunt liber și pot să le imput gratuitatea puerilă a filozofiei, religiei, științei, a artei. Chiar toate? Am fost surprins să descopăr acest lucru, pentru mine este un adevărat șoc să constat consecințe incalculabile. O astfel de revoltare poate declanșa o energie pentru a face ceva, pentru a interveni asupra mofturilor iremediabile și tradițiilor malefice, fiindcă constat cu stupeoare că astfel de lucruri sunt acceptate de mereu mai mulți, deci am ajuns la dimensiunea unei responsabilități dincolo de orice așteptare.

În lipsa jurnalului nu aș avea perspectiva unui ansamblu mereu mai neașteptat, mai nelimitat. Grație lui reevaluez aparențele în fiecare zi, descoperind natura intactă a valorilor. Dacă am găsit firul acesta, el duce la ghemul jurnalului și pot spune că sunt printre beneficiarii sistemului cu consecințe mereu mai dinamice, pozitive și total neașteptate pentru lumea socială deformată în mod oficial. Aceasta din urmă mai încearcă să-și apere falsele valori, dar ceea ce am scris nu sunt afirmații, ci afirmații - argumentele - plus faptele. Auto-corecția mă determină să nu ajung de unde nu se mai poate altceva. Pentru oamenii adevărați jurnalul aduce confirmarea, sensul și responsabilitatea acțiunilor, rămâne ca răbdarea, modestia, și sinceritatea să fie o călăuză a unui drum al frumosului și al păcii prin jurnal. Este exact ceea ce par să caute și ceilalți, dar realitatea este - în primul rând - consecința unei existențe creatoare.

JURNALUL SAU RĂBDAREA ETERNITĂȚII

Este punctul în care ne poticnim, deci aici trebuie să putem. De ce nu se poate? Deoarece intervine moftul, supărarea și de aici încăpățânarea și uite așa, jocul malefic este inițiat. Majoritatea n-are o noțiune clară în privința priorităților, nebănuind că un simplu algoritm al desfășurării duce implicit la evoluție. Un minim de haos este predilect în viața noastră, dar putem ori să-l amplificăm, ori să facem tot ce putem să-l controlăm prin organizare. Fără el nu se poate.

Sistemul de educație fiind programat, premeditat, sunt excluse de la bun început, ca un făcut, rațiunea de orientare, simțul de aplicabilitate, deoarece memoria și respectarea dogmatică a percepțelor materialiste generează o stare de lehamite care vor defini viitorul cetățean și viitorul său... am mai atras însă atenția că nimeni și nimic nu te poate afecta, dacă nu accepți, nu colaborezi, naivitatea fiind taxată permanent. Decât să ne răzbunăm, mai bine am recunoaște. Hm, sfaturile sunt tare simple, pot merge liniștit mai departe pentru că sunt responsabil și pentru că mi-am făcut datoria. Punem ștampila, simplu și tradițional și gata. În definitiv, ce să recunoaștem!?

Posibilitatea de a recunoaște este ascunsă celor care nu cunosc. Totuși sunt somități care bănuiesc că ar exista *un ceva* ce ar putea reglementa situațiile, lucrurile. Alimentația denaturată nu aduce numai starea de boală continuă, ci și epuizarea sau slăbirea forțelor, căreia îi mai spunem devitalizare, iar o consecință a acestui fapt este instalarea stării de lene. Este firesc. Și un automobil, când nu mai are benzină, pur și simplu nu se poate manifesta sau mișca, trebuie doar să recunoaștem că nu are benzină și să îi punem această substanță și lucrurile revin la normal. Exista o replică, mai acum câteva decenii: "dar ce, ai băut gaz?" (este vorba de petrolul, des folosit în gospodărie). Mai bine bem gaz, decât să citim cu atenție aceste litere ale colecției 17. Da, fiindcă nu intervine numai lenea, ci și un lanț lung de alte inutilități, ce complică până la complicitate.

Recunoașterea fiind în monadă cu cunoașterea, ea trebuie totuși permanent cercetată. Orice cunoaștere generează starea de recunoaștere, iar prin recunoaștere putem stabili relații de corespondență. Fiind în posesia cunoașterii, uităm de recunoaștere și în majoritatea cazurilor ajungem la dezamăgiri dramatice. Neavând un instrument prin care să dialogăm cu noi înșine, ne regăsim în situația de de continuă tăcere. dialogăm într-un fel cu noi, dar atât de repede că nu se înțelege nimic, e ca și cum zburăm cu capul în jos. Astfel, o femeie va considera că bărbații sunt o altă lume și invers. Ne întrebăm din ce ar rezulta asta. Din absolut nimic, din instalarea unei ignoranțe gratuite față de care trebuie să fim mai realiști. Pledând față de manifestări, ajungem în scurt timp să distrugem orice realitate după care o impunem. Avem tot ce ne trebuie și chiar mai mult, suntem în stare de cele mai fantastice posibilități, dar ne împiedicăm la primii pași. Și așa ajungem iar la cele supuse mai sus. Absolut nimeni nu are nici o putere asupra ta și accentuez niciodată. Undeva suntem naivi și ne convine, fiindcă corespondăm până la cochetărie cu lamentabilul cuvânt "speranță", "noroc", "întâmplare" situate în sunt normele senzoriale ale instinctului de conservare ale atâtor mofturi celebre.

În urma constatărilor, trebuie să accept că sistemul de învățământ tace chitic în această direcție și după cum se poate vedea, așa va face de aici înainte. Trebuie oare ca cineva să te excite ca să te mute mai încolo? De aceea trebuie ca în cele din urmă să determinăm un sens, un centru de acțiune responsabil, mai ales că putem alege astfel de cărți ce par să aducă un nou sens despre strategia existenței. Sunt atâtea cărți despre arta de a

trăi, că-ți vine să îți dai demisia de la orice dorință de a mai trăi! Viața este mai mult decât arta de a trăi, implică și astfel de lucruri dar este fabulosul realității la îndemâna fiecăruia.

Trebuie să luăm viața de undeva de unde nu ne convine. Se pare că este dramatic să devenim mai sinceri. Mă refer la a recunoaște că în domeniul în care nu știi mare lucru blochezi o desfășurare a unor posibilități. Ne este rușine să ne cultivăm, fiindcă păream mai deștepți și dorim să păstrăm aceste aparențe. Prin aceasta n-aș vrea să spun că ne facem de plâns, ci m-aș simți mai bine dacă oamenii ar râde.

Jurnalul este sinceritatea ce duce la responsabilitate, evoluția fiind prin acumulare și prin răbdare, dar ireversibilă, ceea ce este un lucru extraordinar. Altfel, în viața aceasta ne fâțâim de colo-colo și ne trezim că n-am făcut nici un pas, dobândind o oboseală ironică. Majoritatea care aud de yoga sau de ceva din domeniu caută un drum mai scurt, mai rapid. De unde rezultă o situație atât de halucinantă, dacă școlile respective n-au nici un interes de a jigni clienții care trebuie, din contră, flatați? Cei care au pățit și ei acest lucru la școală perpetuează metoda. Vă spun un lucru banal, dar deosebit de important: pentru evoluție așa ceva nu există, nu există nici un fel de școală sau de instituție, altfel n-ar mai avea nici un rost Legea Karmei. Revin, suntem perfecți, corpurile subtile sunt divine, ceea ce trebuie să facem se raportează la dimensiunea corpului fizic și la natura manifestărilor, adică să putem realiza corespondența între cauză și efect.

Cum este posibil să ne gândim la sănătate și să ajungem bolnavi? Denotă că ceva nu funcționează cum trebuie. Dar pentru a înțelege exact trebuie răbdare și experiență, nu numai studii sau să citim rafturi de cărți. Se poate, dar nu este calea. Calea este totul în tot. Astfel, jurnalul, - una din aceste cărți, - ne ține pas cu pas de poale, ca să nu ni le punem pe cap. Să fie atât de simplu? Sigur, mai ales atunci când suntem conștienți că lucrurile sunt la locul lor. Trebuie doar să ne refacem, astfel încât limitele corespondențelor să fie cât mai apropiate, destinând și deschizând căi ale datoriei și ale dorinței. Răbdarea eternității este intactă, iar cei eterni nu pot vehicula sau face ceva cu eternitatea, care este doar un joc al realității, ci trebuie să ne destindem pentru a admite o suită senină, mereu mai iluminată de propria experiență. Etern este totul, chiar și eternitatea. Pentru acest lucru avem un minunat Învățător: FAPTA. Prin ea căpătăm certitudini și incertitudini, suntem confirmați sau nu. Prin simț bun suntem nevoiți să găsim propriile gafe, pentru a avea acel rol permanent de dosar deschis. Cea mai mare parte a experienței cu noi înșine este intimă, dar ea trebuie corelată totuși cu cea socială, mai mult pentru examen, pentru a ne verifica la ce nivel suntem, de aici apare monada experienței interioare cu cea exterioară, ce împreună vor determina un edificiu solid pe care nimeni nu va fi în stare să-l dea mai încolo.

Orice acțiune determină reacțiunea, ele formând monada (sau meritul karmic). Toate probele și ispitele, sunt chiar reacțiunea la situația acțiunii, de aici jocul devine complex. Fiecare entitate trebuie să facă față la orice probă sau ispită. Vom intra în amănunte în alt moment după ce vom discuta în prealabil despre legea karmei, - într-un alt volum. Pentru început Trebuie să ținem cont atât cât se poate din principiu de cele spuse anterior, pentru că se poate ca asemenea structuri să fie străine de experiența de până acum. Eternitate sau răbdare sunt unul și același lucru. Ceea ce ne pune într-o situație ostilă se petrece în momentul în care probele spun că se poate, (le putem depăși,) dar noi le evităm, încercând de altfel orice pentru a atinge eternitatea. În rest, senzorialul ne pune în cele mai comice situații, cu consecințe tragice. Răul sau binele pe care ni-l facem este deja absolut, tocmai de aceea să fim puțin mai atenți.

În realitate nu există justificări, oricât le-am folosi, ele sunt numai simple sau tragice amânări față de calea sincerității, cu mult mai scurtă. Astfel, sinceritatea apare ca un motor ce poate dinamiza replica evoluției Răbdarea și sinceritatea sunt protagoniști ai jurnalului. Ne vine greu să fim sinceri cu noi, dar și mai greu cu ceilalți, tot avem impresia că ceilalți ne ascund ceva, - de fapt acest aspect este însăși realitatea noastră. Avem permanent tendința de a găsi vinovați în exterior, nebănuind că tot ce ne înconjoară este propriul nostru mental, propriile noastre trăiri. Prin acumulări, prin obișnuință, ele devin determinante, astfel că riscul de a să nu mai facem față crește. Niciodată nu este prea târziu, dacă nu este prea mult orgoliu, orgoliul fiind condamnarea irevocabilă, fără nici un drept de apel, când suntem proprii noștri nebuni, prin rezonanță. Ca și cum n-ar fi de ajuns, ne vom afla permanent în mijlocul celorlalți nebuni, având impresia că așa este viața, că trebuie să fie ceva normal.

Răbdarea este cea care este în stare să decanteze prioritățile și tot ea are răbdarea de a le lua în serios, fiindcă la acest capitol suntem cei mai handicapați. Lipsa priorităților în propriile acțiuni a va determina un haos ce va avea nevoie de haos, moment când spunem că am pierdut firul vieții, când majoritatea se abandonează pe "pilotul automat". Și jurnalul poate crea o asemenea situație, prin lipsa de sinceritate, prin false scenarii și prin tendința de a profita în defavoarea celorlalți. Scrisul impresionează, reliefând ambele posibilități, adică și pe cele pozitive, și pe cele negative. Dacă ne manifestăm și ne prevalăm unei astfel de situații. Scrierea jurnalului trebuie să fie un act intim prin care nu trebuie să impresionăm sau să deranjăm. Mai complicat este pentru cei ce au o viață dezordonată și care nu sunt în stare să-și scrie un jurnal. Ei sunt permanent în picaj, se lovesc de toate obstacolele sociale, sunt permanent marginalizați. Instituțiile de educație poartă o mare răspundere, fiindcă într-o astfel de situație sunt mulți. O civilizație următoare, nouă sau modernă, cum vreți s-o definiți, este aceeași civilizație, în care referințele și obișnuințele sunt altele, de ceea ar părea să fie cu totul altceva. Este doar la nivel formal alta.

Societatea umană deține acumulări vaste, dar instituțiile nu pot face față la dimensiuni individuale. Aici întâlnim complexul de inferioritate create de o impresie falsă că există oameni mari și oameni mici, cei importanți și ceilalți, mai fără valori și așa am dezvoltat o imagine sadică o autoflagelare prin care să ne menajăm lenea și indiferența. În cele mai multe cazuri există condiții pentru a trăi pe spatele celorlalți fiindcă ne-am deformat deja

prin atitudini ce sunt repudiate de experiența socială. În final, oricât am da vina pe ceilalți, oricât am spune că oamenii sunt răi și că viața este grea, faptele ne deconspiră la modul lamentabil. Lipsa unei minime credințe va genera teorii "mature" ce vor devia alte vieții.

Pledăm pentru experiența jurnalului care poate anihila această deformare, el fiind ultima replică. Chiar dacă nu acceptăm, știm prea bine cât de lenesi suntem și cât suntem împotriva vieții. Ne vom încarna ori de câte ori va fi nevoie până vom ajunge din urmă normele normalității și firescului. Și încă ar fi prea simplu, în fiecare încarnare va trebui să plătim zeciuiala pentru lucruri din viețile anterioare. Cei care n-au iubit animalele, vor avea diabet, cei care nu vor determina colaborarea socială, vor avea frumoase insuficiențe renale, cei care au vrut să păcălească credința, - cum sunt preoții, - vor fi cei mai serioși tebeciști. Exemple se pot da. Încercăm un moment de responsabilitate, de clemență pentru propriile stări de lucruri.

Jurnalul, fiindcă despre el este vorba aici, devine un instrument activ, individual, accesibil. Nu mai este nevoie să o spun, toată lumea știe să scrie, deci accesul este asigurat, dar mai avem posibilitatea să discredităm acest instrument. Suntem și putem să fim mai buni, fără să ne mai lăsăm antrenajii de falsurile și păreri proprii. Acceptarea urmează numai după cercetare, după o experiență particulară, fiindcă, - de ce să nu recunoaștem, - este în joc propria noastră viață și n-ar avea nici un haz să o punem la dispoziția unor dogme și ideologii inutile și fără nici un sens. În cele cel puțin 25 de mii de zile cât are o viață, și n-aș dori să o limitez, numai eternitatea poate învăța prin lecția răbdării. Sunt mii și mii de zile tocmai pentru a înțelege un proces holistic, prin metode holografice. Din punctul de vedere al Astrologiei, fiecare zi este aceeași viață. Repetăm până ajungem la repetiții și tot așa...

Jurnalul va fi ceea ce devenim prin el, trebuie doar să avem certitudinea minimei experiențe în care se află marea experiență, că în fiecare se ascunde un zeu. Trebuie să avem puțină încredere că din aceasta se va reface credința, iar nimic mai simplu. Este în natura firescului să se consacre împărtășirii lucrurilor impresionante ale existenței, dacă suntem în stare să depășim povara ceea ce ne reține și este în spatele nostru și să ne apărăm de propriile nesăbuinte. Simplitatea realității va desființa simplismul, atenția aparține numai răbdării.

CINE VEDE DEPARTE, ȘTIE UNDE SE AFLĂ

Este un aforism scris cu mulți ani în urmă, undeva în timp și totuși mereu îmi aduc aminte de el. Eram pe o stradă aglomerată a Bucureștiului, Calea Victoriei, mulțimea de oameni te obliga la un moment să te streкори, practic nu aveai ce vedea, decât o masă în mișcare. La un stop, așteptând culoarea, am privit peste capetele lor, descoperind unde sunt, - o senzație plăcută în care m-am detașat pentru un moment de această mișcare sufocantă. În acel moment mi-am dat și replica "cine vede departe, știe unde se află". Aforismul este un moment de elucidare, un minunat prilej. Pe de altă parte, aforismul trebuie să fie bun în toate sensurile și într-adevăr, cel care cunoaște multe, știe ce poate, cel care tinde permanent spre un sens, va califica cu mai multă ușurință reușitele vieții.

Acum, când suntem la finalul celor două lucrări cu minunatul subiect, - pe care mi-am dorit să-l citesc într-o lucrare de filologie de zeci de ani, - dar n-am avut această bucurie și nu știu când o voi avea, îmi doresc în mod serios ca și alții să scrie dizertații despre acest subiect. M-ar interesa și alte imagini despre una din cele mai fascinante experiențe ale planului fizic. Trebuie, suntem datori acum cu aceste lucrări, pentru a merge mai departe și a descoperi noi meleaguri ale mentalului pentru certitudini și confirmări pentru voi și pentru atâția ce prin rezonanță mă veți aprecia sau nu. Pot spune tocmai de aceea, că cei care sunt în afinitate cu mine sunt Dragonii și cei din anul Șobolanului, ce vor simți un moment de ușurare, iar cei ce au Descendentul în Balanță-Scorpion se vor vedea apropiați și dornici să accentueze o astfel de experiență. Cu Maimuțele, - din care fac parte, - lucrurile vor fi altfel, fiindcă suntem destul de "răutăcioase" pentru a ne accepta direct.

Astfel de certitudini vor schimba cursul karmic al atâtor entități ce căutau un ceva pentru a dinamiza și controla astfel de lucruri ce par câteodată atât de insondabile și astfel replica descoperiri va decerna deja un sens despre un merit și meritat semnal ca înainte lucrurile să fie de aici determinate la propriu cu cele mai formidabile facultăți ale bucuriei și datoriei satisfăcute prin jurnal. Este o bază de lansare cosmică, a revenirii și mai ales a recunoașterii pentru cele ce vor urma. Sunt replici impresionante la atâtea pe care ele primim din partea existenței ce pare să fie atât de asiduă. De multe ori chiar avem nevoie de o oboseală pentru a căuta un remediu pentru continuitatea ce pare să fie atât de datoare unei suite absolute. Cei în stare sunt cei care se cunosc și știu bine că nu prin ei, ci prin propriile lor fapte, fiindcă chiar dacă ne credem în stare de lucruri extraordinare, trebuie să avem confirmarea din partea faptei, numai și numai ea ne poate aduce argumentul absolut al posibilității.

Nu dorim să realizăm un banal documentar în derularea filmului sau documentului akashic. Aparențele și impresiile accentuează ignoranța, chiar dacă este oficială. După cum spuneam, omul este o ființă prea sensibilă pentru propria sa experiență într-un plan al iluziei. Teama se transformă într-o continuă violență, care îl transformă într-un ne-om, într-o mașinărie a distrugerii până acolo că stai și te tot întrebi de ce. Structurile subtile ale construcției sale sunt prea complexe pentru a le înțelege, de aici acum rămânem cu posibilitatea să ne orientăm după manifestări ce ne induc în erori care ne pun în cele mai dramatice imposibilități. Viața devine de cele mai multe ori o luptă care culminează cu războaie îngrozitoare. Pentru moment uităm că toate acestea sunt inutile,

fiindcă planul-fizic sau iluziei este în așa fel construit ca toate acestea să nu existe. Într-un alt context astfel de afirmații ar speria pe toți, totuși să nu ne ferim de ceea ce totuși trebuie să fim conștienți.

Soluția iluziei a fost aleasă tocmai pentru a nu ajunge ființe atroce, chiar dacă pe moment suntem așa. Altfel spus, trebuie să colaborăm cu iluziile într-un sens logic. Pentru mulți starea de iluzie nu poate fi concepută, cu toate că ne uităm într-o oglindă și știm prea bine că al doilea chip nu este cel real, ci doar o reflectare a celui real. Intrăm deja într-o ceață, ne simțim depășiți, am vrea să nu mai știm nimic... De ce toate acestea? Încercăm să ne detașăm printr-o substituție teoretică, pentru că simțim că elementele sunt prea mișcătoare, iar sensibilitatea nu se simte în siguranță. Trebuie să ne sprijinim permanent pe ceva, să avem o bază cât de cât acolo, iar majoritatea se folosesc de ideea de Dumnezeu. Decât de loc este bine, dar nu este o rezolvare, fiindcă faptele îi contestă. Unii cred că dacă au bani mulți, va fi mai bine și în general este mai bine, dar în particular deschid cutia Pandorei. Alte exemple sunt inutile, fiindcă această bază suntem numai noi.

În altă ordine de idei, pentru a ajunge la o astfel de bază avem la dispoziție acest instrument, jurnalul. El încetinește filmul la viteze mai obișnuite pentru a descoperi lucruri pe care altfel nu le-am putea vedea. Toate acestea pentru a ne întoarce de unde am plecat, pentru a ne destinde, a ne regăsim, a aprecia din când în când ceea ce se întâmplă și mai ales cum se întâmplă. Experiența de viață se poate realiza numai prin viață, iar a fi doar intelectual este un slab sentiment de siguranță. Un astfel de fiu al intelectualismului nu știe să schimbe o siguranță arsă de la tabloul electric de teama de a se curenta, cu toate că-ți face capul calendar despre electricitate.

Suntem la o răscruce de civilizații, - moment destul de rar în aspectele sociale, dar de această dată suntem într-o lume care se dezintegrează și aproape de nașterea unei alte lumi cu elemente total necunoscute. Privim spre oamenii de știință, dar în ultimă instanță sunt și ei derutați, privim spre biserică, dar după scurt timp o bănuim de lipsuri totale, după alte încercări ne trezim într-o atitudine de abandon, de suspans, ceea ce nu surâde nimănui. Dar nu trebuie să disperăm, cu toate că disperării sunt la vogă. Ce putem face? Prin 1917 se scria "Ce-i de făcut?" Cine și ce? Când spunem "ce putem face?", specificăm deja, ne asumăm un curaj ceea ce este bine și necesar. Cel care caută altă treabă, n-are decât să descopere, c-am așa stau lucrurile. Dar câți își pot permite sportul descoperirilor? Costă bani, aprobări, taxe și impozite... Să nu uităm că în experiența particulară sunt cele mai frumoase scenarii și lucruri.

Pentru laboratorul mental lucrurile sunt simple și se determină cu răbdare. Se pot rezolva toate aceste probleme, fiindcă este o situație de logică banală, ceea ce nu se poate rezolva, nici nu se poate manifesta. Ne temem, fiindcă este mai la modă și sunt destui adepți ai metodei. Și totuși suntem la o răscruce și nu vrem să fim crucificați, metoda n-a dat prea dat roade și nici nu era nevoie. Spuneam mai sus că cine caută, găsește. Dacă ieșim din regimul de sfat, putem spune că sunt puține astfel de ființe, dar acolo unde sunt, ele determină un echilibru, un sens pentru societatea respectivă, dar majoritatea nu reușesc să cuprindă aspectul holistic al realității care este absolută. Ce o fi acest absolut? Pe mulți îi sperie, deoarece absolutul nu poate fi definit, fiindcă n-ar mai fi absolut.

Ceea ce am reușit prin Elta este să eliminăm deja aceste circumstanțe false. Am scos în evidență un întreg eșafodaj formal, deoarece degenerarea a ajuns la toate nivelele naturii sociale. Acest lucru nu trebuie însă să ne sperie. Încet și cu cea mai sensibilă cutezanță trebuie să ne punem în mișcare. A pleca de unde ești, înseamnă deja să fii în mișcare.

Lucrurile nu sunt întâmplătoare. Trebuie să avem credința că ele vor apare într-un raport de ordine pentru posibilitățile de care depindem. Prin răbdare urmează și celelalte, dar factorul de prioritate va arbitra un asemenea carusel impresionant. Din când în când poți vedea și departe, dar nu te arunca acolo, lasă lucrurile să decurgă în voia lor. Cu cât depistăm prioritățile, dinamica realității devine și mai importantă. Tocmai de aceea se solicită răbdare, deoarece multe procese sunt atât de subtile, încât avem impresia că nu se întâmplă. Pentru a depăși un astfel de moment de sta și a aștepta, viața ne poate oferi o metoda de a merge în paralel cu mai multe operații, cu mai multe afaceri, cum s-ar spune acum când este la modă "piața liberă. Te poți concentra asupra celei care pare mai dinamică, iar între timp cea subtilă se poate, se mai spune "a fi pe fază", fiindcă după cum constatăm, sunt mai multe.

Jurnalul poate ține în șah mișcările de trupe ale posibilităților, tot prin el este fundația sau statul major al dinamicii evenimentelor, pe care le putem urmări și totodată coordona, în așa fel încât să le controlăm în orice moment. Pare frumos, dar oamenii sunt în realitate produsul unei societăți starea de mimetism a fost extrem de mult amplificată, în care toți se uită la emisiuni televizate și practic stau, sunt de partea cealaltă a realității, acolo unde niciodată nu s-a întâmplat absolut nimic. Impresiile și părerile sunt toată filozofia lor, - o cicăleală de mii și mii de ore numai pentru a face să mai treacă timpul. E o stare de abandonare în masă, bineînțeles stând pe scaune de toate formele. Am schițat numai o imagine vagă a lucrurilor ce nu lucrează.

Majoritatea au fost frustrați de dreptul de a putea recunoaște și deci dosarul karmic rămâne deschis. Instituțiile, ca o ultimă probă au învins, în cele mai dese cazuri, niște condamnați de propriile fapte. Mai mare daraua decât ocaua. Dar cum nimic nu este întâmplător, lucrurile nu pot rămâne așa. Trecerea majorității prin moarte nu este un fapt sesizabil, cum se mai spune "viața merge înainte", ceea ce ne dă impresia că nu se întâmplă cine știe ce. Cu toate acestea, realitatea este deosebit de bogată. Riscăm să ne învârtim în cerc, tematica fiind atât de stufoasă se poate transforma într-o junglă de idei și cuvinte. A fi pe fază înseamnă a te detașa prin experiența particulară de cea socială, totodată avându-le în vedere pe amândouă, prin a distinge elementele prioritare. Urmează apoi răbdarea, tenacitatea, concentrarea asupra a ceea ce ne simțim în stare... Toate acestea

ar depăși calitatea și capacitatea encefalică. Când avem ceva de spus la modul suprem, punem mâna pe piept și nu pe cap, în felul acesta am indicat natura înțelepciunii cosmice, locul respectiv este Anahata, unde se află contactul cu absolutul. Aceste lucruri sunt acum în latență și noi - letargici. Putem inversa această situație prin reglementarea factorului de sănătate, prin deconspirare din neantul grămezii sociale, ca să știm de unde venim, unde suntem și ce direcție avem. Ca instrument este jurnalul.

Avem deja câteva puncte câștigate și vom vedea prin 17-H și 17-I ce element mai trebuie în existența aceasta. Acum încerc numai un preambul la cele ce vor urma. Inițierea prin participare la diferite acțiuni comune crează automat spectacolul care ne impresionează prin cântecele, prin ritualuri, dar care nu sunt decât manifestări. Atenția fiind exterioară, ea blochează orice concentrare de unde interferențele dintre auri. Despre astfel de lucruri acolo nu se spune nimic.

Nu trebuie să înțelegem că o existență pustnică ar rezolva lucrurile, pentru că extremele exmatriculează. Tocmai de aceea am folosit termenul de *holistic*, deoarece la acest nivel ne putem acorda o șansă, altfel rămânând dezacordați la modul lamentabil. Suntem singuri, dar și împreună. Cum împăcăm o astfel de realitate? Fără aceasta rezultă o aiureală totală, viețuim în loc să trăim. Spuneam mai sus că factorul mimetic este deja exaltat. El apare în momentele de teamă, când cei slabi - și sunt mulți, - caută rezolvarea prin a copia ceea ce cred ei că este mai bine. Este o rezolvare prin replica exteriorului, apelând la el sunt numai manifestările. Ceea ce credem că copiem este doar coada unui lanț extrem de complex, altfel spus luăm numai ambalajul și ne ambalăm astfel. Acest mimetism este determinat de haos, el face parte din instinct, dar nu este o rezolvare, el aduce alte și alte probe și probleme dificil de rezolvat.

Spuneam că oameni au fost frustrați de dreptul de a recunoaște. Acest factor de o necesitate absolută trebuie repus în drepturi, pentru că oamenii au nevoie de înțelegere, au bunul simț de a înțelege interdicția, dar au nevoie și de o explicație, nu numai de calificative. Dar cei ce ar trebui să explice nu sunt în stare decât de interdicții cu o notă persuasivă ce amplifică și mai serios conflictul cu realitatea. E nevoie de multă, multă răbdare, moment ce de multe ori corespunde cu starea de meditație când nu te mai interesează nimic, când pur și simplu abandonezi totul, te predai, te detașezi total. În aceste momente apare clipa salvatoare, acel ceva la care nu te-ai gândit, - este modul prin care Christul comunică cu noi. Dar de ce trebuie să ajungem în situații total desperate pentru crea o astfel de conjunctură? Acest aspect se poate reglementa prin a folosi elementele înșirate mai sus: prin răbdare ne putem detașa pentru o oră de tot ce se întâmplă, ne scuturăm de toate manifestările și spectacolele, reducem funcțiile senzoriale cât mai mult și Cerul se va deschide.

O altă implicație o constituie necesitatea reglementării alimentației precum și cunoașterea elementelor de Astrologie, jurnalul și viața erotică. Aceștia sunt parametri de inițiere care ne aduc avantajele scontate. Prin citirea acestor rânduri avem impresia că se învârtăste capul. Complexitatea necesită această răbdare, pentru că în momentele de tensiune trebuie să fim normali și firești. Un exemplu: când un cutremur ne surprinde într-un bloc care începe să danseze și toți aleargă de colo-colo pentru a se salva, te poți așeza pe un scaun, ești liber să privești un astfel de spectacol al naturii, după mai puțin de un minut totul se potolește; a fost un coșmar, ceilalți revin storși de emoțiile morții. Sunt destule astfel de situații în viață în care e un prilej să ne simțim aceiași fără să ne dăm într-un spectacol de pisici speriate. Nu întâmplător termenul de pisici, fiindcă ele sunt cele mai calme și au moliciunea trestiei pe care nu o poate rupe nici uraganul ignoranței.

Încă un Carpați și gata cu 17-G. Urmează să mergem mai departe și mai bine. Când vom ajunge credincioși normali, vom constata că singura religie este CREDINȚA și așa mai departe, fiindcă vor urma excelente merite ale regăsiri de sine, a regăsirii păcii prin liniștea faptelor. Urmează apoi un extraordinar moment când poți să îi ajuți pe ceilalți, când revedem astfel de trasee ale răbdării și bunului simț, al priorităților și dorinței de a destinde și dezvolta în ceilalți natura normalității și firescului.

În tot acest timp cât a trebuit să scriu mi-am satisfăcut plăcerea de a asculta muzică, de a bea o cafea amară, de a fuma în liniște și pe un asemenea fond să meditez, să revăd lucruri printr-o prismă mai bine șlefuită și chiar să fiu uimit de prezența a mii și mii de cristale din acest Ager, un pentium care mă ajută să pot face lucruri care altă dată mi-ar fi luat o muncă imensă. Prin el voi redacta totul într-o carte cu ceea ce trebuie. Așa cum am spus de la bun început nu mi-a permis să mai greșesc, fiindcă îmi atrage atenția imediat... Spunând cu zece ani mai devreme ceea ce spun acum, ar fi părut ceva de domeniul extraterestru. Peste zece ani astfel de lucruri vor fi depășite, fiindcă amplificarea lucrurilor complexe face parte din cea mai frumoasă evoluție a creației. Spiritul creator deține pacea și sănătatea, EL ESTE. Rămâne să medităm, să eradicăm mentalitatea în favoarea mentalului, să ne deconspirarea prin autoeducație. Aceste pagini despre jurnal explică cât de simple sunt elementele normale și tot ceea ce putem face este să mergem înainte, în sensul sensului. Avem multe exemple la îndemână în care colaborarea cu aceste elemente aduce cel mai important moment al existenței: trăirea în armonie, în civilizație - la propriu.

Afară s-a luminat, e dimineață, am intrat într-un ciclu de șapte zile ale lui Marte. Acolo sus sunt cinci planete retrograde, suntem în Casa XII pe cromatica roșu care va domina această săptămână și facem parte dintr-un ciclu lunar cu Ascendentul în Balanță și ... așa putea înșira mulți parametri astrologici despre momentul actual care nu se vor spune încă la buletinul de știri. Aceasta este realitatea absolută și pe un asemenea fundal, spiritul meu este degajat fiind mai cursiv spre propria dinamică. Cunoașterea este o credință în formare, dincolo de toate aceste forme, fiindcă planului iluziilor i se mai spune și planul formelor, - sunt numai elemente de comparație. Prin răbdarea jurnalului vă veți detașa și totodată vă veți atașa de ceea ce sunteți prin fapte.